crime scene 13

Edgar Wallace

Cei Patru Justițiari

DREPTATE FĂRĂ LEGE

„Cuvintele sunt de prisos. Acesta este romanul care l-a făcut celebru pe Edgar Wallace."

Dreptate fără lege

Edgar Wallace
Dreptate fără lege

CRIME SCENE PUBLISHING
Str. Coacăzelor nr. 5, Bucureşti
e-mail: editura@crime-scene.ro
tel./fax.: +40 21 242 73 77
www.crime-scene.ro

CRIME SCENE PUBLISHING – imprint al grupurilor FLACĂRA şi TRITONIC

Editor - coordonator: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
WALLACE, EDGAR
Dreptate fără lege / Ştefania Ţârcomnicu - **Bucureşti:**
Crime Scene Publishing 2009
ISBN 978-973-733-350-6

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION şi ALEX NICHIFOR
Tehnoredactor: IONUŢ TUDORACHE
Tipărit în România

Edgar Wallace

Dreptate fără lege

Traducere din limba engleză
Ştefania Ţârcomnicu

crime scene

Edgar Wallace (1 aprilie 1875, Greenwich, Londra - 10 februarie 1932, Hollywood, California) a fost un scriitor englez de thrillere (romane criminalistice), regizor şi jurnalist.

Edgar Wallace – este un pseudonim, numele său adevărat fiind „Richard Horatio Edgar“ – a fost fiul nelegitim al unei perechi de artişti, fiind adoptat de un comerciant de peşte din Londra.

Wallace, care creşte într-o stare de sărăcie, nu reuşeşte să termine şcoala. Cu toate acestea ajunge să relateze ştirile în presă despre „Războiul Bur“ (1899-1902), din Africa de Sud. La întoarcerea în ţară lucrează ca jurnalist şi corespondent special de presă.

În anul 1905 apare în editura lui proprie thrillerul „Cei patru incoruptibili“ care a fost un roman de succes, însă pentru scriitor a fost un dezastru financiar. Numai prin intevenţia lordului Harmworth de la ediţia ziarului englez „Daily Mail“ se salvează Wallace de la o sărăcie lucie. Este de asemenea cunoscută activitatea sa jurnalisică şi romanele lui desprea Africa, publicate în 1911 sub titlul „Nisipurile curentului“.

Cel mai renumit thriller al său este „Vrăjitorul“, fiind transpus şi într-o piesă de teatru, iar romanul său „Trişorul“ (The Squeaker) (1930) a fost ecranizat sub regie proprie. Romanele lui Wallace ajung să fie traduse în 44 de limbi încă din anii 1940.

În anul 1999 arhivele filmelor criminalistice germane acordă operelor lui Wallace premiul „Edgar Allan Poe“.

PROLOG

Meseria lui Thery

Dacă traversezi Plaza del Mina, o iei în jos pe străduţa îngustă, unde, de la zece la patru atârnă leneş steagul consulatului american, treci de piațeta spre care dă Hotel de la France, ocoleşti Biserica Maicii Domnului şi mergi pe promenada curată şi strâmtă care e strada principală din Cadiz, ajungi la Cafeneaua Naţiunilor.

La ora cinci sunt puţini clienţi în salonul larg cu coloane şi, de obicei, mesele mici, rotunde, aşezate pe trotuarul din faţa uşii sunt goale.

Spre sfârşitul verii (în anul foametei) patru bărbaţi stăteau la o masă şi discutau afaceri.

Unul dintre ei era Leon Gonsalez, un altul, Poiccart, un al treilea, greu de trecut cu vederea era George Manfred iar un anume Thery, zis şi Saimont era cel de-al patrulea. Dintre cei patru, doar Thery nu are nevoie de nicio prezentare pent ru studentul la istorie contemporană. Îi poţi găsi dosarul la Biroul de Afaceri Interne. E înregistrat ca Thery, alias Saimont.

Dacă eşti curios din fire şi ai aprobarea necesară, îi poţi cerceta poza făcută în optsprezece poziţii diferite – cu braţele încrucişate pe pieptul său lat, din faţă, nebărbierit de trei zile, din profil, cu... dar de ce să le enumerăm pe toate optsprezece?

Sunt şi poze cu urechile lui – nişte urechi urâte, ca de liliac – precum şi povestea vieţii lui istorisită pe larg.

Signor Paolo Mantegazza, directorul muzeului naţional de antropologie din Florenţa, i-a făcut lui Thery onoarea de a-l include în minunata lui carte (vezi capitolul „Valoarea intelectuală a unui chip"); de aceea le spun tuturor studenţilor la criminologie şi fizionomie că Thery nu are nevoie de nicio prezentare.

Acest bărbat stătea neliniştit la o măsuţă, îşi ciupea obraji graşi, îşi aranja sprâncenele răvăşite, îşi pipăia cicatricea albă de pe bărbia nerasă, făcând toate acele gesturi pe care le făceau cei aflaţi mai jos pe scara socială atunci când se pomeneau la egalitate cu cei mai răsăriţi decât ei.

Deşi Gonsalez, cu ochii lui de un albastru deschis şi mâinile fără astâmpăr şi Poiccart, greu, saturnian şi suspicios iar George Manfred, cu barba lui grizonată şi monoclu, erau mai puţin faimoşi în lumea rău-făcătorilor, fiecare dintre ei era un bărbat de seamă, după cum veţi vedea.

Manfred puse deoparte *Heraldo di Madrid*, îşi scoase monoclul, îl şterse cu o batistă imaculată şi râse pe-nfundate.

– Ruşii ăştia sunt nostimi, comentă el.

Poiccart se încruntă şi se întinse după ziar.

– Cine mai e de data asta?

– Guvernatorul unei provincii din sud.

– Asasinat?

Manfred zâmbi plin de dispreţ pe sub mustaţă.

– Ptiu! Să omori oamenii cu bombe! Da, da. N-ar fi prima oară – dar e atât de lipsit de tact, atât de primitiv, de parcă ai dărâma un zid care, prăbuşindu-se, ar omorî printre alţii şi pe duşmanul tău.

Poiccart citea încet şi fără grabă telegrama, după cum îi era felul.

– Prinţul a fost grav rănit şi posibilul criminal şi-a pierdut o mână, citi el şi îşi ţuguie buzele dezaprobator. Mâinile lui Gonsalez, niciodată liniştite, se încleştau nervos, ceea ce era felul lui Leon de a arăta că era agitat.

– Amicul nostru – Manfred făcu semn cu capul în direcţia lui Gonsalez şi râse – amicul nostru are conştiinţă şi...

– Doar o dată, îl întrerupse repede Leon şi fără voia mea; îţi aminteşti, Manfred? îţi aminteşti, Poiccart? Nu i se adresă şi lui Thery. Nu am fost de acord. Vă amintiţi? Părea nerăbdător să se disculpe de o vină pe care nu i-o aduse nimeni. Era o nimica toată şi eu eram în Madrid, continuă el fără să răsufle. Au venit la mine nişte bărbaţi dintr-o fabrică din Barcelona. Mi-au spus ce aveau de gând să facă şi am fost îngrozit de ignoranţa lor faţă de legile chimiei. Am scris ingredientele şi cantităţile şi i-am implorat, aproape în genunchi, să folosească altă metodă. Copiii mei, le-am zis, vă jucaţi cu ceva cu care până şi chimiştii se tem să lucreze. Dacă proprietarul fabricii este un om rău, omorâţi-l, împuşcaţi-l, aşteptaţi-l după cină când e ghiftuit şi lent şi înmânaţi-i o petiţie cu mâna dreaptă iar cu stânga ... aşa. Leon îşi răsuci pumnul şi lovi înainte şi înapoi în direcţia unui inamic invizibil. Dar nu au vrut să asculte nimic din ce le-am spus.

Manfred agită paharul cu lichid cremos de lângă cotul său şi dădu din cap cu o sclipire de amuzament în ochii lui albaştri.

– Îmi amintesc că mai mulţi oameni au murit şi martorul principal la procesul intentat expertului în explozibili, era chiar bărbatul căruia îi fusese adresată bomba.

Thery îşi drese glasul ca să vorbească şi cei trei se uitară la el plini de curiozitate. Se simţea ranchiuna în vocea lui.

– Nu pretind să fiu un bărbat aşa de seamă ca dumneavoastră, *señors*. În mare parte din timp nici nu înțeleg despre ce vorbiți – guverne şi regi şi constituții şi cauze. Dacă un om mă răneşte, îi sparg capul – ezită – nu ştiu cum să spun... mă refer la faptul că... voi omorâți oameni fără să îi urâți, oameni care nu v-au făcut niciun rău. Nu e felul meu.

Ezită din nou, încercă să îşi adune gândurile, se uită fix spre mijlocul drumului, clătină din cap şi se cufundă iar în tăcere.

Ceilalți se uitară la el, apoi unul la celălalt şi fiecare zâmbi. Manfred scoase din buzunar o cutie voluminoasă, extrase o țigară prost împăturită, o rulă din nou cu pricepere şi scăpără un chibrit de talpa pantofului.

– Felul tău dragă Thery, pufăi el, e felul unui prost. Tu omori ca să tragi foloase; noi omorâm ca să facem dreptate, ceea ce ne scoate din gloata ucigaşilor profesionişti. Când vedem un om care îşi asupreşte pe nedrept confrații, când vedem un lucru rău făcut împotriva bunului Dumnezeu – Thery îşi făcu cruce – şi împotriva oamenilor şi, ştiind că după legile omului, acest răufăcător o să scape nepedepsit, îl pedepsim noi.

– Ascultă, îl întrerupse taciturnul Poiccart, a fost odată acolo o fată tânără şi frumoasă – făcu semn cu mâna spre nord, cu un gest sigur – şi un preot – un preot, înţelegi – iar părinţii se făceau că nu-şi dau seama, pentru că se întâmpla adesea... dar fata era scârbită şi ruşinată şi nu a vrut să o mai facă o dată, aşa că a prins-o şi a închis-o într-o casă şi, după ce trecu de prima tinereţe, i-a dat drumul şi am găsit-o eu. Nu simţeam nimic pentru ea, dar i-am zis:

– Asta e o nedreptate pe care legea nu o poate îndrepta cum se cuvine.

Aşa că într-o noapte m-am dus la preot, cu pălăria pe ochi şi i-am spus că vreau să vină la un călător pe moarte. Nu ar fi vrut să vină, dar i-am zis că muribundul era bogat şi era o persoană de seamă. A încălecat pe calul pe care îl adusesem eu şi am mers până la o căsuţă, la munte... Am încuiat uşa şi el s-a întors – aşa! Era prins în capcană şi ştia asta.

– Ce ai de gând să faci? a întrebat el înspăimântat.

– O să te omor *señor*, am spus eu şi el m-a crezut. I-am spus povestea fetei... a ţipat când m-am apropiat de el, dar ar fi putut la fel de bine să-şi păstreze răsuflarea.

– Lasă-mă să văd un preot, m-a rugat el.

Iar eu i-am dat o oglindă.

Poiccart se opri pentru a sorbi din cafea.

– L-au găsit pe drum a doua zi, fără vreo urmă care să arate cum fusese ucis, spuse el simplu.

– Cum? se aplecă Thery curios, dar Poiccart se mulţumi să rânjească şi nu răspunse.

Thery se încruntă şi îi privi plin de suspiciune pe ceilalţi.

– Guvernul, şi sunt bărbaţi de care guvernul nu a auzit niciodată. Vă amintiţi de unul pe nume Garcia, Manuel Garcia, conducător al mişcării carliste. E în Anglia – este singura ţară în care e în siguranţă. Conduce din Anglia mişcările de aici, cele importante. Ştiţi despre ce vorbesc?

Thery încuviinţă din cap.

– Anul acesta, ca şi anul trecut, a fost foamete. Oamenii mor pe la uşile bisericilor, zac, lihniţi de foame în pieţele publice; au privit cum un guvern corupt a urmat unul după altul, au văzut milioane dispărând din avutul public în buzunarele politicienilor. Anul ăsta

se va întâmpla ceva; vechiul regim trebuie să dispară. Guvernul e conştient de asta; ştie de unde vine pericolul, ştie că salvarea poate veni doar dacă Garcia ajunge în mâinile lor înainte ca organizarea revoltei să fie isprăvită. Dar Garcia este pentru moment în siguranţă şi o să fie mereu în siguranță dacă un membru din guvernul englez nu o să aprobe o lege. Când o să se întâmple asta, Garcia e ca şi mort. Trebuie să ne ajuți să împiedicăm aprobarea legii; de-asta te-am chemat aici.

Thery păru nedumerit.

– Dar cum? se bâlbâi el.

Manfred scoase o hârtie din buzunar şi i-o întinse lui Thery.

– Asta cred că este, vorbi el fără grabă, o copie fidelă a descrierii tale de la poliţie. Thery încuviință din cap. Manfred se aplecă şi arătă cu degetul un cuvânt de la mijlocul paginii. Cu asta te ocupi? întrebă el.

Thery păru nedumerit.

– Da, răspunse el.

– Chiar ştii cu ce se mănâncă meseria asta? întrebă Manfred sincer şi ceilalţi doi bărbaţi se aplecară înainte ca să audă răspunsul.

– Ştiu, răspunse Thery încet, tot ce e de ştiut; dacă nu ar fi fost o greşeală, aş fi câştigat o mulţime de bani.

Manfred răsuflă uşurat şi dădu din cap spre cei doi prieteni ai săi.

– Atunci, spuse el vioi, ministrul englez e ca şi mort.

Capitolul 1

Un articol din ziar

Pe 19 august– un paragraf minuscul apăru în colțul unei pagini lipsite de importanță în cel mai de încredere ziar din Londra despre ministrul de externe care fusese deranjat de nişte scrisori de amenințare şi era gata să plătească o recompensă de 50 £ oricui ar putea furniza informații care ar putea ajuta la prinderea şi pedepsirea persoanei sau persoanelor vinovate. Dar cei câțiva oameni care au citit cel mai serios ziar din Londra s-au gândit plictisiți, aşa cum e felul lor la Athenaeum Club, că era ciudat ca un ministru să fie deranjat vreodată de ceva; şi mai ciudat era că a putut să îi treacă prin cap să ofere o recompensă ca să pună capăt acestei enervări.

Jurnalişti de la ziare mai puțin serioase dar cu tiraj mai mare, pe când citeau plictisiți coloanele monotone ale ziarului *Old Sobriety* au devenit imediat interesați.

– Alo, ce-i cu asta? întrebă Smiles de la *Comet* şi tăie articolul cu o foarfecă imensă, îl lipi pe o coală albă şi scrise deasupra lui: Cine îi trimite scrisori lui Sir Philip?

Apoi se gândit – pentru că ziarul *Comet* e de opoziție – la un paragraf introductiv care să sugereze plin de haz că scrisorile erau de la un alegător inteligent care se săturase de şovăiala guvernului.

Redactorul de ştiri de la *Evening World* – un gentleman cu părul alb, de felul lui mai chibzuit – citi paragraful de două ori, îl decupă cu grijă, îl citi din nou, îl puse sub un prespapier şi uită imediat de el. Redactorul de ştiri de la *Megaphone*, un ziar chiar foarte deştept, tăie paragraful în timp ce îl citea, sună clopoţelul, chemă un reporter, care veni cu sufletul la gură şi îi dădu câteva directive pe un ton răspicat.

– Du-te la Portland Palace, încearcă să îl vezi pe Sir Philip Ramon, verifică povestea din acel paragraf – de ce este ameninţat, cu ce e ameninţat; fă rost de copia uneia dintre scrisori dacă poţi. Dacă nu poţi să îl vezi pe Ramon, găseşte-l pe secretar.

Şi reporterul ascultător plecă.

Se întoarse după o oră într-o agitaţie neobişnuită pentru un reporter care are o ştire senzaţională. Redactorul de ştiri raportă pe un ton monoton şefului de redacţie şi acest bărbat important spuse:

– Asta e foarte bine, chiar foarte bine.

Ceea ce era o laudă dintre cele mai mari.

Ce era „chiar foarte bine“ la povestea reporterului poate fi înţeles din jumătatea de coloană care apăru în *Megaphone* ziua următoare:

Ministru în pericol

Ministrul de externe ameninţat cu moartea

Cei patru justiţiari

Plănuiesc să împiedice Legea de Extrădare a Străinilor – Dezvăluiri extraordinare

Un număr considerabil de comentarii au fost iscate de apariţia următorului articol în *National Journal* de ieri:

Secretarul de stat pe probleme externe (Sir Philip Ramon) a fost în ultimele săptămâni ţinta

unor scrisori de amenințare, toate, se pare, din aceeași sursă și scrise de aceeași persoană. Aceste scrisori sunt redactate de asemenea manieră încât nu pot fi ignorate de Secretarul De Stat pe Probleme Externe al Majestății sale, care oferă în consecință o recompensă de 50 £ oricărei persoane, cu excepția adevăratului expeditor, care va oferi informațiile necesare prinderii și condamnării autorului anonim al acestor scrisori.

Atât de neobișnuit era un astfel de anunț, mai ales că astfel de scrisori anonime de amenințare se găsesc zilnic în cutiuțele poștale ale fiecărui politician și diplomat încât *Daily Megaphone* a început imediat cercetări pentru a determina cauza acestei ciudate abateri.

Un reprezentant al ziarului a sunat la rezidența lui Sir Philip Ramon, care foarte amabil, a fost de acord sa îl primească. „E o măsură destul de neobișnuită, spuse secretarul de stat, ca răspuns la întrebările reprezentantului nostru, dar a fost luată cu acordul tuturor colegilor mei de cabinet. Avem motive să credem că se află ceva în spatele acestor amenințări și chiar aș spune că poliția se ocupă de această problemă de câteva săptămâni.“

„Iată una dintre scrisori“ și Sir Philip scoase o foaie de hârtie străină din mapa sa și a fost foarte amabil să îl lase pe reprezentatul nostru să facă o copie. Era nedatată și trecând peste faptul că scrisul era de genul acela cu înflorituri, foarte feminin, caracteristic rasei latine, era scrisă într-o engleză foarte bună. Zicea așa:

Excelență,

Legea pe care sunteți pe punctul de a o aproba nu este dreaptă... Este formulată de așa manieră

încât să unui Guvern corupt şi răzbunător nişte oameni care şi-au găsit azil politic în Anglia, departe de persecuţiile despoţilor şi tiranilor. Ştim că în Anglia părerile sunt împărţite cu privire la meritele proiectului dumneavoastră de lege şi că doar de dumneavoastră depinde aprobarea legii. De aceea ne întristează să vă prevenim că dacă guvernul dumneavoastră nu retrage legea, va fi absolut necesar să vă înlăturăm şi nu doar pe dumneavoastră, ci pe oricare persoană care vrea să promulge o lege nedreaptă.

(Semnat) *Cei patru justiţiari*

„Legea la care se referă", continuă Sir Philip, „este bine înțeles Legea de Expatriere a Străinilor, care, dacă nu ar fi fost tactica opoziției, ar fi fost aprobată fără probleme în ultima sesiune. "

Sir Philip explică în continuare că legea pune în pericol succesiunea la tronul Spaniei.

„E necesar ca nici Anglia şi nicio altă țară să nu adăpostească propagandişti care, de la adăpostul acestor maluri, să arunce Europa în aer. Legi similare sau proclamații au fost aprobate în toate ţările din Europa. De fapt, toate aceste legi există deja şi fusese aranjat ca ele să intre în vigoare simultan cu legea noastră, în sesiunea trecută."

„De ce dăm importanță acestor scrisori?" a întrebat reporterul *Daily Megaphone.*

„Pentru că suntem asigurați, atât de poliția noastră cât şi de cea de pe continent că autorii sunt nişte bărbaţi care vorbesc foarte serios. *Cei patru Justiţiari*, cum semnează ei, sunt cunoscuţi în aproape toate ţările de pe glob. Cine sunt cei patru am vrea şi noi foarte mult să ştim. Pe bună dreptate sau nu, ei consideră că justiția

de aici nu e corespunzătoare şi şi-au pus în gând să corecteze legea. Ei sunt cei care l-au asasinat pe generalul Trelovitch, conducătorul regicidului din Serbia, l-au spânzurat pe Conrad, organizatorul armatei franceze în Piaţa Concorde – cu o sută de poliţişti la o aruncătură de băţ. L-au împuşcat pe Hermon le Blois, poetul filozof, în biroul său, pentru că a corupt tinerii din lumea întreagă cu doctrinele lui."

Apoi, secretarul de externe a înmânat reprezentantului nostru o listă de infracţiuni comise de acest cvartet nemaipomenit. Cititorii noştri îşi vor aminti circumstanţele fiecărei infracţiuni şi e de menţionat că până astăzi – atât de bine a ţinut poliţia secretul *Celor Patru Justiţiari* – nicio infracţiune nu a fost pusă în legătură cu o alta. Şi cu siguranţă niciuna dintre circumstanţe, dacă ar fi fost făcută publică, nu ar fi dezvăluit existenţa acestei bande al cărui nume a fost făcut public astăzi.

Daily Megaphone are posibilitatea de a publica o listă completă de şaisprezece crime comise de cei patru bărbaţi.

„Acum doi ani, după ce le Blois a fost împuşcat, din cauza unei hibe în planul lor perfect unul dintre cei patru a fost recunoscut de un detectiv care l-a văzut părăsind casa lui Blois, de pe Avenue Kleber. A fost urmărit timp de trei zile cu speranţa că toţi cei patru vor fi prinşi împreună. În cele din urmă a descoperit că este urmărit şi fugit. S-a adăpostit într-o cafenea din Bordeaux – îl urmăriseră din Paris şi înainte să fie ucis a împuşcat un sergent şi alţi doi poliţişti. A fost fotografiat şi poza a circulat prin toată Europa, dar cine era sau ce naţionalitate avea este un mister şi în ziua de azi."

„Dar cei patru încă mai acţionează?"

Sir Philip a ridicat din umeri. „Ori au recrutat un alt om ori lucrează în număr restrâns, a spus el.

Ca o concluzie, secretarul de externe a spus: „Fac acest lucru public în presă ca pericolul ce amenință, nu neapărat pe mine, dar orice demnitar care acționează în potriva dorințelor acestei forțe sinistre, să fie recunoscut. Cel de-al doilea motiv e ca publicul pus la curent să poată ajuta pe cei responsabili de menținerea legii și ordinii prin pozițiile lor și prin vigilența lor să prevină alte astfel de acte groaznice pe viitor.

Cercetări făcute apoi la Scotland Yard nu a scos la iveală alte informații cu privire la acest subiect decât că Departamentul de Investigații Criminalistice lucrează împreună cu șefii poliției de pe continent.

Aceasta este lista completă a crimelor comise de *Cei patru justițiari* împreună cu detaliile pe care le-a putut furniza poliția cu privire la cauza acestor crime. Rămânem îndatorați ministerului de externe pentru că ne-a dat permisiunea să publicăm această listă.

Londra, 7 octombrie, 1899 – Thomas Cutler, croitor, ucis în circumstanțe suspicioase. Curtea a dat verdictul de „crimă comisă de persoană necunoscută".

(Motivul crimei găsit de poliție: Cutler care era un om cu ceva avere și al cărui nume adevărat era Bentvitch și era un tip cam neplăcut. Trei condamnări din cauza Legii Fabricilor[1]. Poliția credea că un motiv mai profund pentru uciderea lui Cutler era legat de felul în care Cutler trata femeile angajate.)

Liege, 28 Februarie 1900 – Jacques Ellerman, prefect: împușcat când se întorcea de la operă. Ellerman era un avar notoriu și când i-a fost inspectată afacerea

1 Lege promulgată în Anglia care limita numărul de ore de muncă în fabrici pentru femei și copii.

după moartea sa s-a descoperit că deturnase aproape un sfert de milion de franci din trezorerie.

Seattle (Kentucky), Octombrie 1900 – judecătorul Anderson. A fost găsit strangulat în camera lui. Anderson fusese judecat de trei ori pentru crimă iar pedeapsa era, de fiecare dată, condamnarea la moarte. Fusese conducătorul acţiunii Anderson din războiul Anderson-Hara. Îi omorâse pe toţi cei şapte din clanul Hara, fusese de trei ori judecat şi de trei ori eliberat cu verdictul nevinovat. E de notorietate faptul că, la ultimul proces, fiind acuzat de uciderea accidentală a editorului de la *Seattle Star* a dat mâna cu toţi juraţii şi i-a felicitat.

New York, 30 Octombrie 1900 – Patrick Welch, un pungaş notoriu care fura bani publici. La un moment dat Vistiernicul Oraşului, agitator în infamul Sindicat al Constructorilor de Străzi, demascat de *New York Journal*. Welch a fost găsit spânzurat într-o pădurice din Long Island. La acea vreme s-a crezut că a fost sinucidere.

Paris, 4 Martie 1901 – Madame Despard. Asfixiată. Şi acest caz a fost considerat o sinucidere până când anumite informaţii au încăput pe mâna poliţiei franceze. Nimic bun nu poate fi spus despre Madame Despard. Era o binecunoscută „vânzătoare de suflete".

Paris, 4 Martie 1902 (exact un an mai târziu) – Domnul Gabriel Lanfin, ministrul comunicaţiilor. Găsit împuşcat în trăsura sa în Bois de Bologne. Vizitiul a fost arestat apoi eliberat. Bărbatul jura că nu auzise nici un foc de armă şi nici pe stăpânul său ţipând. Ploua atunci şi erau puţini oameni pe stradă în Bois.

(Mai urmau alte zece cazuri, toate semănătoare cu cele citate mai sus, inclusiv cazurile Trelovitch şi le Bois.)

Era fără îndoială o ştire senzaţională.

Redactorul şef, aşezat la biroul său o citea iar şi iar şi spunea:

– Chiar foarte bună.

Reporterul – al cărui nume era Smith – o citi din nou şi se simţea mândru de realizarea sa.

Ministrul de externe o citi în pat în timp ce îşi sorbea ceaiul de dimineaţă şi se încrunta întrebându-se dacă nu spusese prea multe.

Şeful poliţiei franceze o citi – tradusă şi telegrafiată – în *Le Temps* şi îl înjură furios pe englezul cu gura mare care îi strica planurile.

În Madrid, la *Cafe de la Paix*, în Piaţa Soarelui, Manfred, zâmbind cinic şi sarcastic citea pasaje celorlalţi trei bărbaţi – doi plăcut amuzaţi, celălalt cu faţa căzută şi palidă şi cu teama de moarte care i se citea în priviri.

Capitolul 2

Cetăţenii devotaţi

Cineva – să fi fost domnul Gladstone? – a spus că nu e nimic mai periculos, mai cumplit, mai îngrozitor ca o oaie nebună. În mod similar, după cum ştim prea bine, nu este o persoană mai indiscretă, mai proastă de gură, mai incredibil de stângace ca diplomatul care, pentru un motiv sau altul a luat-o pe o cale greşită.

Vine un moment în viaţa unui om care a fost educat să aibă grijă ce vorbeşte în Consiliul Naţiunilor, care a fost învăţat să păşească cu grijă printre capcanele întinse cu viclenie de Puterile prietene, când experienţa şi preceptelor atâtor ani sunt uitate şi se comportă uman. De ce se întâmplă aşa nu au aflat niciodată oamenii de rând, deşi minoritatea psihologilor care în general, pot explica procesele neuitate ale oamenilor, au fără îndoială motive foarte bune şi convingătoare pentru astfel de scăpări.

Sir Philip Ramon era un bărbat cu un temperament neobişnuit.

Mă îndoiesc că ar exista ceva din lumea asta care să poată să îl facă să se răzgândească de îndată ce şi-a pus ceva în minte. Era un bărbat foarte hotărât, sever, cu maxilarul pătrăţos şi gura mare, cu acea nuanţă a ochilor albaştri pe care o întâlneşti la criminalii fără pic de remuşcări şi la generalii faimoşi. Şi totuşi, Sir

Philip Ramon se temea, aşa cum puţini oameni credeau că o face, de consecinţele hotărârii luate.

Sute de bărbaţi pot fi eroi fizic dar moral să fie nişte laşi, bărbaţi care ar râde în faţa morţii – dar care trăiesc cu teama propriei ruşini. Judecătorii ascultă zilnic poveştile de viaţă ale unor astfel de bărbaţi – dar şi ale morţii lor.

Ministrul de externe inversase aceste calităţi. O brută nu ar fi ezitat să spună că ministrul era un laş pentru că se temea de suferinţă şi de moarte.

– Dacă asta te îngrijorează aşa de mult, spuse premierul cu bunătate – se aflau în cabinet la două zile după publicarea articolului din Megaphone – de ce nu renunţi la proiectul de lege? La urma urmelor sunt lucruri mai importante cu care să îţi ocupi timpul Camerei Comunelor şi ne apropiem de sfârşitul sesiunii.

Un murmur de aprobare se auzi de jur împrejurul mesei.

– Avem toate motivele să renunţăm la proiect. E vorba despre sacrificarea unor nevinovaţi – dar legea lui Braithewaite pentru şomeri trebuie să treacă – Dumnezeu ştie ce o să zică oamenii despre asta.

– Nu, nu! Ministrul de externe lovi cu o bufnitură masa cu pumnul. O să fie aprobată, sunt hotărât. O să trădăm încrederea Spaniei, Franţei, trădăm încrederea tuturor ţărilor din Uniune. Am promis aprobarea acestei legi şi trebuie să o facem, chiar dacă sunt sute de *Justiţiari* şi mii de ameninţări.

Premierul ridică din umeri.

– Iartă-mă că îţi spun asta, Ramon, spuse Bolton, avocatul, dar cred că ai fost cam indiscret când ai dat atâtea detalii presei. Da, ştiu că am fost cu toţii de acord ca tu să ai mână liberă în ceea ce priveşte această problemă, dar nu credeam că o să fi chiar aşa de – cum să spun? – sincer.

– Discreţia mea, Sir George, nu e un subiect despre care aş vrea să vorbesc, răspunse Ramon înţepat.

Mai târziu, în timp ce traversa Palace Yard împreună cu mai tânărul cancelar, domnul Procuror General, încă supărat de pe urma respingerii, Sir George spuse parcă fără nicio legătură:

– Moş nebun!

Şi tânărul care avea în grijă finanţele Angliei zâmbi.

– Dacă e să spun adevărul, spuse el, Ramon e groaznic de fricos. Povestea celor *Patru Justiţiari* e prin toate cercurile şi un bărbat pe care l-am întâlnit la Carlton la prânz m-a convins oarecum că există într-adevăr motiv de îngrijorare. Era destul de serios – tocmai s-a întors din America de Sud şi a văzut câteva din isprăvile acestor oameni.

– Ce anume?

– Un preşedinte sau aşa ceva al uneia dintre acele republici amărâte ... cam acum opt luni – o să vezi pe listă ... L-au spânzurat ... ceva teribil. L-au luat din pat în toiul nopţii, l-au legat la gură şi la ochi şi l-au dus la închisoare, au fost lăsaţi să intre şi l-au spânzurat pe eşafodul public – şi au scăpat!

Domnul avocat înţelegea dificultatea unor astfel de acte şi era gata să ceară mai multe detalii când un sub-secretar l-a întrerupt pe cancelar şi l-a luat cu el.

– Absurd, bombăni avocatul supărat.

Ministrul de externe era aclamat în timp ce trăsura sa trecea prin mulţimea adunată în apropierea Camerei Lorzilor. Nu era câtuşi de puţin încântat, căci nu după popularitate tânjea.

Ştia din instinct că aclamaţiile erau stârnite de bucuria publicului la eventuala lui pierzanie şi acest gând îi dădea fiori şi îl irita. I-ar fi plăcut să creadă

că oamenii ar lua în râs existenţa celor patru bărbaţi misterioşi – l-ar fi liniştit gândul că oamenii respingeau ideea.

Chiar dacă popularitatea sau lipsa de popularitate nu era pe scara lui de valori, totuşi avea o credinţă de neclintit în instinctele brutale ale mulţimii. În holul Camerei era înconjurat de o mulţime de bărbaţi din partidul său, dornici să afle mai multe; unii nedumeriţi, alţii nerăbdători, toţi vrând să afle ultimele ştiri, toţi temându-se puţin de limba ascuţită a ministrului.

– Uite ce e, Sir Philip – era membrul îndesat şi lipsit de tact din West Brondesbury – ce se tot aude despre scrisorile astea de ameninţare? Cu siguranţă nu o să bagi în seamă astfel de lucruri – până şi eu primesc două, trei în fiecare zi.

Ministrul se depărtă agasat de mulţime, dar Tester, un membru, îl prinse de braţ.

– Ascultă aici... începu el.

– Du-te la dracu, spuse simplu ministrul de externe şi se îndreptă în grabă spre biroul său.

– Ce temperament groaznic are bărbatul acesta, spuse onorabilul membru ajuns la capătul puterilor. Adevărul e că Ramon e mort de frică. Să trâmbiţezi despre nişte scrisori de ameninţare! Până şi eu primesc ...

Un grup de bărbaţi în camera de fumători a membrilor discutau misterul celor *Patru Justiţiari* într-o manieră cât se poate de lipsită de originalitate.

– E prea ridicol ca să pui în cuvinte, spuse unul atotştiutor. Patru bărbaţi, cei patru mitici, gata să lupte împotriva tuturor forţelor şi instituţiile celor mai civilizate ţări de pe pământ.

– Cu excepţia Germaniei, întrerupse cu înţelepciune Scott, membru al parlamentului.

– Pentru Dumnezeu, nu băga Germania în asta, îl rugă primul ţâfnos. Scott, aş vrea să vorbim despre

ceva în care să nu amestecăm superioritatea instituțiilor germane.

– Imposibil, spuse voiosul Scott, dând frâu liber pasiunii sale. Adu-ți aminte că doar din oțel și fier producția pe cap de muncitor a crescut cu 43 de procente, că exporturile ...

– Crezi că Ramon o să retragă proiectul de lege? întrebă cel mai vârstnic membru din Aldgate East, reușind să mute atenția de la mormanul de statistici.

– Ramon? Nu el, mai degrabă ar muri.

– Sunt niște circumstanțe foarte neobișnuite, spuse Aldgate East; și trei târguri, o suburbie din Londra și un întreg oraș dădură din cap și considerară că avea dreptate.

– Pe vremuri, când bătrânul Bascoe era un membru de abia ales – spuse Aldgate East arătând spre un senator vârstnic, cocoșat, cu barba și părul alb, care se îndrepta cu greu spre un scaun – pe vremuri...

– Credeam că bătrânul Bascoe a murit, remarcă un ascultător lipsit de importanță.

– Pe vremuri, continuă membrul din East End, înainte de necazul Fenianismului[1]...

– Apropo de civilizații, continuă entuziastul Scott. Rheinbaken a spus luna trecută în Camera Deputaților că Germania a atins acel punct în care –

– Dacă aș fi în locul lui Ramon, reveni Aldgate East foarte recunoscător, aș ști foarte clar ce să fac. M-aș duce la poliție și aș spune:

– Uite ce e...

Un clopoțel sună furios și prelung iar membrii o luară la picior pe coridoare.

---

1 Fenianism – frăție care lupta pentru independența Irlandei (sec. al XIX-lea – începutul sec. al XX-lea).

– Colegi!

După ce articolul nouă din Amendamentul Medway a fost rezolvat în mod satisfăcător şi cuvintele „Aşa să fie“ au fost rostite triumfător de o majoritate de douăzeci şi patru, membrii Comunelor se întoarseră la discuţia întreruptă mai devreme.

– Mereu am spus despre un bărbat din cabinet, susţinu o persoană importantă, că dacă este un adevărat om de stat, să lase de-o parte toate sentimentele personale.

– De acord! aplaudă cineva.

– Sentimentele lui personale, repetă oratorul. Trebuie să pună datoria faţă de stat înainte de orice altceva – de orice alte sentimente. Vă amintiţi când i-am spus lui Barrington mai alaltăieri când discutam despre Estimări? I-am spus: Un gentleman onorabil nu are, nu poate avea, nu are dreptul să aibă dorințele aproape unanime cu ale corpului electoral. Acțiunile unui Ministu al Coroanei trebuie mai întâi de toate să fie guvernate de judecata dreaptă a corpului electoral, ale cărui sentimente – nu – ale cărui instincte mărețe – nu, nu asta am vrut – oricum am expus foarte clar cere este datoria unui ministru, concluzionă jalnic oratorul.

– Eu, începu Aldgate East, când un servitor se apropie cu o tavă pe care era aşezat un plic verzui. A pierdut vreun domn asta? întrebă el şi ridicând scrisoarea, membrul scotoci după ochelari.

– Către membrii Camerei Comunelor, citi el şi se uită peste *pince-nez* la cercul de bărbaţi din jurul său.

– Catalogul unei firme, spuse membrul solid din West Brondesbury, care se alăturase grupului, primesc sute. Chiar alaltăieri...

– Prea subţire ca să fie un catalog, spuse Aldgate East cântărind în mână scrisoarea.

– Pliant de medicamente atunci, insistă cel din Brondesbury. Primesc unul în fiecare dimineaţă. „Nu

te epuiza!“ şi tot soiul de porcării din astea. Săptămâna trecută un cetăţean mi-a trimis...

– Deschide-l, sugeră cineva şi membrul se supuse. Citi câteva rânduri şi păli.

– Să fiu al naibii! exclamă el şi citi cu voce tare.

Cetăţeni,

Guvernul este pe cale să aprobe o lege care va pune în mâinile celui mai rău guvern din prezent oameni care sunt patrioţi şi care au destinul de a îşi salva ţările. Am informat ministrul răspunzător de această lege, al cărui nume apare pe margine că, dacă nu va retrage proiectul de lege îl vom ucide.

Nu am dori să luăm aceste măsuri ştiind că altfel el este un gentleman onest şi curajos şi cu dorinţa de a evita împlinirea promisiunii noastre rugăm membrii parlamentului să facă uz de toată influenţa lor şi să îl determine să îşi retragă proiectul de lege.

Dacă am fi fost criminali de rând sau anarhişti nepricepuţi ne-am fi putut răzbuna orbeşte pe membrii acestei adunări şi, ca dovadă că ameninţarea noastră nu este o amăgire, vă rugăm să căutaţi sub masa de lângă firida acestei camere. Acolo veţi găsi un dispozitiv suficient de puternic încât ca să distrugă mare parte din această clădire.

Semnat, *Cei patru Justiţiari.*

Postscriptum – Nu am pus nici detonator nici fitil în dispozitiv aşa că poate fi manevrat fără urmă de pericol.

În timp ce scrisoarea era citită, chipurile ascultătorilor păleau şi mai tare.

Era ceva foarte convingător în tonul scrisorii şi, instinctiv, toate privirile se îndreptară spre masa de lângă firidă.

Da, era ceva acolo. Ceva pătrat şi negru şi mulţimea de oameni de stat se trase înapoi speriată. Pentru câteva momente rămaseră nemişcaţi – apoi urmă o îmbulzeală nebună spre uşă.

– A fost o păcăleală? întrebă nerăbdător primul ministru dar expertul de la Scotland Yard chemat în grabă clătină din cap.

– Aşa cum era descris în scrisoare, spuse el grav, chiar şi absenţa fitilului.

– Era chiar...

– Suficient ca să arunce în aer clădirea, domnule, a fost răspunsul.

Premierul, cu o expresie îngrijorată se plimba de-a lungul şi de-a latul camerei sale.

Se opri o dată să se uite supărat pe fereastra care dădea spre o terasă aglomerată şi spre o mulţime de politicieni care gesticulau agitaţi şi care vorbeau, evident, în acelaşi timp.

– Foarte, foarte serios – foarte, foarte serios, bombăni el. Apoi spuse cu voce tare: Am spus atâtea încât am putea, la urma urmelor, să zicem tot. Să dăm ziarelor povestea întreagă a celor întâmplate în după amiaza aceasta, să le dăm textul scrisorii. Apăsă un buton şi secretarul lui intră fără zgomot.

– Scrie-i comisarului şi spune-i să ofere o recompensă de o mie de lire pentru prinderea bărbatului care a lăsat chestia asta precum şi iertare şi recompensă pentru orice complice care mărturiseşte.

Secretarul se retrase şi expertul de la Scotland Yard aşteptă.

– Au aflat oamenii tăi cum a fost adus dispozitivul acolo?

– Nu domnule. Poliţiştii au fost toţi trimişi acasă şi au fost supuşi unui interogatoriu individual. Nu îşi amintesc vreun străin nici intrând nici ieşind din clădire.

Premierul îşi ţuguie buzele gânditor.

– Mulţumesc, spuse el simplu şi expertul se retrase.

Pe terasă Aldgate East şi membrul vorbăreţ îşi împărţeau popularitatea.

– Cred că am stat foarte aproape de bombă, spuse ultimul impresionat. Pe cuvânt, mă ia cu fiori numai când mă gândesc. Îţi aminteşti, Mellin? Vorbeam despre datoria ministrului...

– Eu l-am întrebat pe chelner, spuse membrul din Aldgate unui grup interesat, când a adus scrisoarea: Unde ai găsit-o? La uşă, domnule, a spus el. Am crezut că este un pliant la un medicament. Nu aveam de gând să o deschid, dar cineva...

– Eu am fost, susţinu mândru domnul corpolent din Brondesbury. Vă amintiţi, eu spuneam...

– Ştiam eu că a fost cineva, continuă Aldgate East amabil. Eu am deschis plicul şi am citit primele rânduri din scrisoare. Doamne Dumnezeule! Mi-am zis.

– Ai spus „Să fiu al naibii!“, îl corectă Brondesbury.

– Am ştiut că e ceva de genul, recunoscu Aldgate East. Am citit scrisoarea – şi îmi veţi da mare dreptate, nu prea am înţeles sensul ei, ca să zic aşa. Deci...

Cele trei loji rezervate la sala de concerte Star Music Hall de pe Oxford Street erau toate ocupate. La şapte şi un sfert fix veni Manfred îmbrăcat sobru; la opt veni Poiccart, un gentleman între două vârste destul de aranjat; la opt şi jumătate veni Gonsalez şi ceru într-o engleză perfectă un program. Se aşeză între ceilalţi doi.

Când spectatorii de la balcon au început să ţipe la un cântec patriotic, Manfred se întoarse zâmbind spre Leon şi spuse:

– Am văzut ziarele de seară.

Leon încuviinţă repede din cap.

– Cât pe ce să avem necazuri, spuse el încet. Când am intrat cineva a spus: „Credeam că Bascoe a murit“ iar unul dintre ei aproape că a venit lângă mine şi mi-a vorbit.

Capitolul 3

Recompensa de o mie de lire

Să spui că Anglia a fost zguduită din temelii – ca să cităm mai multe articole de prima pagină pe această temă – de întâmplările neobişnuite din parlament, este cât se poate de aproape de adevăr.

Prima aluzie la existenţa celor *Patru Justiţiari* a fost luată pe bună dreptate în batjocură, mai ales de acele ziare rămase în urmă cu ultimele ştiri. Doar *Daily Megaphone* a recunoscut cu sinceritate cât de real era pericolul care îl ameninţa pe ministrul responsabil de neplăcuta lege. Acum totuşi, până şi cel mai dispreţuitor nu putea ignora semnificaţia informaţiei care reuşise atât de misterios să ajungă până în inima celei mai bine păzite instituţii britanice. Povestea bombei odioase a umplut paginile tuturor ziarelor din întreaga ţară şi ultima îndrăzneală a celor *Patru* s-a răspândit pe tot teritoriul Angliei.

Poveşti, majoritatea apocrife, despre bărbaţii responsabili pentru cea mai nouă senzaţie apăreau aproape zilnic şi nu era alt subiect pe buzele bărbaţilor oriunde se întâlneau decât ciudatul cvartet care părea să ţină în mâini vieţile celor mai importanţi oameni.

Niciodată, de la necazurile cu Fenianismul, nu a mai fost mintea publicului mai plină de temeri aşa cum era

în timpul celor două zile ce au urmat de la apariţia în parlament a „bombei oarbe", cum a descris-o cu succes unul dintre ziare.

Poate, cu aceeaşi teamă de vreme ce se răspândise părerea născută din moda scrisorilor că cei *Patru* nu ameninţau un singur bărbat.

Prima aluzie la intenţiile lor a stârnit un interes general. Dar faptul că ameninţarea a fost lansată dintr-un orăşel francez şi că, în consecinţă, pericolul era foarte îndepărtat, a făcut oarecum să slăbească puterea ameninţării. Atât de vagi erau cunoştinţele de geografie ale oamenilor încât ei nu îşi dădeau seama că Dax nu era mai departe de Londra ca Aberdeen.

Dar aici era şi groaza ascunsă a marelui oraş. Pentru că, susţinea Londra aruncând priviri suspicioase în jur, orice bărbat pe lângă care trecem pe stradă ar fi putut fi unui dintre cei *Patru* şi noi habar nu avem.

Afişe mari, ameninţătoare priveau de pe zidurile goale şi umpleau toate avizierele poliţiei.

1000£ Recompensă

Pe 18 august, în jurul orei patru şi jumătate după amiaza, un dispozitiv infernal a fost depozitat în fumoarul al membrilor camerei de către o persoană sau persoane necunoscute. Şi pentru că avem motive să credem că persoana sau persoanele răspunzătoare de plasarea dispozitivului menţionat mai sus sunt membrii unei bande organizate de răufăcători cunoscuţi sub numele de *Cei Patru Justiţiari*, împotriva cărora au fost aduse învinuiri de crimă la Londra, Paris, New York, New Orleans, Seattle (SUA), Barcelona, Tomsk, Belgrad, Christiana, Capetown şi la Caracas.

Recompensa de mai sus va fi plătită de guvern oricărei persoane sau oricăror persoane care vor da informații necesare prinderii unei persoane sau tuturor celor patru persoane care își spun *Cei Patru Justițiari* .

Pe deasupra, va fi obținută iertarea și va fi plătită o recompensă oricărui membru al bandei pentru asemenea informații, cu condiția ca această persoană să nu fi comis și nici să nu fi fost un complice înainte sau după săvârșirea următoarelor crime.

(Semnat) *Ryday Montgomery*
Secretarul de stat și Ministru de Interne
J.B. Calfort
Comisarul Poliției

Apoi urma o listă cu șaisprezece crime de care erau acuzați cei patru bărbați.

God save the King!

Toată ziua grupuri mici de oameni s-au adunat în fața afișelor și au studiat oferta atrăgătoare.

Avea un ton și niște cuvinte cu care londonezii nu prea erau obișnuiți. Pentru că nu era anexată o descriere a bărbaților căutați; niciun portret după care să fie identificați, niciun stereotip de genul "când a fost văzut ultima dată purta un costum bleumarin din serj, pălărie din stofă, cravată în carouri", elemente pe care oamenii ar fi putut să le caute la trecători.

Era o căutare a patru bărbați pe care nimeni nu îi văzuse cu adevărat, o vânătoare după Fata Morgana, o bâjbâială pe întuneric după niște umbre neclare.

Detectivul șef Falmouth, care era un bărbat care spune lucrurile pe nume (odată îi spusese franc unei persoane de viță nobilă că nu are ochi la spate) i-a zis comisarului adjunct exact ce credea despre asta.

– Nu poţi să prinzi oameni când nu ai nici cea mai vagă idee pe cine sau ce cauţi. De dragul discuţiei, tot ce se poate să fie şi o femeie – ar putea fi chinezi sau negri; ar putea fi înalţi sau scunzi; ar putea fi... păi nici măcar nu ştim ce naţionalitate au! Au comis fărădelegi în aproape toate ţările din lume. Nu sunt francezi doar pentru că au ucis un om în Paris, şi nici americani pentru că l-au strangulat pe judecătorul Anderson.

– Scrisul, spuse comisarul, arătând spre un teanc de scrisori pe care le ţinea în mână.

– Latin, dar ar putea fi fals. Şi dacă nu este? Nu este nicio diferenţă între scrisul unui francez, spaniol, portughez, italian, sud american sau creol şi după cum am spus, poate fi un fals şi probabil că este.

– Ce-ai făcut? întrebă comisarul.

– Am cercetat toate personajele suspecte pe care le cunoaştem. Am scotocit Little Italy[1], am periat Bloomsbury, am fost prin Soho şi am cercetat toate coloniile. Am făcut un raid într-o locaţie din Nunhead azi noapte – foarte mulţi oameni locuiesc acolo, dar...

Chipul detectivului avea o expresie deznădăjduită.

– După cât se pare, continuă el, ar trebui să îi găsim într-unul dintre hotelurile la modă – asta dacă sunt suficient de proşti ca să stea împreună; dar poţi să fii sigur că locuiesc separat şi că se întâlnesc într-un loc greu de imaginat o dată sau de două ori pe zi.

Se opri şi bătu cu degetele absent în biroul imens la care stăteau el şi cu superiorul său.

– L-am chemat pe Courville, continuă el, a cercetat mulţimea din Soho şi ce e mai important, s-a întâlnit cu omul lui care locuieşte acolo şi suspecţii nu sunt printre cei de acolo. Pot să jur – sau cel puţin, el jură şi eu sunt gata să îl cred pe cuvânt.

---

1 Cartier al Londrei locuit în mare parte de italieni. (n.trad)

Comisarul clătină trist din cap.

– E un haos groaznic pe Downing Street, spuse el. Nu se ştie exact ce o să se întâmple.

Domnul Falmouth se ridică în picioare oftând şi îşi duse mâna la borul pălăriei.

– Minunate vremuri ne mai aşteaptă – nu cred, remarcă el în mod paradoxal.

– Oamenii ce cred despre asta? întrebă comisarul.

– Aţi văzut ziarele? Felul în care comisarul ridică din umeri denota lipsa lui de apreciere pentru ziarele englezeşti.

– Ziarele? Cine Dumnezeului dă atenţie la ce se scrie în ziare! spuse el nemulţumit.

– Eu dau, răspunse calm detectivul. Ziarele sunt uneori, dacă nu de obicei, influenţate de cititori şi cred că a conduce un ziar înseamnă, în două cuvinte, să scrii astfel încât cititorii să zică „Deştept – asta am zis şi eu mereu".

– Dar publicul... aţi avut ocazia să cereţi opinia lui?

Adjunctul clătină din cap.

– Am vorbit în Park cu un bărbat chiar în seara aceasta, un maistru după cum arăta şi care părea foarte inteligent. L-am întrebat ce crede despre chestia asta cu Cei Patru Justiţiari.

E foarte ciudat, a spus el, crezi că e ceva la mijloc? Şi asta, concluzionă poliţistul dezgustat, e tot ce crede publicul despre asta.

Dar dacă la Scotland Yard era amărăciune, Fleet Street forfotea de nerăbdare. Aici chiar erau informaţii extraordinare: informaţii care ar fi putut fi scrise pe coloane duble, îngroşate în titlu, strigate de pe afişe, ilustrate, desenate şi clarificate de statistici.

E mafia? se întreba zgomotos ziarul *Comet* şi mai departe demonstra că aşa era.

Ziarul *Evening World*, cu editorialul său ce zăbovea parcă în anii şaizeci, sugera cu blândeţe o răzbunare şi o atribuia *Fraţilor Corsicani.*

Megaphone rămase la povestea cu cei *Patru Justiţiari* şi publică pagini detaliate cu privire la faptele lor infame. Dezgropă din dosare prăfuite de pe continent şi din America datele complete ale fiecărei crime, dădu portretele şi funcţiile bărbaţilor ucişi şi, fără să ia în vreun fel apărarea celor patru, prezentă direct şi just vieţile reale ale victimelor, arătând ce soi de oameni au fost.

Acceptă cu destulă rezervă mormanul de maculatură care circula prin birou; pentru un ziar considerat de scandal demonstra mai multă precauţie decât competitorii săi mai sobri. În lumea ziarelor o minciună proastă este arareori recunoscută, dar o exagerare interesantă duce un rival lipsit de imaginaţie la denunţuri isterice.

Şi o mulţime de anecdote despre cei *Patru Justiţiari* chiar invadau redacţia. Pentru că, dintr-o dată, ca prin magie, fiecare colaborator, fiecare domn cu talent literar care făcuse o pasiune din note personale, fiecare bărbat care scria a descoperit că îi cunoscuse foarte bine pe cei patru toată viaţa.

Când am fost în Italia... scria autorul *Întoarcerii* (Editura Hackworth, „uşor pângărită" Colecţia Farringdon, 2 martie) *îmi amintesc că am auzit o poveste ciudată despre aceşti Bărbaţi Sângeroşi...*

Sau...

Un singur loc din Londra poate fi ascunzătoarea Celor Patru Răufăcători, Tidal Basin, scria un alt gentleman pe o hârtie care avea în colţ tipărit Collins. *Tidal Basin era cunoscut în timpul domniei lui Charles II...*

– Cine e Collins? îl întrebă redactorul şef al *Megaphone* pe redactorul său harnic.

– O relicvă, explică redactorul plictisit, dezvăluind astfel că nici măcar şi presa de ultimă oră nu alungase colaboratorii aiuriţi de la posturile lor. Se ocupă de procese, incendii, anchete şi altele. În ultima vreme s-a apucat de literatură şi scrie *Scene Pitoreşti din Vechea Londră* şi *Faimoasele Morminte de la Hornsey* ...

În redacţiile tuturor ziarelor se întâmpla acelaşi lucru. Fiecare telegramă care sosea, fiecare informaţie care ajungea pe biroul redactorului adjunct căpăta în ochii celorlalţi angajaţi iminenţa tragediei. Chiar şi rapoartele de la poliţie sau de la tribunal conţineau o aluzie la cei patru. Devenise ca justificarea beţivului pentru prostiile sale.

– Băiatul a fost întotdeauna cinstit, spunea mama băiatului în lacrimi, din cauza poveştilor astea oribile despre cei patru străini a ajuns aşa, iar magistratul se uita îngăduitor la acuzat.

Judecând după toate aparenţele, Sir Philip Ramon, bărbatul cel mai interesant în evoluţia întâmplărilor, era cel mai puţin îngrijorat.

Refuză să mai dea interviuri; refuză să mai discute despre o posibilă asasinare, chiar şi cu premierul şi răspunsul la scrisorile de laudă care îi veneau din toate colţurile ţării a fost un anunţ în ziarul *Morning Post* în care îi ruga pe expeditori să fie suficient de amabili să nu îl mai tortureze cu vederi care nu găseau alt destinatar, decât coşul său de gunoi.

S-a gândit să adauge un anunţ despre intenţiile sale de a duce proiectul de lege în parlament cu orice preţ şi a renunţat doar de teama că gestul său ar fi prea teatral.

Faţă de Falmouth, căruia îi revenise în mod evident sarcina de a-l proteja pe ministrul de externe, Sir Philip era neobişnuit de amabil şi astfel îi permise poliţistului isteţ să vadă teroarea în care trăieşte un bărbat ameninţat cu moartea.

– Credeţi că e vreun pericol, domnule poliţist? întrebă el nu o singură dată iar poliţistul, aprig apărător al unei poliţii infailibile, îi răspundea foarte liniştitor.

Şi asta pentru că, aşa cum îşi spunea în sinea lui, care este folosul să înspăimânţi un om care e deja pe jumătate speriat de moarte? Dacă nu se întâmplă nimic, o să vadă că i-am zis adevărul şi dacă, dacă... mă rog, nu o să poată să îmi mai spună că am fost mincinos.

Sir Philip era o sursă constantă de interes pentru detectiv, care trebuie că şi-a dezvăluit fără să vrea intenţiile de vreo două ori în faţa lui. Iar ministrul de externe, un bărbat foarte viclean, când a prins privirea curioasă a poliţistului, i-a spus direct:

– Vă întrebaţi de ce merg mai departe cu legea ştiind care este pericolul? Vă va surprinde să aflaţi că nu cunosc pericolul şi nici nu pot să mi-l imaginez! Nu am fost niciodată în viaţa mea conştient de durere fizică şi, în ciuda faptului că am o inimă slabă, nu am avut nici cea mai mică durere. Habar nu am cum o să fie moartea, ce chinuri sau pace o să aducă. Îl contrazic pe Epictet că teama de moarte este prin existenţa sa o presupunere impertinentă despre o cunoaştere a vieţii de după şi că nu avem niciun motiv să credem că este mai rea decât viaţa prezentă. Nu îmi e teamă de moarte, dar îmi e teamă să mor.

– Adevărat domnule, murmură plin de compătimire detectivul fără să fi înţeles ceva din aceste deosebiri fine.

– Dar, continuă ministrul – stătea la biroul său din Portland Palace – dacă nu îmi pot imagina procesul exact al disoluţiei pot să îmi imaginez şi am simţit rezultatul neînţelegerilor cu cancelarii şi sigur nu am de gând să mă fac de râs de teama a ceva ce s-ar putea dovedi un nimic.

Acest raționament va fi suficient să arate ce opoziția din acel moment numea „mintea întortocheată a gentlemanului onorabil".

Și comisarul Falmouth, ascultând foarte atent, căscă în gândul lui și se întrebă cine era Epictet.

– Am luat toate măsurile domnule, spuse detectivul în tăcerea care urmă recitalul acestor principii. Sper că nu vă deranjează că timp de o săptămână sau două o să fiți însoțit peste tot de câțiva dintre oamenii mei. Vreau să permiteți ca doi sau trei polițiști să rămână în casă cât timp sunteți aici și, bineînțeles, vor fi și destui de serviciu la ministerul de externe.

Sir Philip aprobă și mai târziu, când el și detectivul au mers la Parlament într-o trăsură închisă, a înțeles de ce niște bicicliști pedalau în față și pe lângă ei și de ce două birje au urmat trăsura în Palace Yard.

La momentul interpelărilor, cu o sală de ședințe nici pe departe plină, Sir Philip se ridică și anunță că promovează legea de expatriere marțea următoare, adică peste zece zile.

În acea seară Manfred se întâlni cu Gonsalez în North Tower Gardens de lângă Crystal Palace și vorbiră în frumusețea de basm a nopții.

Orchestra cânta uvertura de la *Tannhauser* și bărbații vorbeau despre muzică. Apoi...

– Ce-i cu Thery? întrebă Manfred.

– E cu Poiccart azi, îi arată împrejurimile. Amândoi râseră.

– Și tu? întrebă Gonsalez.

– Am avut o zi interesantă. M-am întâlnit cu acel detectiv încântător de naiv în Green Park care m-a întrebat ce cred despre noi.

Gonsalez comentă despre timpul în do minor și Manfred dădu din cap, urmărind melodia.

– Suntem pregătiţi? întrebă Leon încet.

Manfred continuă să dea din cap şi să fluiere uşor melodia. Se opri la ultima notă a orchestrei şi se alătură aplauzelor care îi răsplăteau pe muzicieni.

– Am închiriat un apartament, spuse el bătând din palme. Mai bine am merge împreună.

– E totul acolo?

Manfred se uită la însoţitorul său cu o licărire în priviri.

– Aproape totul.

Orchestra începu imnul naţional şi cei doi bărbaţi se ridicară şi îşi descoperiră capetele.

Mulţimea de lângă scenă se împrăştie iar Manfred şi însoţitorul său se întoarseră să plece.

Mii de felinare licăreau în jur şi se simţea un puternic miros de gaz în aer.

– Nu pe acolo de data asta? întrebă Gonsalez mai mult decât afirmă.

– Cu siguranţă nu pe acolo, răspunse Manfred hotărât.

Capitolul 4

Pregătiri

Când a apărut în ziarul *Newspaper Proprietor* un anunţ că era:

De vânzare
Afacerea solidă a unui gravor în zinc cu o frumoasă fabrică şi un stoc de chimicale

Toată lumea tipografilor a spus că e a lui Etherington.

Pentru necunoscători, fabrica unui gravor e un loc care zumzăie de fierăstraie electrice şi aşchietoare, strunguri zgomotoase şi lămpi puternice curbate.

Pentru cunoscători fabrica unui gravor este un loc unde sunt create opere de artă de fotografii pe plăcuţe din zinc care sunt folosite mai apoi la tipărire.

Pentru toţi cei din lumea tipografilor, fabrica lui Etherington era unul dintre cele mai rele locuri. Producea cele mai proaste poze la un preţ cu puţin deasupra mediei.

Etherington era pe piaţă (din ordinul asociaţilor) de trei luni dar, în mare parte datorită distanţei sale faţă de Fleet Street (era pe Carnaby Street) dar şi datorită stării deplorabile în care se aflau maşinăriile (ceea ce demonstrează că nici măcar un evaluator oficial nu are morală când pune un anunţ) nu fusese nicio ofertă.

Manfred, care intervievase asociatul din Carey Street, aflase că afacerea putea fie închiriată, fie cumpărată; că în orice condiţii târgul putea fi încheiat pe loc; că erau apartamente la etajul de sus ce fuseseră locuite de generaţii de îngrijitori şi că era nevoie doar de o recomandare din partea unui bancher drept garanţie.

– E cam încăpăţânat, spuse asociatul la o întrunire a creditorilor. Crede că o să facă o avere din fotogravuri după Murillo, la un preţ accesibil pentru necunoscători. Îmi spune că pune bazele unei mici companii care să se ocupe de afacere şi că de îndată ce e înfiinţată o să cumpere imediat fabrica.

Şi într-adevăr, chiar în aceeaşi zi Thomas Brown, vânzător, Arthur W. Knight, gentleman, James Selkirk, artist, Andrew Cohen, economist şi James Leech, artist, i-au scris Registrul companiilor cerând să fie constituiţi într-o companie cu răspundere limitată având drept obiect de activitate fotogravurile, şi în acest scop precis fiecare au subscris acţiuni în numele lor.

(Între noi fie vorba, Manfred era un mare artist)

Şi cu cinci zile înainte de aprobarea legii expatriaţilor, compania a intrat în posesia noilor clădiri pentru a începe activitatea.

– Cu ani în urmă, când am venit prima dată la Londra, spuse Manfred, am învăţat că modul cel mai uşor de a îţi ascunde identitatea este să te deghizezi în inamicul public. Este foarte mult respect în spatele denumirii „limited“ şi statutul de patron atrage suspiciuni aşa cum atrage şi atenţia.

Gonsalez tipări un afiş îngrijit ca Sindicatul Reproducerilor de Artă să înceapă afacerile pe 1 octombrie şi mai tipări şi o etichetă cu „nu avem nevoie de muncitori“ şi un al treilea anunţ care atrăgea atenţia că erau primiţi doar cu programare toţi cei care voiau să îi vadă şi că toate scrisorile trebuie adresate directorului.

Era un magazin simplu, cu un subsol adânc în care fuseseră îngrămădite toate ustensilele fabricii dezafectate de către gravor. Parterul fusese folosit ca spaţiu de birouri în care predominau mobila neîngrijită şi dosarele jalnice.

Erau sertare pline cu plăci vechi, sertare pline cu facturi prăfuite, sertare pline cu toate resturile pe care poate să le strângă un funcţionar cu salariu de mizerie.

Primul etaj fusese un atelier, cel de-al doilea un magazin şi la cel de-al treilea şi cel mai interesant etaj dintre toate se aflau nişte camere imense cu lămpi puternice arcuite, atât de necesare şi caracteristice acestei meserii.

În spatele casei, la acest etaj erau trei camere mici folosite ca locuinţă pentru diferiţii îngrijitori. Într-una dintre acestea, la două zile după mutare, stăteau cei patru bărbaţi din Cadiz.

Toamna venise devreme în acel an, o ploaie rece cădea furtunos afară iar focul care ardea în şemineul stil King George dădea un aer confortabil camerei.

Doar camera aceasta fusese curăţată şi cel mai bun mobilier din clădire fusese adus aici iar pe biroul pătat cu cerneală care trona în centru apartamentului stăteau rămăşiţele unui prânz destul de bogat.

Gonsalez citea dintr-o carte mică şi roşie şi e de remarcat că purta ochelari cu rame aurii. Poiccart făcea schiţe pe colţ al mesei şi Manfred fuma un trabuc lung în timp ce studia o listă cu preţurile chimicalelor. Thery (sau cum preferă să îi spună unii, Saimont) era singurul care nu făcea nimic; stătea şi se gândea tolănit în faţa focului, jucându-se cu degetele şi uitându-se absent la flăcările vioi din şemineu.

Se vorbea rar, ca între nişte oameni care se gândeau la altceva. Thery concentra atenţia celor trei

vorbind la obiect. Întorcându-se dintr-o dată de la studiul focului întrebă:

– Cât o să mai fiu ţinut aici?

Poiccart ridică privirea de la schiţele sale şi spuse:

– Asta e a treia oară pe ziua de azi când întreabă asta.

– Vorbeşte în spaniolă! Strigă exasperat Thery. M-am plictisit de limba asta nouă. Nu pot să o înţeleg mai mult decât pot să te înţeleg pe tine.

– O să aştepţi până o să terminăm, spuse Manfred cu accentul sacadat andaluz. Ţi-am mai spus asta.

Thery mormăi şi îşi întoarse privirea asupra şemineului.

– M-am plictisit de viaţa asta, spuse el posac. Vreau să mă plimb fără un paznic, vreau să mă întorc la Jerez, unde eram un om liber. Îmi pare rău că am venit.

– Şi mie, spuse Manfred încet, dar nu foarte rău. Spre binele tău sper că nu o să îmi pară foarte rău.

– Cine sunteţi voi? izbucni cu voce tare Thery după o tăcere de câteva minute. Ce sunteţi? De ce vreţi să omorâţi? Sunteţi anarhişti? Câţi bani câştigaţi din asta? Vreau să ştiu.

Nici Poiccart şi nici Gonsalez nu arătară vreun fel de ranchiună faţă de cererea hotărâtă a recrutului lor. Faţa proaspăt rasă şi ascuţită a lui Gonsalez tresări de nerăbdare şi îşi miji ochii lui reci, albaştri.

– Perfect! Perfect! murmură el în timp ce privea chipul celuilalt bărbat: nas ascuţit, frunte mică şi – *articulorum se ipsos torequentium sonus; gemitus, mugitusque parum explanatis...*

Fizionomistul ar fi continuat descrierea făcută de Seneca Bărbatului Furios, dar Thery sări în picioare şi mârâi la cei trei.

– Cine sunteţi? întrebă el încet. Cum ştiu că nu o să primiţi bani pentru asta? Vreau să ştiu de ce mă ţineţi

prizonier, de ce nu mă lăsaţi să văd ziarele, să mă plimb singur pe stradă sau să vorbesc cu cineva care îmi ştie limba? Tu nu eşti din Spania, nici tu şi nici tu! Spaniola voastră e, *da,* dar nu sunteţi din ţară, ştiu asta. Vreţi să ucid, dar nu vreţi să îmi spuneţi cum...

Manfred se ridică şi el în picioare şi puse mâna pe umărul celuilalt.

– *Señor*, spuse el – şi nu era decât bunătate în privirea lui – stăpâniţi-vă nerăbdarea, vă rog. Vă asigur din nou că noi nu omorâm pentru bani. Aceşti doi domni pe care îi vedeţi au fiecare averi de peste şase milioane de *pesetas* şi eu sunt şi mai bogat. Noi ucidem şi vom ucide pentru că fiecare suferim din cauza nedreptăţii pentru care legea nu ne-a oferit nicio soluţie. Dacă, dacă... ezită el, privindu-l încă fără să clipească pe Spaniol. Apoi reluă cu blândeţe. Dacă te ucidem o să fie primul gest de acest gen.

Thery era în picioare, era palid şi mârâia, cu spatele la perete, un lup la ananghie, uitându-se de la unul la altul cu o neîncredere feroce.

– Pe mine... Pe mine! Suspină el. Să mă omorâţi pe mine?

Dintre cei trei bărbaţi doar Manfred se mişcă şi lăsă să îi cadă mâna întinsă pe lângă corp.

– Da, pe tine. Dădu el din cap în timp ce vorbea. Ar fi ceva nou pentru noi, pentru că nu am ucis niciodată decât pentru justiţie, şi să te ucidem pe tine ar fi un lucru nedrept.

Poiccart se uită plin de milă la Thery.

– De asta te-am ales pe tine, spuse Poiccart, pentru că era mereu pericolul unei trădări şi am crezut – că mai bine să fii tu.

– Înţelege, continuă Manfred, că nu o să ne atingem de niciun fir de păr din capul tău dacă ne eşti loial, că

vrei primi o recompensă care îţi va permite să trăieşti, adu-ţi aminte de fata de la Jerez.

Thery se aşeză din nou ridicând indiferent din umeri dar mâinile îi tremurau când aprinse un chibrit pentru ţigară.

– O să îţi dăm mai multă libertate, o să poţi ieşi în fiecare zi. În câteva zile o să ne întoarcem cu toţii în Spania. În închisoarea din Granada îţi ziceau „tăcutul" – o să presupunem că vei rămâne aşa.

După aceasta, conversaţia deveni păsărească pentru spaniol, pentru că bărbaţii începură să vorbească în engleză.

– Nu ne face mari probleme, spuse Gonsalez. Acum că l-am îmbrăcat ca pe un englez nu atrage atenţia. Nu îi place să se bărbierească în fiecare zi dar e necesar şi din fericire e blond. Nu îi dau voie să vorbească pe stradă şi asta îi pune oarecum la încercare temperamentul.

Manfred îndreptă discuţia spre un subiect mai serios.

– O să mai trimit două ameninţări şi una dintre ele trebuie să ajungă chiar în vizuina lui. Este un bărbat curajos.

– Şi cu Garcia ce facem? întrebă Poiccart.

Manfred râse.

– L-am văzut duminică seara – un bătrân de treabă, iute şi vorbăreţ. Am stat în fundul unei săli mici în timp ce el pleda cu măiestrie în franceză pentru drepturile omului. Era un Jean-Jacques Rousseau, un Mirabeau, un Bright deschis la minte şi audienţa era în mare parte formată din tineri din clasa muncitoare, care veniseră să se dea mari că stăteau în templul anarhismului.

Poiccart bătu din degete nerăbdător.

– De ce, George, intervin în această discuţie asemenea sentimentalisme ieftine?

Manfred râse.

– Ţi-l aminteşti pe Anderson? Când i-am pus căluş şi l-am legat de scaun şi i-am spus de ce trebuia să moară – când era doar privirea rugătoare a condamnatului şi camera pe jumătate în întuneric în care pâlpâia doar o lampă şi tu, Leon şi cu sărmanul Clarice, mascaţi şi tăcuţi, iar eu tocmai îl condamnasem la moarte – îţi aminteşti cum s-a strecurat în cameră mirosul de ceapă prăjită din bucătăria de jos?

– Da, şi îmi amintesc, cazul regicidului, spuse Leon.

Poiccart încuviinţă din cap.

– Vrei să zici corsetele, spuse el şi cei doi dădură din cap şi râseră.

– Întotdeauna o să fie sentimentalisme, spuse Manfred. Sărmanul Garcia, cu destinul întregii naţiuni în mâna lui, o distracţie pentru vânzătoare – tragedia şi mirosul de ceapă – un atac cu spada şi balenele corsetelor – sunt inseparabile.

Şi în tot acest timp Thery fuma ţigări şi se uita la foc cu capul între palme.

– Întorcându-ne la problema pe care o avem acum pe cap, spuse Gonsalez. Presupun că nu mai e nimic de făcut până atunci?

– Nimic.

– Şi după aceea?

– Reproducerile noastre de artă.

– Şi după? insistă Poiccart.

– E un caz în Olanda, Hermannus van der Byl mai exact, dar o să fie simplu şi nu o să fie nevoie de ameninţări.

Faţa lui Poiccart era gravă.

– Mă bucur că ai adus vorba de der Byl, trebuia să ne ocupăm de el mai demult Capcana Olandei sau Atacul direct?

– Dacă avem timp, cu siguranță o capcană.

– Şi Thery?

– Mă ocup eu de el, spuse Gonsalez încet; o să trecem oceanul la Jerez – acolo unde este fata, adăugă el râzând.

Persoana despre care vorbeau îşi termină a zecea ţigară şi se îndreptă în scaun cu un mormăit.

– Am uitat să vă spun, continuă Leon, că azi, când ne plimbam, Thery era foarte interesat de afişele pe care le vedea peste tot şi era mai ales curios să ştie de ce le citeau atât de mulţi oameni. A trebuit să scornesc o minciună pe moment şi eu urăsc să mint. Gonsalez era foarte sincer. Am inventat o poveste despre curse sau loterie sau ceva de genul şi a fost mulțumit.

Thery şi-a auzit numele, în ciuda pronunției englezeşti şi se uită întrebător.

– Te lăsăm să îl amuzi pe prietenul nostru, spuse Manfred ridicându-se. Poiccart şi cu mine avem de făcut câteva experimente.

Cei doi ieşiră din cameră, traversară holul strâmt şi se opriră în fața unei uşi mici din capăt. O uşă mai mare în dreapta, încuiată cu lacătul şi zăvorâtă, dădea spre atelier. După ce scoase o cheie mică din buzunar, Manfred deschise uşa, intră în cameră şi aprinse lumina care strălucea palid printr-un bec prăfuit. Fuseseră ceva încercări de a face ordine. Două rafturi au fost curățate de gunoaie şi pe ele stăteau acum rânduri de sticluțe colorate, fiecare cu un număr. O masă ponosită fusese împinsă la perete, sub rafturi şi pe țesătura groasă verde cu care era acoperită masa era o groază de vase de măsurare, eprubete pentru teste, condensatoare, balanțe delicate şi două dispozitive pătrate din sticlă ce semănau cu generatoarele cu gaz.

Poiccart trase un scaun lângă masă şi ridică cu grijă un recipient din metal care stătea într-o farfurie cu apă.

Manfred, uitându-se peste umărul lui, comentă consistența lichidului care umplea pa jumătate vasul iar Poiccart își înclină capul, luând la cunoștință remarca de parcă era un compliment.

– Da, spuse el satisfăcut, este un adevărat succes, formula este bună. Într-o zi o vom putea folosi.

Puse recipientul la loc în apă și întinzându-se sub masă scoase, o mână de fulgi de gheață, cu care înconjură cu grijă vasul.

– Cred că acesta este *multum in Parvo*[1] al explozibililor, spuse el și luă un recipient mic de pe raft, săltă capacul cu degetul mic și turnă câteva picături dintr-un lichid albicios în vasul din metal.

– Asta neutralizează elementele, spuse Poiccart și răsuflă ușurat. Nu sunt un bărbat fricos, dar acesta este cel mai liniștitor moment pe care l-am trăit în ultimele două zile.

– Are un miros înfiorător, spuse Manfred cu batista la nas.

Un firicel subțire de fum se ridica din recipient.

– Eu nu prea observ asta, răspunse Poiccart, introducând în substanță o tijă subțire din sticlă. Ridică tijă și se uită la picăturile roșiatice care se scurgeau de pe ea.

– E în regulă, spuse el.

– Și nu mai este un explozibil? întrebă Manfred.

– Este la fel de periculos ca o ceașcă cu ciocolată.

Poiccart șterse tija cu o cârpă, puse la loc flaconul și se întoarse spre partenerul său.

– Și acum? întrebă el.

Manfred nu răspunse, dar descuie un seif vechi care stătea în colțul camerei. De aici el scoase o cutie din lemn lustruit. Deschise cutia și dezvălui conținutul.

---

1 Mult mai puțin, a comprima ceva într-un spațiu redus (în limba latină în original).

– Dacă Thery este aşa de bun pe cât se laudă, aici este momeala care îl va ademeni pe Sir Philip Ramon către moartea sa, spuse el.

Poiccart se uită la el.

– Foarte ingenios, a fost singurul său comentariu. Thery ştie cât de mare vâlvă a produs?

Manfred închise capacul şi puse la loc cutia înainte să răspundă.

– Ştie Thery că el este cel de-al patrulea *justiţiar?* întrebă el, apoi încet. Nu cred – şi e mai bine să nu ştie; o mie de lire sunt cam treizeci şi trei de mii de *pesetas* şi mai este şi graţierea şi fata de la Jerez, adăugă el gânditor.

****

O idee genială îi veni reporterului Smith şi i-o spuse şefului.

– Nu-i rău, spuse editorul, ceea ce însemna că ideea era chiar foarte bună, nu e rău deloc.

– M-am gândit, spuse reporterul mândru, că unul sau doi dintre cei patru bărbaţi ar putea fi străini care nu înţeleg o boabă de engleză.

– Într-adevăr, spuse şeful; mulţumesc pentru sugestie. O să vreau articolul în această seară.

Şi acest dialog e motivul pentru care, în dimineaţa următoare, *Megaphone* conţinea anunţul poliţiei în franceză, italiană, germană şi... spaniolă.

Capitolul 5

Atentatul de la *Megaphone*

Când editorul ziarului *Megaphone* se întorcea de la cină s-a întâlnit cu redactorul şef pe scări. Redactorul şef, cu un chip de băiat, alungă gândurile despre un nou proiect în care se cufundase (Megaphone House este căminul noilor proiecte) şi întrebă de cei *Patru Justiţiari.*

– Încă există entuziasm, răspunse editorul. Oamenii nu vorbesc de nimic altceva decât despre viitoarea dezbatere a legii de expatriere iar guvernul îşi ia toate precauţiile împotriva unui atac asupra lui Ramon.

– Care e sentimentul general?

Editorul ridică din umeri.

– Nimeni nu crede cu adevărat că o să se întâmple ceva, în ciuda bombei.

Redactorul şef se gândi un moment, apoi spuse repede.

– Tu ce crezi?

Editorul râse.

– Cred că ameninţarea nu va fi niciodată pusă în practică, în primul rând, cei patru au întâmpinat un obstacol. Dacă nu l-ar fi ameninţat pe Ramon, poate ar fi reuşit, dar aşa...

– Mai vedem, spuse redactorul şef şi se duse acasă.

Editorul se întreba, în timp ce urca scările, cât timp cei patru o să mai umple paginile ziarului său şi chiar spera că o să treacă la fapte, deşi s-ar putea să eşueze, ceea ce i se părea aproape inevitabil.

Camera lui era încuiată şi cufundată în întuneric, scotoci în buzunar după cheie, o găsi, răsuci clanţa, deschise uşa şi intră.

– Mă întreb, medită el şi întinse mâna şi apăsă pe întrerupător ca să aprindă lumina...

Se produse o lumină orbitoare, pâlpâi repede o flacără şi încăperea era din nou în întuneric.

Speriat, se retrase pe coridor şi strigă să se facă lumină.

– Chemaţi un electrician, urlă el, a sărit o nenorocită de siguranţă!

O lampă dezvălui camera plină de un fum înecăcios, iar electricianul descoperi că fiecare bec fusese scos cu grijă din filet şi pus pe masa.

De una dintre grinzi atârna un fir răsucit de cablu alb care avea la capăt o cutie mică neagră şi din aceasta ieşeau aburi denşi.

– Deschideţi ferestrele, ordonă editorul şi după ce a fost adusă o găleată cu apă, cutia a fost pusă cu grijă în ea.

Şi atunci a găsit editorul scrisoarea – un plic verzui care stătea pe birou. Îl ridică, îl întoarse pe toate părţile, îl deschise şi observă că lipiciul era încă umed.

Onorate domn,

Când aţi aprins lumina în seara aceasta probabil că v-aţi imaginat pentru o secundă că sunteţi victima unuia dintre acele „atentate“ la care vă place atât de mult să faceţi referire. Vă datorăm scuze pentru posibilele neplăceri pe care

vi le-am cauzat. Disconfortul dumneavoastră este cauzat de faptul că v-am luat becurile şi v-am înlocuit o lustră cu o încărcătură mică de magneziu. Vă rugăm să ne credeți că ne-ar fi fost la fel de simplu să conectăm o încărcătură de nitroglicerină şi astfel v-am fi transformat în propriul dumneavoastră călău. Am făcut acestea ca să vă dovedim intenția noastră de nezdruncinat de a ne respecta promisiunea faţă de legea expatriaților. Nicio putere de pe pământ nu îl mai poate salva de Sir Philip Ramon de la pieire şi vă rugăm pe dumneavoastră, ca forţă care coordonează un grup influent, să vă folosiți de această forţă în slujba justiției, să atrageți de partea dumneavoastră guvernul şi să îl faceți să respingă această măsură nedreaptă şi să salvați nu doar viețile atâtor oameni nevinovați care au găsit un adăpost în țara dumneavoastră dar şi viața unui ministru al coroanei a cărui singură vină în ochii noştri e zelul său în slujba unei cauze injuste.
(semnat) Cei Patru Justiţiari

– Pfiu, fluieră editorul, ştergându-şi fruntea şi uitându-se la cutia udă care plutea liniştită în găleată.

– S-a întâmplat ceva domnule? întrebă electricianul cu îndrăzneală.

– Nimic, a fost răspunsul tăios. Termină-ţi treaba, repară becurile şi pleacă.

Electricianul, dezamăgit şi curios, se uită la cutia plutitoare şi la cablul rupt.

– Ce lucru ciudat, domnule, spuse el. Dacă mă întrebaţi pe mine...

– Dar nu te-am întrebat, termină-ţi treaba, îl întrerupse marele jurnalist.

– Îmi cer scuze, domnule, spuse electricianul smerit.

O jumătate de oră mai târziu editorul ziarului *Megaphone* discuta situația cu Welby.

Welby, care este cel mai mare editor străin din Londra zâmbi prietenos şi nu îşi ascunse uimirea.

– Mereu am crezut că tipii ăştia vorbesc serios, spuse el cu grijă. Şi mai mult, sunt aproape sigur că o să îşi ţină promisiunea. Când eram în Genova – Welby avea multe dintre informaţiile sale din sursă directă – când eram în Genova, sau era Sofia? – am cunoscut un bărbat care mi-a povestit despre afacerea Trelovitch. Era unul dintre bărbaţii care îl asasinase regele Serbiei, dacă îţi aminteşti. Şi într-o noapte a ieşit din cameră să se ducă la teatru – în aceeaşi noapte a fost găsit mort în piaţa publică, cu o sabie înfiptă în inimă. Erau două lucruri extraordinare la această întâmplare. Editorul străin le numără pe degete. Primul, generalul era un binecunoscut spadasin şi erau toate dovezile că nu fusese ucis cu sânge rece, ci într-un duel, al doilea e că purta corsete, atât de multe câte poartă astfel de soldaţi germanizaţi, şi unul dintre atacatori descoperise chestia asta, probabil în urma unei lovituri de spadă şi l-a făcut să le dea jos. Oricum, când a fost găsit, aceste obiecte inutile au fost găsite aproape de trupul său.

– Se ştia atunci că era opera celor patru? întrebă editorul.

Welby clătină din cap.

– Nici măcar eu nu am mai auzit de ei, spuse el cu regret. Apoi întrebă. Ce măsuri ai luat în legătură cu mica ta sperietură?

– Am întrebat portarii şi curierii şi toate persoanele care erau de serviciu la acea oră, dar sosirea şi plecarea prietenului nostru misterios – cred că au fost mai mulţi – nu poate fi explicată. Chiar e ciudat. Ştii, Welby, chiar

îmi dă un sentiment ciudat, lipiciul de pe plic era încă ud; scrisoarea trebuie să fi fost scrisă aici şi pusă în plic cu câteva secunde înainte să intru în cameră.

– Erau ferestrele deschise?

– Nu, toate trei erau închise şi încuiate şi ar fi fost imposibil să intri în cameră pe acolo.

Detectivul care a venit să cerceteze circumstanţele a susţinut această părere.

– Bărbatul care a scris această scrisoare trebuie să fi părăsit camera dumneavoastră la mai puţin de un minut înainte de sosirea dumneavoastră, concluzionă el şi luă scrisoarea.

Fiind un detectiv tânăr şi entuziast, înainte să termine investigaţiile sale a cercetat cu grijă camera, a ridicat covoarele, a pipăit pereţii, a inspectat dulapurile şi a măsurat totul într-un mod extrem de laborios şi inutil cu o ruletă.

– Mulţi dintre ai noştri zâmbesc la poveştile detectivilor, explicase el editorului amuzat, dar am citit aproape tot ce au scris Gaboriau şi Conan Doyle şi cred că e bine să observi lucrurile mărunte. Nu era nicio urmă de scrum de ţigară sau ceva de genul acesta lăsat în urmă, nu? întrebă el gânditor.

– Mă tem că nu, replicase editorul grav.

– Păcat, spusese detectivul şi, după ce strânse dispozitivul infernal şi celelalte componente ale lui, plecă.

După aceea editorul îl informă pe Welby că discipolul lui Holmes a studiat o jumătate de oră podeaua cu o lupă.

– A găsit jumătate de guinee pe care o pierdusem acum câteva săptămâni, aşa că nu a fost de prea mare folos.

În acea seară doar Welby şi redactorul şef ştiau ce s-a întâmplat în camera editorului. Erau nişte zvonuri

în departamentul editorului adjunct despre un accident lipsit de importanţă care se petrecuse în camera retrasă.

– A sărit o siguranţă în camera şefului şi s-a speriat grozav, spuse bărbatul care se ocupa de distribuţie.

– Vai mie, spuse expertul meteorolog, ridicându-şi privirea de pe harta lui, ceva de soiul acesta mi s-a întâmplat şi mie aseară...

Directorul îi adresase câteva cuvinte hotărâte detectivului înainte ca acesta să plece.

– Doar dumneavoastră şi cu mine ştim de această întâmplare, spuse editorul. Aşa că dacă se află o să ştiu că zvonul a venit de la Scotland Yard.

– Puteţi să fiţi sigur că nu o să vină nimic de la noi, a fost răspunsul detectivului, suntem şi aşa până peste cap de treabă.

– Asta e bine, spuse editorul şi „asta e bine" sună ca o ameninţare.

Aşa că Welby şi directorul au ţinut secretă toată întâmplarea până cu o jumătate de oră înainte ca ziarul să intre la tipar.

Aceasta poate părea pentru un om de rând un lucru neobişnuit, dar experienţa le-a demonstrat majorităţii celor care controlează un ziar, că ştirea are un obicei neplăcut de a se răspândi înainte ca ziarul să iasă de la tipar.

Se ştie că redactorii necinstiţi – până şi redactorii pot fi necinstiţi – au dat în vileag ştiri importante şi exclusive pur şi simplu arucându-le pe fereastra potrivită astfel încât să cadă lângă cineva care aştepta răbdător pe stradă jos, şi care a alergat imediat la biroul unui ziar rival şi a vândut ştirea pentru mai mult decât greutatea ei în aur. Se cunosc astfel de cazuri.

Dar la şapte şi un sfert începu să se audă zumzăitul zarvei de la *Megaphone House*, căci atunci au aflat editorii adjuncţi de „atentat".

Era o ştire grozavă – încă o ştire bombă de la *Megaphone*, pusă ca titlu la jumătatea paginii cu cei patru – Atentat la sediul *Megaphone* – Isteţime diavolească – O altă scrisoare de ameninţare – Cei patru îşi vor ţine promisiunea – Un document remarcabil – Îl va salva poliţia pe Sir Philip Ramon?

– O ştire foarte bună, spuse directorul mulţumit în timp ce citea materialul.

Se pregătea să plece şi vorbea cu Welby lângă uşă.

– Nu-i rău, spuse elegant Welby. Ce cred eu? Bravo!

Ultima parte era adresată unui curier care apăruse cu un străin.

– Domnul vrea să vorbească cu cineva, domnule – un pic cam nerăbdător, aşa că l-am adus sus; e străin şi nu pot să mă înţeleg cu el, aşa că l-am adus la dumneavoastră, îi spuse el lui Welby.

– Ce doriţi? întrebă directorul în franceză.

Bărbatul clătină din cap şi spuse câteva cuvinte într-o limbă ciudată.

– A! spuse Welby, spaniolă – ce doriţi? întrebă el în spaniolă.

– Este acesta sediul ziarului? Bărbatul scoase o copie jalnică a ziarului *Megaphone*.

– Da.

– Pot să vorbesc cu editorul?

Directorul îl privi plin de suspiciune.

– Eu sunt editorul, zise el.

Bărbatul se uită peste umăr apoi se plecă.

– Eu sunt unul dintre cei patru justiţiari, şovăi el.

Welby făcu un pas spre el şi îl cercetă atent.

– Cum vă numiţi? întrebă el repede.

– Miguel Thery din Jerez, răspunse bărbatul.

****

Era zece şi jumătate când, întorcându-se de la un concert, trăsura care îi ducea pe Poiccart şi pe Manfred spre vest, traversă piaţa Hanover şi o luă pe Oxford Street.

– Ceri să îl vezi pe editor, explica Manfred, te duc în birouri, le explici ce treabă ai cu cineva, le pare foarte rău dar nu te pot ajuta, sunt foarte politicoşi dar nici atât cât să te conducă până la ieşire, aşa că, în timp ce căutai singur drumul, ajungi la camera editorului şi, ştiind că e plecat, te strecori înăuntru, pregăteşti totul, pleci şi încui uşa după tine dacă nu e nimeni în jur, adresezi câteva cuvinte de rămas bun unui cunoscut imaginar dacă eşti văzut şi *voila!*

Poiccart muşcă din capătul trabucului său.

– Foloseşte pentru plic un lipici care nu se usucă mai repede de o oră şi adânceşti misterul, spuse el încet şi Manfred surâse.

– Plicul de abia lipit este o atracţie irezistibilă pentru un detectiv englez.

Trăsura care mergea repede pe Oxford Street, o luă pe Edgware Road când Manfred îşi ridică mâna şi dădu la o parte trapa din plafon.

– Coborâm aici, strigă el şi vizitiul trase lângă bordură.

– Credeam că aţi spus Pembridge Gardens? remarcă el în timp ce Manfred plătea.

– Aşa am spus, zise Manfred. Noapte bună.

Au rămas trăncănind pe marginea trotuarului până când trăsura dispăru, apoi o luară pe Marble Arch, traversară Park Lane, merseră pe acea alee şi apoi o cotiră spre Piccadilly. Lângă circ au găsit un restaurant cu un bar lung şi multe separeuri, unde bărbaţii stăteau în jurul unor mese de marmură, bând, fumând sau vorbind. Într-unul dintre aceste separeuri stătea singur

Gonsalez, fuma o ţigară lungă şi avea o expresie posacă şi meditativă.

Niciunul dintre bărbaţi nu se arătară miraţi să îl vadă – totuşi, inima lui Manfred stătu în loc şi în obrajii roşii ai lui Poiccart se strecurase o nuanţă roşie.

Se aşezară. Veni un chelner, le luă comanda şi, când acesta plecă, Manfred întrebă încet:

– Unde e Thery?

Leon ridică uşor din umeri.

– Thery a fugit, răspunse el calm. Pentru un minut, niciunul dintre bărbaţi nu vorbi, aşa că Leon continuă. În dimineaţa asta înainte să plecaţi i-aţi dat un teanc de ziare?

Manfred încuviinţă din cap.

– Erau ziare englezeşti, spuse el. Thery nu ştie o boabă de engleză. Aveau poze – i le-am dat ca să se amuze.

– I-ai dat printre altele şi ziarul *Megaphone?*

– Da – aşa e! Îşi aminti Manfred.

– În el era tipărită răscumpărarea şi oferta de graţiere – în spaniolă.

Manfred privi în gol.

– Îmi amintesc, zise el încet, l-am citit după aceea.

– A fost foarte ingenios, îl lăudă Poiccart.

– Am observat că era destul de neliniştit, dar am crezut că era pentru că îi spusesem seara trecută cum avem de gând să scăpăm de Ramon şi ce rol avea să joace el în plan.

Leon schimbă subiectul ca să îi permită chelnerului să servească băuturile pe care le comandaseră.

– Este strigător la cer, continuă el pe acelaşi ton, ca un cal pe care s-au pariat atâţia bani să nu fie trimis în Anglia cu cel puţin o lună în avans.

– Nu s-a mai auzit ca favoritul cursei să se rănească în timpul unui traversări nefericite a Canalului, adăugă Manfred sever.

Chelnerul plecă.

– Am ieşit la o plimbare după amiază, reluă Leon şi treceam pe regent Street, se oprea din loc în loc să se uite la magazine, când, deodată – ne uitam la vitrina unui fotograf – l-am pierdut. Erau sute de oameni pe stradă, dar nici urmă de Thery... De atunci îl tot caut.

Leon luă o gură din băutură şi se uită la ceas.

Ceilalţi doi bărbaţi nu făcură nimic, nu spuseră nimic.

Un observator atent ar fi observat că atât mâinile lui Manfred cât şi ale lui Poiccart erau aşezate pe gulerul hainelor.

– Poate nu e atât de grav, zâmbi Gonsalez.

Manfred întrerupse tăcerea celorlalţi doi.

– Eu îmi asum toată vina, începu el, dar Poiccart îl opri cu un gest.

– Dacă e vina cuiva, eu singur sunt răspunzător, spuse el cu un râs scurt. Nu, George, e prea târziu ca să vorbim de vinovaţi. Am subestimat şiretenia lui *m'sieur*, iniţiativa ziarului englezesc şi – şi...

– Şi fata din Jerez, concluzionă Leon.

Cinci minute trecură în tăcere, timp în care fiecare bărbat se gândea repede.

– Am o maşină, nu departe de aici, spuse Leon în cele din urmă. Dacă sunteţi aici până în ora unsprezece, luăm prânzul la Burnham-on-Crouch – am putea fi în Franţa în zori de zi.

Manfred se uită la el.

– Cine te crezi? întrebă el.

– Eu zic să rămânem şi să terminăm treaba, spuse Leon.

– Şi eu zic la fel, spuse Poiccart încet dar hotărât.

Manfred chemă chelnerul.

– Aveţi ultima ediţie a ziarelor de seară?

Chelnerul spuse că poate să facă rost de ele şi se întoarse cu două.

Manfred se uită prin ele cu grijă, apoi le dădu de-o parte.

– Nu-i nimic în astea, zise el. dacă Thery s-a dus la poliţie, ar trebui să ne ascundem şi să folosim altă metodă decât cea la care ne hotărâsem sau am putea lovi acum. La urma urmelor, Thery ne-a spus tot ce voiam să ştim, dar...

– Asta nu ar fi cinstit faţă de Ramon. Poiccart încheie propoziţia pe un aşa ton care sublinia această posibilitate. Mai are două zile şi totuşi trebuie să mai primească o ultimă avertizare.

– Atunci trebuie să îl găsim pe Thery.

Manfred era cel care vorbise, apoi se ridică, urmat de Poiccart şi de Gonsalez.

– Dacă Thery nu s-a dus încă la poliţie – unde să se fi dus?

Tonul din întrebarea lui Leon sugera un răspuns.

– La redacţia ziarului care a publicat articolul în spaniolă, a fost răspunsul lui Manfred şi imediat, cei trei bărbaţi au ştiut că aceasta era soluţia corectă. Maşina ta o să fie de folos, spuse Manfred şi cei trei ieşiră din bar.

****

În camera editorului Thery stătea faţă în faţă cu cei doi jurnalişti.

– Thery? repetă Welby. Nu cunosc numele acesta. De unde veniţi? Care e adresa dumneavoastră?

– Sunt din Jerez, Andalusia, din podgoria Domnului.

– Nu asta, îl întrerupse Welby, de unde veniţi acum, din ce parte a Londrei?

Thery ridică braţele exasperat.

– De unde să ştiu eu? Sunt case şi străzi şi oameni şi toate sunt în Londra iar eu trebuia să ucid un om, un ministru, pentru că a făcut o lege blestemată... nu mi-au spus...

– Ei – care? întrebă editorul nerăbdător.

– Ceilalţi trei.

– Care sunt numele lor?

Thery îi aruncă interlocutorului său o privire plină de suspiciune.

– Există o recompensă, spuse el ursuz şi o graţiere. Vreau astea înainte să spun –

Editorul se duse la biroul său.

– Dacă sunteți unul dintre cei patru, vă veți primi recompensa – o să vă primiţi o parte acum. Apăsă un buton şi un mesager apăru la uşă. Du-te în culegătorie şi spune-i tipografului să nu lase oamenii să plece până nu le dau eu voie.

La subsol maşinăriile vuiau în timp ce azvârleau primele numere ale ziarului de dimineaţă.

– Acum, editorul se întoarse spre Thery, care stătuse stânjenit şi se mişcase de pe un picior pe celălalt în timp ce erau date ordinele, acum spune-mi tot ce ştii.

Thery nu răspunse, privirea îi era pironită în podea.

– Există o recompensă şi o grațiere, murmură el cu încăpățânare.

– Haide omule! strigă Welby. O să îţi primeşti recompensa şi graţierea. Spune-ne, cine sunt *Cei Patru Justiţiari*? Care sunt ceilalţi trei? Unde îi putem găsi?

– Aici, se auzi o voce clară în spatele său. Se întoarse în timp ce un necunoscut, care, după ce închise uşa după el, stătea şi se uita la cei trei bărbaţi – un necunoscut îmbrăcat elegant şi cu o mască ce îi acoperea

chipul de la bărbie la frunte. Avea un revolver lângă mâna care îi stătea pe lângă corp.

– Eu sunt unul dintre ei, repetă necunoscutul calm. Mai sunt încă doi bărbaţi care aşteaptă afară.

– Cum aţi întrat aici, ce doriţi? ceru să ştie editorul şi întinse mâna spre un sertar deschis al biroului său.

– Retrageţi mâna! şi piedica subţire a revolverului se ridică cu un impuls. Cum am intrat o să vă explice portarul dumneavoastră când o să devină conştient. Sunt aici pentru că vreau să îmi apăr viaţa – nu e o dorinţă absurdă. Dacă Thery vorbeşte s-ar putea să fiu un om mort – şi sunt gata să îl împiedic să vorbească. Nu am nimic cu dumneavoastră domnilor, dar dacă îmi veţi sta în cale, vă voi ucide, spuse el simplu. Tot timpul a vorbit în engleză şi Thery, cu ochii mari şi respirând precipitat, se lipi de perete.

– Tu, spuse bărbatul mascat, întorcându-se spre bărbatul speriat de moarte şi vorbindu-i în spaniolă. Tu ţi-ai fi trădat partenerii, te-ai opus unei cauze măreţe aşa că este drept ca tu să mori. Ridică revolverul spre pieptul lui Thery şi Thery căzu în genunchi, făcându-şi rugăciunea pe care nu o putea rosti.

– Dumnezeule, nu! ţipă editorul şi sări în faţă.

Revolverul se întoarse spre el.

– Domnule, spuse necunoscutul şi vocea lui deveni aproape o şoaptă, pentru Dumnezeu, nu mă forţaţi să vă ucid.

– Nu veţi omorî cu sânge rece, strigă editorul furios şi făcu un pas în faţă, dar Welby îl ţinu.

– Ce folos? întrebă Welby în şoaptă. Vorbeşte serios. Nu putem face nimic.

– Puteţi face ceva, spuse necunoscutul şi revolverul coborî.

Înainte ca editorul să poată răspunde se auzi o bătaie la uşă.

– Spuneţi că sunteţi ocupat şi revolverul se aţinti din nou asupra lui Thery, care scâncea cuibărit lângă perete.

– Pleacă, strigă editorul. Sunt ocupat.

– Tipografii aşteaptă, spuse vocea mesagerului.

– Acum, întrebă directorul când paşii băiatului se îndepărtară, ce putem să facem?

– Puteţi să salvaţi viaţa bărbatului acesta.

– Cum?

– Daţi-mi cuvântul de onoare că ne veţi lăsa să plecăm şi nu veţi da alarma şi nu veţi ieşi din cameră un sfert de oră.

Editorul ezită.

– De unde ştiu că această crimă la care vă gândiţi nu o să fie comisă de îndată ce plecaţi?

– De unde ştiu că de îndată ce o să ieşim din cameră nu o să daţi alarma?

– O să vă dau cuvântul meu, spuse editorul serios.

– Şi eu pe al meu, veni răspunsul liniştit. Şi eu nu mi-am încălcat niciodată cuvântul.

În mintea editorului se dădea o luptă; avea în mână cea mai mare ştire a secolului, încă un minut şi el ar fi scos de la Thery secretul celor patru.

Chiar şi acum, un gest îndrăzneţ ar putea salva totul – şi tipografii aşteptau... Dar mâna care ţinea revolverul era a unui bărbat hotărât şi şeful cedă.

– Sunt de acord, dar nu de bună voie, spuse el. Te previn că arestarea şi pedepsirea ta sunt inevitabile.

– Regret, spuse bărbatul mascat înclinându-se uşor, că nu pot fi de acord cu dumneavoastră – nimic nu e inevitabil, doar moartea. Hai Thery, zise el în spaniolă. Pe cuvântul meu de *caballero* că nu o să îţi fac nimic.

Thery ezită, apoi se ridică nesigur, cu capul plecat şi cu privirea aţintită în podea.

Bărbatul mascat crăpă uşa, ascultă şi în acel moment editorul a avut inspiraţia vieţii sale.

– Uite ce e, spuse el repede, jurnalistul luând, dint-o dată locul omului, când ajungeţi acasă ne scrieţi un articol despre dumneavoastră? Nu trebuie să ne daţi detalii stânjenitoare, ştiţi – ceva despre aspiraţiile dumneavoastră, *raison d'etre*[1].

– Domnule, spuse bărbatul mascat – şi era o notă de admiraţie în tonul său – recunosc în dumneavoastră un artist. Mâine dimineaţă vă va fi trimis articolul şi, deschizând uşa, cei doi bărbaţi păşiră în întunericul de pe hol.

1 Raţiunea de a fi (în limba franceză în original)

Capitolul 6

Indiciile

Pancarte sângerii, vânzători de ziare răguşiţi, titluri imense şi articole după articole spuneau a doua zi lumii cum era cât pe ce să fie capturaţi cei patru. Bărbaţii din tren se aplecau cu ziarele pe genunchi şi explicau ce ar fi făcut dacă ar fi fost în locul editorului de la *Megaphone*. Oamenii au încetat să mai vorbească despre războaie şi foamete şi secetă şi accidente şi parlamentari şi crime obişnuite şi despre împăratul german, ca să se concentreze asupra subiectului orei. Oare cei *Patru Justiţiari* îşi vor duce la îndeplinire promisiunea şi îl vor ucide pe ministrul de externe mâine?

Nu se mai vorbea despre nimic altceva. Fusese o ameninţare cu moartea acum o lună şi, dacă nu se întâmpla ceva neprevăzut, ea avea să fie comisă mâine.

Nu-i de mirare că presa din Londra acordase mare parte din paginile sale ca să discute despre sosirea lui Thery şi despre capturarea lui.

> ...nu e foarte uşor de înţeles (spunea ziarul *Telegram*) de ce, când îi aveau pe ticăloşi în mâinile lor, anumiţi jurnalişti ahtiaţi de senzaţionalul de doi bani l-au lăsat să plece şi să-şi continue planurile lor malefice împotriva unui mare om de stat

a cărui inegalabilă... Şi spuneam dacă, pentru că, din păcate, în aceste zile de jurnalism ieftin fiecare ştire provenită din *sanctum sanctorum*[1] al ziarelor iubitoare de senzaţional nu trebuie acceptată cu atâta ardoare; deci dacă, după cum am spus, dacă aceşti criminali chiar au vizitat biroul unui coleg noaptea trecută...

La prânz Scotland Yard făcuse să circule o pagină tipărită în grabă cu:

1000 £ Recompensă

Căutat fiind bănuit că are conexiuni cu o organizaţie criminală cunoscută drept *Cei Patru Justiţiari,* Thery Miguel, alias Saimont, alias le Chico, din Jerez, Spania, un spaniol care nu vorbeşte deloc engleza. Înalt de 1,70 m. ochi căprui, păr negru, o mustaţă subţire neagră, faţă lată. Cicatrice: cicatrice albă pe obraz, rană veche de cuţit pe corp. Bine clădit.

Recompensa menţionată mai sus va fi plătită oricărei persoane sau oricăror persoane care vor da informaţii ce vor duce la identificarea numitului Thery din banda *Cei patru Justiţiari* şi la prinderea acestuia.

Din care se poate înţelege că, acţionând pe baza informaţiei oferite de editor şi de asistentul acestuia la ora două noaptea, linia directă cu Spania a fost ocupată; personaje importante au fost trezite din paturile lor din Madrid şi povestea lui Thery, aşa cum a fost spusă de

1 Sfânta Sfintelor.

Birou, a fost reconstituită din dosare pentru informarea unui comisar energic.

****

În timp ce stătea şi scria în biroul său din Portland Palace, lui Sir Philip Ramon îi era greu să se concentreze asupra scrisorii din faţa sa.

Era o scrisoare adresată agentului său din Branfell, domeniul imens pe care el îl ocupa în anii în care nu era în funcţie.

Sir Philip nu avea nici soţie, nici iubită şi nici copii ... *Dacă aceşti oameni reuşesc să îşi ducă la îndeplinire planul m-am îngrijit nu doar de dumneavoastră ci şi de ceilalţi care m-au servit cu loialitate*, scria el – din care putem deduce tonul scrisorii sale.

În aceste ultime săptămâni, sentimentele lui Sir Philip faţă de posibilele urmări ale acţiunilor sale au suferit ceva schimbări.

Iritarea unui constant spionaj, prietenos pe de o parte şi ameninţător pe cealaltă, au scos la iveală un sentiment atât de amar de ură astfel încât prin prisma acestui nou sentiment toată tema sa a fost înghiţită. Mintea lui era plină cu o singură hotărâre de neclintit, să ducă la bun sfârşit măsurile pe care le avea la îndemână, să îi împiedice pe cei patru justiţiari şi să răzbune integritatea ministerului. *Ar fi absurd*, scria el într-un articol cu titlul „Individualitatea în relaţia cu Serviciile Publice“ care a fost publicat câteva luni mai târziu în *Quarterly Review – ar fi monstruos să presupunem că unele critici din surse fără nicio autoritate pot afecta sau influenţa în vreun fel un membru al guvernului în realizarea legislaţiei necesare milioanelor de oameni care i-au fost lăsaţi în grijă. El este instrumentul, numit*

să pună într-o formă tangibilă dorinţele şi nevoile celor care caută ajutor în mod normal din partea lui, nu doar să ofere mijloace şi metode pentru îmbunătăţirea condiţiilor lor sau ameliorarea restricţiilor supărătoare impuse asupra relaţiilor comerciale internaţionale, dar să îi protejeze de riscuri străine obligaţiile pur comerciale ... în acest caz, un Ministru al Coroanei cu respect pentru responsabilităţile sale încetează să mai existe ca bărbat şi devine un simplu automat lipsit de atribute umane.

Sir Philip Ramon era un bărbat cu puţini prieteni. Nu avea niciuna dintre calităţile care îl fac pe un bărbat popular. Era un bărbat cinstit, scrupulos şi puternic. Era genul de persoană stăpână pe sine şi cinică, aşa cum îl făcuse o viaţă lipsită de iubire. Nu avea pic de entuziasm – şi nici nu inspira vreun pic. Mulţumit că o anumită măsură era mai puţin greşită decât alta, el o accepta. Mulţumit că o anumită măsură era spre binele imediat sau absolut al compatrioţilor săi, o susţinea până în pânzele albe. Se putea spune despre el că nu avea ambiţii – doar ţeluri. Era cel mai periculos om din cabinet, pe care îl domina în felul său abil, pentru că nu ştia semnificaţia cuvântului sfânt „compromis".

Dacă avea vreo părere despre un subiect sub soare, era aceeaşi cu a colegilor săi.

De patru ori în scurta istorie a administraţiei s-a întâmplat ca demisia unui membru din cabinet să umple paginile ziarelor şi de fiecare dată ministrul a cărui demisie a fost înmânată, a fost cel ale cărui păreri au fost în contradicţie cu ale ministrului de externe. În lucrurile mărunte, ca şi în cele importante, avea propriile metode.

Refuza categoric să folosească locuinţa oficială şi Downing Street numărul 44 era transformată pe

jumătate în birou, jumătate palat. Portland Palace era casa lui şi de acolo venea în fiecare dimineaţă, trecea de ceasul Horse Guard când se auzea ultima bătaie a orei zece.

O linie telefonică privată lega biroul său din Portland Palace de rezidenţa oficială şi, cu excepţia acestei conexiuni, Sir Philip se rupsese în întregime de casa de pe Downing Street, pe care visau să o ocupe toţi bărbaţii de seamă din partidul său.

Acum totuşi, odată cu apropierea zilei în care se plăteau toate poliţele, poliţia insista ca el să îşi ocupe camerele din Downing Street. Aici, spuneau ei, va fi mai uşor să îl apărăm pe ministru. Cunoşteau locuinţa de la Downing Street numărul 44. Împrejurimile puteau fi păzite şi mai ales drumul – acel drum periculos! – între Portland Palace şi Biroul de Externe putea fi înlăturat.

A fost nevoie de ceva presiune şi rugăminţi ca Sir Philip să fie convins să facă măcar acest pas şi doar atunci când i s-a spus că supravegherea sa nu o să mai fie atât de evidentă, a fost de acord.

– Nu vă place să îi găsiţi pe oamenii mei la uşa dumneavoastră cât timp vă bărbieriţi, spuse comisarul Falmouth sec. V-aţi plâns când unul dintre oamenii mei era în baie când aţi vrut să intraţi ieri dimineaţă şi nu v-a fost pe plac că un poliţist în civil v-a însoţit trăsura, deci Sir Philip, în Downing Street vă promit că nici nu o să îi mai puteţi vedea.

Şi acest argument a fost hotărâtor în luarea deciziei.

Telefonul de lângă cotul lui Sir Philip sună – detesta soneriile – şi vocea secretarului său personal întrebă cu ceva teamă cât o să mai stea.

– Avem 60 de oameni la posturi la numărul 44, spuse secretarul zelos şi tânăr, şi azi şi mâine vom... Şi Sir Philip asculta cu enervare crescândă acest monolog.

– Mă întreb dacă nu ai un seif în care să mă încui, spuse el nemulţumit şi încheie conversaţia.

Se auzi o bătaie la uşă şi Falmouth îşi băgă capul înăuntru.

– Nu vreau să vă grăbesc, domnule, zise el, dar...

Aşa că ministrul de externe se duse în Downing Street într-un acces de mânie. Pentru că nu era obişnuit să fie grăbit sau să primească ordine de la te miri cine. Îl irită şi mai tare când văzu de pe acum familiarii ciclişti de o parte şi de alta a trăsurii, când recunoscu la fiecare pas câte un poliţist care sărea în ochi deşi era îmbrăcat în haine civile şi admira peisajul de pe trotuar iar când sosi la Downing Street şi găsi locul interzis tuturor trăsurilor, mai puţin a sa, şi o mulţime imensă şi morbidă de privitori adunaţi să îi aplaude intrarea, se simţi, aşa cum nu se mai simţise niciodată în viaţa sa – umilit.

Îşi găsi secretarul aşteptându-l în biroul privat cu schiţa discursului care avea să preceadă a doua dezbatere a legii de extrădare.

– E destul de probabil că vom întâlni destul de multă rezistenţă, îl informă secretarul, dar au fost trimişi de trei ori mai mulţi parlamentari pentru vot şi se aşteaptă să primească o majoritate de 36, cel puţin.

Ramon se uită peste notiţe şi le găsi reconfortante. Îi dădeau acel sentiment vechi de siguranţă şi importanţă. La urma urmei, era ministrul de externe. Bineînţeles că ameninţările erau absurde – poliţia era vinovată pentru că făcuse atâta vâlvă şi bineînţeles, presa – da, asta era – care le transformaseră într-o ştire senzaţională pentru ziare.

Avea un aer aparte, optimist, aproape genial când se întoarse să îi surâdă secretarei.

– Şi cu prietenii mei necunoscuţi, cum le spun gărzile, *Cei Patru Justiţiari*?

Chiar şi în timp ce vorbea juca un rol, nu le uitase numele, îl avea zi şi noapte în minte.

Secretarul ezită, între el şi şef *Cei Patru Justiţiari* a fost un subiect tabu.

– Nu am mai auzit nimic altceva decât ce am citit, spuse el nesigur. Acum ştim cine este Thery, dar nu ne dăm seama cine sunt ceilalţi trei.

Ministrul îşi ţuguie buzele.

– M-au lăsat până mâine seară să mă răzgândesc.

– Aţi primit scrisori din nou de la ei?

– Cea mai scurtă dintre scrisori, spuse Sir Philip voios.

– Şi altfel?

Sir Philip se încruntă.

– Se vor ţine de cuvânt, zise el imediat, căci acel „altfel“ al secretarului îi dăduse fiori reci în inimă pe care nu prea îi putea înţelege.

****

În camera de sus a atelierului din Carnaby Street, Thery, trist, posac, temător stătea şi îi privea pe cei trei.

– Vreau să înţelegi bine, spuse Manfred, că nu îţi purtăm pică pentru ce ai făcut. Cred, şi señor Poiccart crede că señor Gonsalez a făcut bine că ţi-a cruțat viața şi te-a adus înapoi la noi. Thery îşi coborî privirea în faţa zâmbetului pe jumătate batjocoritor al vorbitorului. Mâine seară vei face cum ai plănuit – dacă mai e nevoie. Apoi vei pleca – se opri.

– Unde? vru Thery să ştie cuprins de furie. Unde Dumnezeului? Le-am zis numele meu, o să ştie cine sunt – o să afle când o să scrie la poliţie. Unde să mă

duc? Sări în picioare şi se încruntă la cei trei bărbaţi, mâinile îi tremurau din cauza furiei, trupul său masiv tremura şi el din cauza intensităţii acestui sentiment.

– Te-ai dat singur de gol, spuse Manfred încet; asta e pedeapsa ta. Dar îți vom găsi un loc, o nouă Spanie sub alte orizonturi – şi fata din Jerez o să fie acolo aşteptându-te.

Thery se uită de la unul la altul suspicios. Râdeau de el? Nu era niciun zâmbet pe chipurile lor. Doar Gonsalez îl privea cu ochi pătrunzători şi întrebători, de parcă vedea un înţeles ascuns în cuvintele sale.

– Juri? întrebă Thery răguşit. Juri pe...

– Promit! Dacă vrei, voi jura, zise Manfred. Şi acum, continuă el pe un alt ton, ştim ce aşteptăm de la tine mâine seară – ce ai de făcut?

Thery încuviinţă din cap.

– Nu trebuie să fie nicio greşeală – nimic făcut de mântuială. Tu, cu mine, Poiccart şi Gonsalez vom ucide acest om nedrept într-un fel pe care nimeni nu îl va ghici – o execuţie care va îngrozi lumea. O moarte iute, sigură, care se va strecura prin crăpături, care va trece neobservată de paznici. Nu s-a mai făcut niciodată aşa ceva, aşa... se opri dintr-o dată cu obrajii roşii şi ochii sticloşi şi întâlni privirea celorlalţi doi camarazi.

Poiccart impasibil ca un sfinx, Leon interesat şi analitic. Chipul lui Manfred mai palid.

– Îmi pare rău, spuse el aproape ruşinat, pentru un moment am uitat de cauză în valul descrierii metodelor.

Îşi ridică mâna dezaprobator.

– E de înţeles, spuse Poiccart grav şi Leon strânse mâna lui Manfred.

Cei trei stătură încurcaţi în tăcere pentru un moment, apoi Manfred râse.

– La treabă! zise el şi îi conduse pe ceilalţi spre laboratorul improvizat.

Înăuntru Thery îşi dădu jos haina. Aici era teritoriul său şi de la fricosul grupului a devenit conducătorul, coordonatorul lor, instruindu-i, dând ordine până când i-a făcut pe bărbaţii, de care cu câteva minute în urmă fusese speriat, să alerge de la apartamente la atelier, de la etaj la etaj.

Erau multe de făcut, multe de testat, multe calcule, multe de adunat pe hârtie, pentru că pentru uciderea lui Sir Philip Ramon toate resursele ştiinţei moderne aveau să fie utilizate în folosul celor patru.

– Mă duc să inspectez zona, spuse Manfred deodată şi dispăru în apartament, după care se întoarse cu o scară. O aşeză pe coridorul întunecat. Urcă repede şi împinse o trapă care ducea spre acoperişul drept al clădirii. Se ridică uşor, se târî pe suprafaţa din plumb şi, ridicându-se, se uită cu grijă peste parapetul scund. Era în centrul unei suprafeţe de aproape doi kilometri de acoperişuri neregulate. Dincolo de orizontul său se întrezărea Londra întunecată de fum şi ceaţă. Jos era o stradă aglomerată. Cercetă repede acoperişul cu coşuri de cărămidă, stâlpul de telegraf lipsit de ornamente, suprafaţa sa din plumb şi ţevi ruginite, apoi, cu un binoclu se uită îndelung spre sud. Se târî cu grijă înapoi la trapă, o ridică şi se lăsă în jos foarte uşor până când picioarele lui atinseră treapta de sus a scării. Apoi coborî repede şi închise uşa după el.

– Deci? întrebă Thery cu un soi de triumf în voce.

– Văd că ai etichetat-o, spuse Manfred.

– E mai bine aşa – dacă o să lucrăm pe întuneric, spuse Thery.

– Atunci ai văzut? începu Poiccart.

Manfred încuviinţă din cap.

– Foarte neclar – de abia puteai să vezi Parlamentul în depărtare iar Downing Street e o adunătură de acoperişuri.

Se întoarseră la munca la care se concentra el. Oricare era meseria lui, era un muncitor îndemânatic. Simţea oarecum că trebuie să îşi dea străduinţa pentru aceşti bărbaţi. În ultimele zile a fost forţat să îşi dea seama de superioritatea sa, acum avea o ambiţie de a îşi demonstra priceperea, individualitatea şi să câştige laudele acestor bărbaţi care îl făcuseră să simtă cât de neînsemnat era.

Manfred şi ceilalţi stăteau deoparte şi îl urmăreau în tăcere. Leon, încruntat şi nedumerit îşi ţinea privirea aţintită asupra chipului celui care muncea. Pentru că Leon Gonsalez, om de ştiinţă, fizionomist (traducerea sa din *Theologi Physiognomia Humana* a lui Lequetius este considerată cea mai bună astăzi) se străduia din greu să împace răufăcătorul cu artistul.

După un timp Thery termină.

– Totul e gata acum, zise el cu un rânjet de satisfacţie, lăsaţi-mă să îl găsesc pe ministrul de externe, daţi-mi un minut să vorbesc cu el şi apoi e mort.

Chipul său, respingător când era relaxat, era acum aproape demonic. Era ca un taur gigantic din ţara sa natală înfuriat şi mai tare de mirosul sângelui din nări.

Feţele celorlalţi contrastau ciudat cu a sa. Niciun muşchi de pe chipurile lor nu se mişcă. Nu era nici exaltare, nici remuşcare în trăsăturile lor – doar ceva curios care pune stăpânire pe chipul hotărât al unui judecător atunci când pronunţă sentinţa cu moartea. Thery văzu ceva şi asta îl îngheţă până în măduva oaselor.

Îşi ridică mâinile în aer, ca şi cum ar fi vrut să se apere.

– Gata! Gata! Strigă el, nu vă mai uitaţi aşa, pentru Dumnezeu! Îşi acoperi chipul cu mâinile care îi tremurau.

– Cum Thery? întrebă Leon cu blândețe.

Thery clătină din cap.

– Nu pot să spun, ca judecătorul din Granada când spune... când spune, „Aşa să fie!".

– Dacă ne uităm aşa, spuse Manfred cu asprime, este pentru că suntem judecători şi nu doar judecători, ci şi călăi.

– Credeam că o să fiţi mulțumiți, se plânse Thery.

– Ai făcut o treabă bună, spuse Manfred grav.

– *Bueno, bueno!* ziseră şi ceilalți.

– Să ne rugăm Domnului să izbândim, adăugă Manfred solemn şi Thery se uită uimit la acest bărbat ciudat.

****

Polițistul Falmouth raportă comisarului în acea după amiază că toate pregătirile erau acum gata pentru protecția ministrului amenințat.

– Am împăienjenit Downing Street numărul 44, zise el, în aproape fiecare cameră este câte un om. Am patru dintre cei mai buni oameni ai noştri pe acoperiş, am oameni în subsol şi în bucătării.

– Şi servitorii? întrebă comisarul.

– Sir Philip şi-a adus proprii servitori de la țară şi acum nu e nicio persoană în casă, de la secretarul personal la portar, al cărui nume şi trecut să nu îl cunoaştem în întregime.

Comisarul răsuflă uşurat.

– O să fiu foarte bucuros când o să treacă ziua de mâine, spuse el. Care sunt ultimele pregătiri?

– Nu a fost nicio schimbare, domnule, de când am stabilit lucrurile din dimineața în care a sosit Sir Philip. Rămâne la numărul 44 toată ziua de mâine, până la opt

şi jumătate, se duce la parlament la nouă să înainteze legea pentru dezbatere şi se întoarce la unsprezece.

– Am ordonat ca traficul să fie deviat pe chei între nouă fără un sfert şi nouă şi un sfert şi la fel la ora unsprezece, spuse comisarul. Patru trăsuri închise vor merge de la Downing Street la Parlament, Sir Philip va merge într-o trăsură imediat în spatele acestora.

Se auzi o bătaie în uşă – conversaţia avea loc în biroul comisarului – şi intră un poliţist. Aducea o carte de vizită, pe care o aşeză pe masă.

– *Señor* Jose di Silva, citit comisarul, comandantul poliţiei spaniole, explică el poliţistului. Pofteşte-l înăuntru, te rog.

Señor di Silva, un bărbat sprinten, scund, cu un nas acvilin şi barbă, îl salută pe englez cu acea politeţe exagerată caracteristică oficialităţilor din Spania.

– Îmi cer scuze că v-am chemat până aici, spuse comisarul după ce dădu mâna cu musafirul şi îl prezentă lui Falmouth, ne-am gândit că aţi putea să ne ajutaţi în căutarea lui Thery.

– Din fericire eram în Paris, zise spaniolul, da, îl ştiu pe Thery şi sunt uluit să îl găsesc într-o companie atât de distinsă. Dacă îi cunosc pe Cei Patru? – ridică din umeri – cine îi cunoaşte? Am auzit de ei – a fost un caz în Malaga, ştiţi?... Thery nu e un bun răufăcător. Am fost uimit să aflu că s-a alăturat bandei.

– Apropo, zise şeful şi ridică o copie a raportului poliţiei care stătea pe biroul său şi aruncă un ochi pe ea, oamenii dumneavoastră am omis să spună – deşi nu are prea mare importanţă – cu ce se ocupă Thery?

Poliţistul spaniol se încruntă.

– Meseria lui Thery? Lăsaţi-mă să îmi aduc aminte. Se gândi pentru un moment. Meseria lui Thery? Nu

cred că ştiu; dar cred că are legătură cu cauciucul. Prima lui fărădelege a fost să fure cauciuc, dar dacă vreți să ştiţi sigur...

Comisarul râse.

– Chiar nu este atât de important, zise el vesel.

Capitolul 7

Mesagerul Celor Patru

Mai era încă o misivă de trimis ministrului condamnat la moarte. În ultima pe care a primit-o fusese această frază:

> Veţi mai primi încă un avertisment şi ca să ne asigurăm că nu se va pierde pe drum, următorul nostru mesaj vă va fi înmânat personal de către unul dintre noi.

Acest pasaj a adus ceva linişte poliţiei, aşa cum nu o făcuse niciun alt episod de la începutul acestei poveşti înspăimântătoare. Acordau o încredere ciudată sincerităţii celor patru, admiteau că aceştia nu erau nişte infractori obişnuiţi şi că promisiunea lor nu putea fi încălcată. Într-adevăr, dacă ar fi crezut altfel, toate precauţiile elaborate pentru a-l apăra pe Sir Philip nu ar mai fi fost luate. Sinceritatea celor patru era trăsătura lor cea mai de temut.

În acest caz, ea le oferea o speranţă slabă că bărbaţii care sfidau legile statului vor cădea în propria capcană. Scrisoarea care purta acest mesaj era cea la care se referise cu seninătate Sir Philip în conversaţia sa cu secretarul. Venise prin poştă, purtând însemnele Balham, 12.15.

– Întrebarea e dacă să vă păzim foarte bine astfel încât bărbaţii să nu aibă nicio şansă să îţi îndeplinească ameninţarea întrebă şeful poliţiei Falmouth puţin confuz, sau să dăm senzaţia că renunţăm la vigilenţă ca să ademenim unul dintre cei patru spre pierzania sa?

Întrebarea îi era adresată lui Sir Philip Ramon în timp ce acesta stătea tolănit în imensul său scaun de birou.

– Vreţi să mă folosiţi drept momeală? întrebă el tăios.

Detectivul protestă.

– Nu chiar, domnule, vrem să le oferim acestor bărbaţi ocazia...

– Înţeleg perfect, spuse ministrul cu un soi de iritare. Detectivul continuă.

– Acum ştim cum a fost introdus infernalul dispozitiv în parlament, în acea zi, un vechi membru, domnul Bascoe, membru din North Torrington a fost văzut intrând în parlament.

– Şi? întrebă surprins Sir Philip.

– Domnul Bascoe nu a fost mai aproape de o sută de mile de Camera Comunelor în acea zi, spuse detectivul încet. Nu am fi aflat niciodată asta dacă numele lui nu apărea pe lista celor care au votat. De atunci am lucrat în tăcere la întâmplarea din parlament şi abia acum câteva zile am făcut această descoperire.

Sir Philip se ridică de pe scaun şi se plimbă agitat prin cameră.

– Înseamnă că ei cunosc foarte bine stilul de viaţă din Anglia, spuse el.

– Evident, cunosc bine ţara şi acesta este unul dintre pericolele situaţiei.

– Dar, se încruntă celălalt, mi-aţi spus că nu e niciun pericol, niciun pericol real.

– Există acest pericol domnule, răspunse detectivul uitându-se fix la ministru şi îşi coborî vocea, bărbaţii care sunt capabili să se deghizeze astfel chiar sunt diferiţi de infractorii de rând. Nu ştiu care le este jocul, dar oricare ar fi, îl joacă foarte bine. Unul dintre ei este evident un artist în astfel de lucruri şi el e cel de care mă tem, astăzi.

Sir Philip îşi ridică capul neliniştit.

– M-am săturat de toate astea – şi lovi cu palma marginea biroului său – detectivi şi deghizări şi criminali mascaţi, parcă ar fi o melodramă.

– Trebuie să aveţi răbdare o zi sau două, spuse direct poliţistul. *Cei Patru Justiţiari* călcau pe nervi mai mulţi oameni decât ministrul de externe. Şi nu am hotărât până acum care va fi planul nostru pentru această seară, adăugă el.

– Faceţi cum doriţi, spuse Sir Philip scurt. Am voie să merg la parlament în seara asta?

– Nu, asta nu face parte din program, răspunse detectivul.

Sir Philip rămase un pic pe gânduri.

– Aceste aranjamente presupun că sunt ţinute secret, nu?

– Absolut.

– Cine ştie de ele?

– Dumneavoastră, comisarul, secretarul dumneavoastră şi eu.

– Şi nimeni altcineva?

– Nu, nu e niciun pericol în ceea ce priveşte asta. Dacă siguranţa dumneavoastră ar depinde de secretul acesta, ar fi totul foarte uşor.

– Aceste aranjamente au fost puse pe hârtie? întrebă Sir Philip.

– Nu domnule, nu am scris nimic, planurile noastre au fost stabilite şi comunicate verbal, nici chiar primul ministru nu le cunoaşte.

Sir Philip răsuflă uşurat.

– Totul spre bine, spuse el când detectivul se ridică să plece.

– Trebuie să îl văd pe comisar. O să fiu plecat mai puţin de jumătate de oră, între timp vă sugerez să nu părăsiţi camera, zise el.

Sir Philip îl urmă în anticameră în care stătea Hamilton, secretarul.

– Am un sentiment ciudat, spuse Falmouth în timp ce unul dintre oamenii săi se apropia cu o haină lungă cu care îl ajută pe detectiv să se îmbrace. Un fel de presimţire în aceste ultime zile, că am fost urmărit, aşa că folosesc o maşină ca să mă deplasez dintr-un loc în altul: nu pot să o urmărească fără să atragă atenţia. Băgă mâna în buzunar şi scoase o pereche de ochelari de condus. Râse un pic stânjenit. Aceasta este singura deghizare pe care o folosesc şi aş putea spune, Sir Philip, adăugă el cu un soi de regret, că aceasta este prima dată în douăzeci şi cinci de ani de serviciu când m-am făcut de râs ca detectiv.

După ce Falmouth plecă, ministrul de externe se întoarse la biroul său.

Detesta să fie singur, îl speria. Faptul că erau patruzeci de poliţişti în apropiere nu alunga acest sentiment de singurătate. Teama de cei patru era mereu cu el şi asta îi măcinase într-atât nervii, încât cel mai mic zgomot îl irita. Se jucă cu tocul de pe birou. Mâzgăli aiureli pe sugativă dinaintea sa şi se enervă când descoperii că mâzgălelile lui aveau forma cifrei 4.

Chiar merita legea? Era nevoie de un sacrificiu? Era măsura atât de importantă încât să justifice riscul. Îşi

punea aceste întrebări iarăşi şi iarăşi şi apoi îşi zice: Ce sacrificiu? Ce risc?

– Iau prea mult în serios consecinţele, bombăni el, aruncând de o parte stiloul şi întorcându-se pe jumătate de la masa de scris, adăugă. Nu e sigur că se vor ţine de cuvânt, la naiba, e imposibil ca ei să ...

Se auzi o bătaie la uşă.

– Salut detective, spuse ministrul de externe, când intră persoana care bătuse la uşă. V-aţi întors deja?

După ce îşi şterse bine mustaţa de praf cu o batistă, detectivul coase din buzunar un plic oficial albastru.

– M-am gândit mai bine să las asta în grija dumneavoastră, zise el scăzând vocea, mi-a venit ideea imediat după ce am plecat. Ştiţi, se mai întâmplă accidente.

Ministrul luă documentul.

– Ce este? întrebă el.

– E ceva ce, dacă ar fi găsit asupra mea, ar fi un dezastru, zise detectivul întorcându-se să plece.

– Ce să fac cu el?

– V-aş fi recunoscător dacă l-aţi pune în biroul dumneavoastră până mă întorc şi detectivul ieşi în anticameră, închise uşa după el şi, după ce răspunse la salutul poliţistului care păzea uşa, se îndreptă spre maşina care îl aştepta.

Sir Philip se uită la plic nedumerit la plic. Purta ştampila *Confidenţial* şi adresa, Departamentul A, Biroul de Investigaţii Criminalistice, Scotland Yard.

Vreun raport confidenţial, se gândi Sir Philip, dar o îndoială plină de iritare puse stăpânire pe el pe măsură ce se gândi la posibilitatea ca acesta să conţină alte detalii despre aranjamentele poliţiei pentru siguranţa sa. Din întâmplare dăduse peste adevăr. Plicul conţinea acele detalii.

Puse scrisoarea într-un sertar al biroului şi trase nişte documente spre el. Erau copii din legea pentru aprobarea căreia risca atât de mult.

Nu era un document lung. Amendamentele erau puţine la număr, obiectivele, prezentate pe scurt în introducere şi definite concis. Nu exista nicio îndoială că legea va fi aprobată mâine. Majoritatea era asigurată. Oamenii au fost aduşi înapoi în oraş, hoinarii au fost convocaţi la adunare, atât rugăciunile cât şi ameninţările au contribuit la concentrarea rapidă a puterii administraţiei în acest efort legislativ; şi unde ameninţările nu au izbândit, a reuşit curiozitatea, pentru că membrii ambelor partide se grăbeau spre oraş ca să fie prezenţi la un eveniment ce ar fi putut deveni istorie şi, după cum mulţi se temeau, tragedie.

În timp ce Sir Philip cântărea scrisoarea, îşi alcătui în minte, metodic, o linie de atac – tragedie sau nu, legea atingea mult prea multe interese în parlament ca să permită aprobarea ei fără o dezbatere aprinsă. Era un maestru al dialecticii, un sofist strălucitor, un meşteşugar al cuvintelor care înţepau şi împungeau. Nu avea de ce se teme în dezbatere. Doar dacă... nu îi plăcea să se gândească la cei patru justiţiari. Nu atât pentru că îi ameninţaseră viaţa – trecuse peste asta – ci doar gândul că intervenise un nou factor în aranjamentele lui, o forţă nouă şi îngrozitoare pe care nu o putea contrazice şi nici da la o parte cu o vorbă înţepătoare, împotriva căreia nici nu poate unelti şi nici nu o poate schimba prin vreo măsură parlamentară. Nu se gândea la compromis. Posibilitatea de a cădea la învoială cu duşmanul său nici măcar nu îi trecuse vreodată prin minte.

– O să o fac! strigă el, nu doar o dată. O să o fac! Şi acum, când se apropia momentul, determinarea lui de a lua decizii cu această nouă putere, crescu şi mai

mare. Telefonul de lângă cotul său sună – stătea la birou cu capul în palme – şi ridică receptorul. Vocea majordomului său îi aminti că spusese că îi va da instrucţiuni pentru închiderea casei din Portland Palace. Pentru două, trei zile sau până când o să treacă teroarea aceasta, a decis să închidă casa. Nu voia să rişte viaţa servitorilor. Dacă cei patru intenţionau să îşi ducă la bun sfârşit planul, atunci aceştia nu vor lăsa nimic la voia întâmplării şi dacă metoda pe care aveau să o folosească era o bombă, cu siguranţă o explozie la Downing Street se va sincroniza cu una şi la Portland Palace.

Termină de vorbit şi punea la loc receptorul când o bătaie în uşă anunţă sosirea detectivului.

Se uită curios la ministru.

– Nu a fost nimeni pe aici, domnule? întrebă el.

Sir Philip zâmbi.

– Dacă prin asta vrei să mă întrebi dacă cei patru au adus în persoană ultimatumul, o să vă liniştesc, nu au făcut-o.

Pe chipul detectivului se citea clar uşurarea.

– Slavă cerului! Spuse el cu ardoare. M-am temut groaznic că în timp ce voi fi plecat ceva o să se întâmple. Dar am veşti pentru dumneavoastră.

– Da?

– Da domnule, comisarul a primit o telegramă lungă din America. De la cele două crime din acea ţară, unul dintre oamenii lui Pinkerton s-a ocupat să strângă informaţii. De ani întregi pune cap la cap dovezile pe care a reuşit să le găsească şi aceasta este telegrama de la el. Detectivul scoase o hârtie din buzunar, o desfăcu pe birou şi începu să o citească:

Pinkerton, Chicago
Către comisarul poliţiei

Scotland Yard, Londra

Avertizează-l pe Ramon că cei patru nu îşi încalcă niciodată promisiunea. Dacă au ameninţat să ucidă într-un anume fel, la o anumită oră, vor fi punctuali. Avem dovezi ale acestei trăsături. După moartea lui Anderson o agendă mică a fost găsită pe pervazul ferestrei, evident pierdută. Agenda era goală, cu excepţia a trei pagini care erau scrise îngrijit şi purtau titlul de „Şase metode de execuţie“. Era semnat C (a treia literă din alfabet). Avertizează-l pe Ramon să se păzească de următoarele: să bea cafea în orice cameră, să deschidă scrisori sau pachete, să folosească săpun care nu a fost fabricat sub privirea de încredere a unui agent, să se aşeze în oricare altă cameră decât cea păzită zi şi noapte de un poliţist. Cercetează-i dormitorul, vezi dacă există vreo metodă prin care pot fi introduse gaze mortale. Trimitem doi oameni pe *Lucania* ca să îl păzească.

Detectivul termină de citit. „Păzească“ nu era ultimul cuvânt din mesajul original, după cum bine ştia. Mai era şi un post scriptum *Mă tem că vor ajunge prea târziu.*

– Atunci credeţi că ...? întrebă omul de stat.

– Că sunteţi în pericol dacă faceţi unul dintre lucrurile despre care v-a avertizat Pinkerton, răspunse detectivul. Nu avem de ce să ne temem că poliţistul american nu ia situaţia în serios. Şi-au bazat avertizarea pe informaţii sigure şi de aceea consider foarte importantă telegrama lor.

Se auzi o bătaie ascuţită la uşă şi, fără să aştepte să fie poftit, secretarul personal păşi în cameră fluturând bucuros un ziar.

– Uitaţi-vă la asta! Exclamă el. Citiţi asta! Cei patru şi-au recunoscut înfrângerea.

– Ce? strigă detectivul, întinzând mâna după ziar.

– Ce înseamnă asta? întrebă Sir Philip tăios.

– Doar atât domnule: aceşti borfaşi se pare că au scris chiar şi un articol despre misiunea lor.

– În ce ziar?

– În *Megaphone.* Se pare că atunci când l-au recuperat pe Thery, editorul a cerut ca bărbatul mascat să scrie un articol despre el şi au făcut-o. Şi iată-l. Şi au recunoscut înfrângerea şi...

Detectivul îi smulse ziarul şi întrerupse discursul incoerent al secretarului.

– Crezul *Celor Patru Justiţiari*, citi el. Unde scrie că şi-au recunoscut înfrângerea?

– Pe la jumătatea coloanei – am însemnat pasajul – aici, şi tânărul arătă cu un deget tremurat spre un paragraf.

– Nu lăsăm nimic în seama sorţii, citi detectivul, dacă are loc cea mai mică eroare, dacă cel mai nesemnificativ detaliu din planul nostru nu reuşeşte, recunoaştem înfrângerea. Atât de siguri suntem că existenţa noastră pe pământ este necesară pentru îndeplinirea unui plan măreţ, atât de siguri suntem că întruchipăm instrumentul indispensabil al sorţii încât nu îndrăznim, de dragul cauzei noastre, să acceptăm riscuri care nu sunt necesare. Este esenţial deci, ca diferitele pregătiri pentru o execuţie să fie îndeplinite în totalitate. De exemplu, este absolut necesar să îi trimitem lui Sir Philip Ramon o ultimă avertizare şi ca să demonstrăm seriozitatea ameninţării noastre, am decis ca ea să îi fie înmânată ministrului personal de unul dintre noi. Toate pregătirile au fost făcute pentru a îndeplini această parte a planului nostru. Dar atât de mari sunt exigenţele sistemului nostru încât, dacă ameninţarea nu poate fi înmânată lui Sir Philip după cum am stabilit, înainte

de ora opt în această seară, renunțăm la planul nostru şi execuţia pe care am pus-o la cale va fi uitată.

Detectivul se opri din citit iar dezamăgirea se citea în fiecare trăsătură a chipului său.

– Credeam domnule, că din felul în care vă manifestaţi, că aţi descoperit ceva nou. Am citit deja toate acestea, o copie a articolului a fost trimisă la Yard de îndată ce a apărut.

Secretarul bătu cu degetul în birou nerăbdător.

– Dar nu vedeţi? zise el, nu înţelegeţi că nu mai e nevoie să îl păzim pe Sir Philip, că nu mai e nevoie să îl folosim drept momeală sau să facem orice altceva, dacă e să dăm crezare acestor oameni – uitați-vă cât e ceasul.

Mâna detectivului se îndesă în buzunar, îşi scoase ceasul, se uită la cadran şi fluieră.

– Opt şi jumătate, Dumnezeule! Murmură el uimit şi cei trei rămaseră tăcuţi.

Sir Philip rupse tăcerea.

– Nu e vreun truc ca să ne dezarmeze? întrebă el răguşit.

– Nu cred, răspunse detectivul încet. Sunt destul de sigur că nu e, dar nici nu o să mă culc pe o ureche. Cred în sinceritatea acestor bărbați, nu ştiu de ce spun asta, pentru că am avut de afacere cu criminali timp de douăzeci şi cinci de ani şi nici măcar o dată nu le-am acordat niciun pic de credit, dar cumva, nu pot să nu îi cred pe aceşti oameni. Dacă nu au reuşit să trimită mesajul, nu ne vor mai deranja.

Ramon se plimbă neliniştit prin birou.

– Aş vrea să cred asta, murmură, aş vrea să am încrederea dumneavoastră.

Se auzi o bătaie la uşă.

– O telegramă urgentă pentru Sir Philip, spuse un funcţionar grizonat. Ministrul îşi întinse mâna, dar detectivul i-o luase înainte.

– Aduceţi-vă aminte de telegrama lui Pinkerton, domnule, zise şi deschise plicul maro.

Tocmai am primit o telegramă trimisă la Charing Cross, 7.52. Începe aşa: Am trimis ultimul nostru mesaj ministrului de externe, semnat Cei Patru. Stop. E adevărat? Editorul ziarului *Megaphone*.

– Ce înseamnă asta? întrebă Falmouth nedumerit când a terminat de citit.

– Înseamnă, dragul meu domn Falmouth, răspunse Sir Philip ţâfnos, că cinstiţii tăi patru justiţiari sunt nişte mincinoşi şi nişte lăudăroşi în aceeaşi măsură în care sunt şi nişte asasini şi mai înseamnă, în acelaşi timp, sper eu, sfârşitul încrederii stupide în cinstea lor.

Detectivul nu răspunse, dar avea chipul încruntat şi îşi muşca buzele perplex.

– Nu a venit nimeni după ce am plecat? întrebă el.

– Nimeni.

– Nu aţi văzut alte persoane în afară de secretarul dumneavoastră şi de mine?

– Nimeni altcineva nu a vorbit cu mine şi nici nu s-a apropiat la mai puţin de doi metri de mine, răspunse Ramon scurt.

Falmouth clătină din cap disperat.

– Dar... eu... unde suntem? întrebă el, mai mult pentru sine decât pentru ceilalţi din cameră şi se îndreptă spre uşă.

Apoi Sir Philip îşi aminti de pachetul lăsat în grija sa.

– Mai bine v-aţi lua înapoi documentele preţioase, zise el deschizând sertarul şi azvârlindu-i pachetul pe masă.

Detectivul păru nedumerit.

– Ce e asta? întrebă el ridicând plicul.

– Mă tem că şocul prin care v-a fost zguduită încrederea în călăii mei v-a cam ameţit, spuse Sir Philip şi adăugă înţepat. Trebuie să îl rog pe comisar să trimită un poliţist care ştie să judece mai bine mintea unui infractor şi care să aibă mai puţină încredere oarbă în onoarea criminalilor.

– În ceea ce priveşte asta, spuse Falmouth nemişcat de această ieşire, trebuie să faceţi cum credeţi de cuviinţă. Eu îmi îndeplinesc datoria după bunul plac şi nu am alt critic, decât pe mine însumi. Dar sunt mai nerăbdător să aflu ce la ce vă referiţi când spuneţi că v-am lăsat în grijă nişte documente.

Ministrul de externe se uită peste masă la poliţistul calm.

– Mă refer domnule, spuse el tăios, la pachetul pe care v-aţi întors să mi-l lăsaţi în grijă.

Detectivul se holbă la el.

– Eu nu m-am întors, spuse el cu o voce gâtuită. Nu am lăsat niciun document în grija dumneavoastră. Ridică plicul de pe masă şi îl deschise. Înăuntru mai descoperi un plic. Când văzu ambalajul gri-verde exclamă.

– Acesta este un mesaj de la cei patru, spuse Falmouth.

Ministrul de externe se clătină înapoi, cu buzele palide.

– Şi bărbatul care l-a adus? rosti el.

– Era unul dintre cei patru justiţiari, spuse detectivul sumbru. S-au ţinut de cuvânt. Se îndreptă repede spre uşă, trecu în anticameră şi îl chemă pe poliţistul care stătea de pază la uşa de afară.

– M-ai văzut ieşind? îl întrebă el.

– Da domnule, de două ori.

– De două ori! spuse aspru Falmouth. Şi cum arătam a doua oară?

Subalternul era uimit de această întrebare.

– Ca de obicei, domnule, se bâlbâi el.
– Cum eram îmbrăcat?
Poliţistul se gândi.
– Cu haina crem lungă.
– Presupun că purtam ochelarii de condus?
– Da domnule.
– M-am gândit eu, bombăni Falmouth scos din sărite şi o luă la fugă pe scările largi din marmură ce duceau spre intrarea principală. Erau patru poliţişti de serviciu care îl salutară când se apropie.
– M-aţi văzut plecând? întrebă el pe sergentul care se afla la comandă.
– Da domnule, de două ori, răspunse poliţistul.
– Să te ia naiba cu „de două ori“! sări Falmouth, cât timp am fost plecat prima dată?
– Cinci minute, domnule, a fost răspunsul uimitor al poliţistului.
– Văd că nu s-au grăbit, bombăni Falmouth şi apoi zise tare. M-am întors cu maşina?
– Da domnule.
– A! Speranţa se strecură în inima detectivului. Aţi observat numărul maşinii? întrebă el, aproape temându-se să afle răspunsul.
– Da!
Detectivului îi venea să îl ia în braţe pe poliţistul solid.
– Bravo, care era?
– A17164.
Detectivul notă repede numărul.
– Jackson, strigă el şi unul dintre bărbaţii în haine de civil făcu un pas în faţă şi îl salută.
– Du-te la Yard, află pe numele cui e înregistrată maşina asta. Când ai aflat asta, du-te la posesor, cere-i să-ţi explice unde a fost, dacă e nevoie, arestează-l.

Falmouth se întoarse în biroul lui Sir Philip. Îl găsi pe demnitar încă plimbându-se agitat prin cameră, secretarul bătea nerăbdător din degete pe birou şi scrisoarea nu era încă deschisă.

– Aşa cum mă aşteptam, explică Falmouth, bărbatul pe care l-aţi văzut era unul dintre cei patru, care se dădea drept mine. Şi-a ales momentul perfect, până şi oamenii mei au fost păcăliţi. Au reuşit să găsească o maşină identică cu a mea şi, aşteptând momentul potrivit, au sosit la Downing Street la câteva minute după ce am plecat eu. Mai este o şansă să îl prindem – din fericire sergentul de serviciu a observat numărul maşinii şi am putea să îl găsim astfel pe bărbat.

Un funcţionar stătea la uşă. Vrea şeful poliţiei să îl vadă pe detectivul Jackson?

Falmouth îl găsi aşteptând pe holul de jos.

– Îmi cer iertare domnule, spuse Jackson salutând, dar nu este vreo greşeală la acest număr?

– De ce? întrebă detectivul tăios.

– Pentru că, spuse bărbatul, A17164 este numărul maşinii dumneavoastră.

Capitolul 8

Agenda

Ultimul avertisment era scurt şi la obiect:

Aveţi timp până mâine seară să vă răzgândiţi în ceea ce priveşte legea de expatriere. Dacă până la ora şase nu este făcut nici un anunţ public la ştirile de seară despre retragerea legii, nu vom avea altă posibilitate decât să ne îndeplinim promisiunea. Veţi muri la opt seara. Vă anexăm pentru lămurirea dumneavoastră o listă scurtă a aranjamentelor secrete făcute de poliţie pentru siguranţa dumneavoastră. Cu bine.
(semnat) Cei Patru Justiţiari

Sir Philip citi asta fără să tresară. Citi şi bucata de hârtie pe care erau scrise, cu acea caligrafie străină ciudată, detaliile pe care poliţia nu îndrăznise să le aşeze pe hârtie.

– Undeva este o scurgere de informaţii, spuse el şi cei doi spectatori neliniştiţi văzură cum chipul celui pe care trebuiau să îl păzească, era palid şi trist.

– Aceste detalii erau cunoscute doar de patru persoane, spuse detectivul încet şi pariez pe viaţa mea că nu a fost nici comisarul şi nici eu.

– Şi nici eu! spuse secretarul personal empatic.

Sir Philip ridică din umeri şi râse ciudat.

– Ce mai contează? Ei ştiu deja, exclamă el, nu ştiu şi nici nu îmi pasă prin ce metodă şireată au aflat secretul. Întrebarea este, mai pot fi apărat cum se cuvine mâine seară la opt?

Falmouth îşi încleştă dinţii.

– Ori scăpaţi cu viaţă ori, Dumnezeule mare, ne vor ucide pe amândoi, spuse el şi în timp ce vorbea hotărârea îi licărea în priviri.

Vestea că încă o scrisoare a ajuns la marele demnitare se răspândise deja prin oraş la ora zece noaptea. Circula prin cluburi şi teatre şi, între acte, bărbaţi cu chipuri grave stătea în vestibul şi comentau pericolul în care se afla Ramon. Camera Comunelor forfotea de nerăbdare. Multă lume se adunase la Cameră, în speranța că ministrul va vorbi, dar membrii erau dezamăgiți, pentru că deveni în curând evident, după pauza de cină, că Sir Philip nu intenţiona să se arate în acea seară.

– Aş putea întreba pe onorabilul prim ministru dacă guvernul Majestăţii Sale intenţionează să meargă mai departe cu legea de expatriere, întrebă membrul radical West Deptford şi dacă nu s-a gândit, având în vedere situația excepţională, că ar fi recomandabil să amâne această lege pe care a întocmit-o?

Întrebarea a fost întâmpinată cu un cor de „aşa e, aşa e" şi primul ministru se ridică încet şi întoarse o privire amuzată în direcția persoanei care pusese întrebarea.

– Eu nu cunosc niciun motiv care îl poate împiedica pe onorabilul meu prieten, care din păcate nu este la locul lui în această seară, să înainteze spre vot mâine legea, spuse el şi se aşeză la loc.

– De ce naiba rânjea? bombăni cel din West Deptford către un vecin.

– E al dracului de stânjenit, spuse celălalt cu înțelepciune, al dracului de stânjenit; un bărbat din cabinet îmi spunea astăzi că bătrânul se simte al dracului de stânjenit. Ascultă-mă pe mine, zise el, treaba cu acești patru justițiari îl face pe primul ministru al dracului de stânjenit, iar onorabilul membru al Camerei tăcu permițându-i celui din West Deptford să digere cugetările inteligente ale vecinului său.

– Am făcut tot ce am putut ca să îl conving pe Ramon să renunțe la lege, zise premierul, dar este de neclintit și e păcat că el chiar crede, în adâncul inimii lui, că acești tipi intenționează să se țină de cuvânt.

– E monstruos, spuse Ministrul pentru Colonii cu îngâmfare, e de neconceput ca astfel de situație să continue. Păi lovește exact sursa lucrurilor, dezechilibrează orice evoluție a civilizației.

– Este o idee poetică, spuse flegmatic premierul și punctul de vedere al Celor Patru este destul de logic. Gândiți-vă la enorma putere de bine și de rău cu care este investit un singur om: un capitalist care controlează piețele lumii, un speculant care subjugă fabricile de bumbac și grâu în timp ce oamenii mor de foame, tirani și despoți care au destinul unei națiuni la degetul mic – și apoi gândiți-vă la Cei Patru, care nu sunt cunoscuți nimănui. Siluete vagi, umbre urmărind tragic lumea, condamnând și executând capitalistul, speculantul, tiranul – forțe malefice în afara controlului legii. Am spus despre acești oameni, unii dintre noi care sunt atinși de misticism, că Dumnezeu o să îi judece. În acest caz este vorba despre oameni care își iau singuri acest drept divin al judecății supreme. Dacă îi prindem, ei își vor sfârși viețile într-un mod lipsit de eleganță, de fapt, mai mult ca posibil, într-o baracă din

Pentonville Gaol şi lumea nu va afla niciodată cât de mari sunt artiştii care pier.

– Dar Ramon?

Premierul zâmbi.

– Aici cred că aceşti bărbaţi s-au întins mai mult de cât le era plapuma. Dacă s-ar fi mulţumit să ucidă mai întâi şi apoi să explice misiunea lor, sunt aproape sigur că Ramon ar fi murit. Dar ei au ameninţat şi şi-au dezvăluit planul de zeci de ori. Nu ştiu nimic despre aranjamentele făcute de poliţie, dar îmi imaginez că până mâine noapte o să fie la fel de greu să te apropii la doi metri de Ramon, pe cât îi e unui prizonier din Siberia să cineze cu ţarul.

– Nu e nicio posibilitate ca Ramon să retragă legea? întrebă Ministrul pentru Colonii.

Premierul clătină din cap.

– Absolut niciuna, zise el.

Conversaţia a fost întreruptă de un membru al opoziţiei care se ridică din primul rând ca să facă un amendament la o clauză aflată în dezbatere.

Parlamentul se goli repede când deveni evident că Ramon nu intenţiona să apară şi membrii se adunară în fumoar şi în hol ca să speculeze cu privire la subiectul care îi preocupa pe toţi.

****

În apropiere de Palace Yard se adunase o mulţime mare, aşa cum se adună oamenii de obicei în Londra, cu speranţa că vor îl zări pe bărbatul despre care vorbea toată lumea. Vânzătorii ambulanţi vindeau portretul său, bărbaţi care furnizau informaţii despre viaţa şi aventurile celor patru justiţiari aveau o afacere înfloritoare, iar cântăreţi de stradă introduceau versuri

improvizate în repertoriul lor, ridicau în slăvi curajul politicianului care îndrăznea să reziste amenințărilor unor fricoşi de străini şi unor anarhişti periculoşi.

Sir Philip era lăudat în aceste versuri proaste pentru că încerca să împiedice străinii să ia pâinea de la gura muncitorilor cinstiți.

Asta îl amuza grozav pe Manfred care, împreună cu Poiccart, venise la capătul dinspre Westminster al cheiului şi, după ce dăduseră drumul trăsurii lor, mergeau spre Whitehall.

– Cred că versul despre „anarhistul străin periculos" care ia pâinea de la gura oamenilor e foarte bun, chicoti Manfred. Amândoi purtau haine de seară iar Poiccart purta la piept o insignă cu însemnele Legiunii de Onoare.

– Mă îndoiesc că a mai fost aşa tevatură în Londra de ceva vreme.

Celălalt observă zâmbetul trist al lui Poiccart şi îi zâmbi cu înțelegere.

– Deci?

– Am pus aceeaşi întrebare şi *maitre d'hotel*, spuse el încet, ca un bărbat care nu avea chef să zică o glumă, a comparat agitația cu crimele atroce din East-End[1].

Manfred se opri şi se uită îngrozit la prietenul său.

– Cerule mare! exclamă el supărat, nu am crezut niciodată că o să fim comparați cu... el! Porniră din nou la drum.

– Face parte din eternul sentimentalism, spuse Poiccart calm. Nici măcar De Quincey nu i-a învățat ceva pe englezi. Dumnezeul justiției are aici o singură

1 O serie de crime atroce comise în zona East End a Londrei din august până în noiembrie 1888 care au fost atribuite lui Jack Spintecătorul. (n.trad.)

întrupare care trăieşte într-o casă publică din Lancashire şi este expert şi discipol îndemânatic al regretatului Marwood[1], al cărui sistem continuă să-l îmbunătăţească de o vreme.

Traversau acea porţiune din Whitehall, de unde începe Scotland Yard.

Un bărbat gârbovit, cu capul plecat şi cu mâinile îndesate bine în buzunarele hainei sale zdrenţuite le aruncă o privire piezişă, se opri când ei trecură şi se uită după ei. Apoi se întoarse şi grăbi pasul pe urma lor. O gloată de oameni şi un şir interminabil de maşini la colţul străzii Cockspur îi făcu pe Manfred şi Poiccart să se oprească şi să aştepte ocazia să treacă strada. Erau un pic înghiontiţi în timp ce mulţimea de oameni creştea, dar în cele din urmă traversară şi se îndreptară spre St Martin's Lane.

Comparaţia pe care o citase mai devreme Poiccart încă îi mai răsuna în urechi lui Manfred.

– O să fie mulţi oameni la Majestatea Sa în această seară, zise el, să îl aplaude pe Brutus când o să întrebe: Ce nelegiuit a atins trupul lui şi nu în numele justiţiei? Nu vei găsi un student serios la istorie sau orice alt om inteligent de rând, că veni vorba, pe care, dacă l-ai întreba dacă nu ar fi fost o binecuvântare ca Bonaparte să fie ucis la întoarcerea din Egipt, nu ar răspunde fără ezitare că da. Dar noi – noi suntem criminali!

– Nu ar fi ridicat o statuie criminalilor lui Bonaparte, spuse Poiccart rar, aşa cum nu l-ar fi sanctificat pe Felton, care a ucis un depravat şi a corupt ministerul lui Charles I. Urmaşii s-ar putea să ne facă dreptate, spuse el batjocoritor, dar eu sunt mulţumit că am conştiinţa împăcată.

---

1 Călău englez cunoscut pe ntru tehnica sa de a spânzura condamnaţii.

Aruncă ţigara pe care o fuma şi îşi duse mâna la buzunarul interior al hainei sale ca să găsească o alta. Îşi retrase mâna fără vreo ţigară şi fluieră după un taxi care trecea.

Manfred se uită la el surprins.

– Ce s-a întâmplat? Am crezut că ai zis că o iei pe jos?

Totuşi se urcă în birjă şi Poiccart îl urmă, după care dădu adresa vizitiului.

– Gara Baker Street.

Birja o luă la goană pe Shaftesbury Avenue înainte ca Poiccart să dea vreo explicaţie.

– Am fost jefuit, spuse el încet, ceasul meu nu mai e, dar asta nu contează. Agenda cu însemnările pe care le-am făcut pentru Thery a dispărut – şi asta e ceva grav.

– Poate să fi fost un hoţ de rând, zise Manfred, el a luat ceasul.

Poiccart îşi cercetă repede buzunarele.

– Nu a mai dispărut şi altceva, spuse el, poate să fie cum ai zis tu, un hoţ de buzunare care se va bucura de ceas şi va arunca agenda la primul coş de gunoi, dar poate să fie şi un agent al poliţiei.

– Era ceva în agendă care putea să trimită la tine? îl întrebă Manfred preocupat.

– Nimic, venit răspunsul prompt, dar doar dacă poliţia e oarbă nu o să înţeleagă calculele şi planurile. S-ar putea să nici nu ajungă în mâinile lor, dar dacă ajunge şi hoţul ne poate recunoaşte, suntem în mare încurcătură.

Birja se apropie de gara de pe Baker Street şi cei doi bărbaţi coborâră.

– Eu o să o iau spre est, zise Poiccart, ne întâlnim mâine dimineaţă. Până atunci o să aflu dacă agenda a ajuns la Sotland Yard. Noapte bună.

Şi fără alte cuvinte, cei doi se despărţiră.

****

Dacă Billy Marks nu ar fi băut un pic cam mult, ar fi fost mulţumit cu prada din acea seară. Însă îmbuibat cu acel lichid care dă o falsă încredere şi care îi face pe mulţi bărbaţi buni să apuce pe căi greşite, Billy s-a gândit că ar fi păcat să nu profite de oportunităţile pe care zeii le scoseseră în calea sa. Entuziasmul produs de ameninţările celor patru justiţiari adusese toată suburbia Londrei la Westminster şi în zona Surry a podului. Billy găsi sute de oameni care aşteptau răbdători legături pentru Streatham, Camberwell, Clapham şi Greenwich.

Şi pentru că nu era foarte târziu, Billy se hotărî să lucreze în tramvaie.

Şterpeli o poşetă de la bătrânică plinuţă îmbrăcată în negru, un ceas Waterbury de la un gentleman cu joben, o oglinjoară dintr-o poşetă elegantă şi se hotărî să îşi încheie operaţiunea cu cercetarea buzunarelor unei doamne îngâmfate. Cercetarea s-a dovedit un succes. O poşetă şi o batistă din dantelă au fost răsplata sa şi aranjă totul pentru o retragere modestă, când o voce blândă îi şopti la ureche:

– Bună Billy!

Cunoştea vocea şi simţi imediat că i se face rău.

– Bună seara, domnu' Howard, exclamă el mimând bucuria. Ce mai faceţi? Mă bucur să vă întâlnesc.

-Unde te duci Billy? întrebă domnul Howard luându-l pe Billy afectuos de braţ.

– Acasă, spuse Billy nevinovat.

– Atunci acasă mergem, zise Howard şi îl conduse pe Billy care se tot împotrivea, departe de mulţime. Casă dulce casă. Acolo mergem Billy. Chemă un alt tânăr cu care părea să se cunoască. Urcă în tramvaiul

acela Porter şi vezi dacă cineva a pierdut ceva. Dacă găseşti pe cineva, adu-l şi celălalt tânăr se supuse.

– Şi acum, spuse domnul Howard încă ţinându-l prietenos de mână pe Billy, spune-mi cum îţi mai merge?

– Uite ce e, domnu', zise Billy cu sinceritate, care e treaba? Unde mă duceţi?

– E vechea treabă, spuse Howard trist, aceeaşi veche treabă Bill şi te duc în acelaşi vechi loc.

– Aţi făcut o greşeală de data aceasta, ţipă Bill îngrozit şi se auzi un sunet scurt.

– Scuză-mă Bill, zise Howard aplecându-se şi ridicând poşeta pe care o scăpase Bill.

La secţia de poliţie, sergentul de la biroul de arestări se prefăcu foarte bucuros să îl vadă pe Billy, până şi poliţistul care îl băgă pe Billy într-o celulă şi îi luă amprentele l-a salutat ca pe un prieten.

– Ceas din aur, jumătate de lănţişor din aur, trei poşete, două batiste şi o agendă roşie, raportă poliţistul.

Sergentul clătină aprobator din cap.

– O zi bună de muncă William, zise el.

– Ce mai primesc de data asta? întrebă prizonierul şi domnul Howard, un poliţist în haine civile însărcinat să completeze acuzaţiile, notă nouă luni.

– Hai, dom'le! exclamă consternat Billy Marks.

– Adevărul e – spuse sergentul – că eşti o haimana şi un vagabond, Billy, un găinar şi acum eşti pentru recidivă – numărul opt. Aceasta o dresă poliţistului, care îl duse spre celule pe Billy care protesta aprins împotriva poliţiei care se lua doar de amărâţi şi nu putea să prindă criminali adevăraţi precum cei patru justiţiari.

– Pentru ce plătim taxe şi impozite? ceru să ştie Billy indignat printre gratiile celulei.

– Multe mai plăteşti tu Billy, zise poliţistul încuind uşa.

În biroul de arestări domnul Howard şi sergentul cercetau obiectele furate iar trei proprietari descoperiţi de poliţistul Potter îşi revendicau bunurile.

– Şi cu asta am înapoiat toate obiectele, mai puţin ceasul din aur şi agenda, zise sergentul după ce toţi reclamanţii au plecat. Un ceas de aur Elgin cu capac N05029020, o agendă care nu conţine documente, nicio carte de vizită, nicio adresă şi cu doar trei pagini scrise. Nu ştiu ce o însemna asta. Sergentul înmână agenda lui Howard. Pagina care îl nedumeri pe poliţist conţinea doar nume de străzi. În dreptul fiecărei străzi era mâzgălit un semn ezoteric.

– Seamănă cu jurnalul unui zgârcit, spuse Howard. Ce e pe celelalte pagini? Au dat pagina. Aceasta era plină cu cifre.

– Hm, spuse sergentul dezamăgit şi dădu iar pagina. Conţinutul acestei pagini putea fi înţeles şi citit deşi fusese clar scrisă pe fugă, de parcă ar fi fost notat după o dictare.

– Tipul care a scris asta avea un tren de prins, spuse glumeţul domn Howard arătând spre prescurtări:

Nu plecăm din D.S., cu excepţia lui Hs. Will o să meargă la Hs în M.C. (4 brghm mai întâi) 8:30. la 2.600 p arve divtd Embank, 6 et. Toate uş. Deschise larg să permită să vadă, toate spl vor duce revr. Doar F şi H să se apropie de R. În H fată ciudată plin cu spl, toată presa a pariat 200 Dacă e nevoie, batalion de gărzi la dispoziţie.

Poliţistul mai citi încă o dată rar.

– Ce naiba înseamnă asta? întrebă sergentul descurajat.

Exact în acel moment poliţistul Howard îşi câştigă promovarea.

– Dă-mi agenda aia zece minute, spuse el încântat.

Sergentul îi întinse agenda privindu-l întrebător. Cred că pot să găsesc posesorul acesteia, zise Howard. Mâna îi tremură când luă agenda şi după ce îşi îndesă pălăria pe cap o luă la fugă pe stradă.

Nu s-a oprit până când a ajuns la strada principală. O dată acolo, găsi o trăsură şi îi zise grăbit vizitiului unde să îl ducă.

– Whitehall şi grăbeşte-te, zise el şi în câteva minute explica ce a descoperit inspectorului însărcinat cu paza intrării de la Downing Street.

– Poliţistul Howard, 946 L în rezervă, se prezentă el. Am un mesaj foarte important să îi transmit detectivului Falmouth.

Acel poliţist care arăta obosit şi abătut ascultă povestea poliţistului.

– Cred, continuă Howard într-o răsuflare, că asta ar putea avea o legătură cu cazul dumneavoastră, sir. D.S. înseamnă Downing Street şi... Scoase agenda şi Falmouth i-o înşfăcă. Citi câteva rânduri şi apoi strigă triumfător.

– Instrucţiunile noastre secrete, zise el şi luându-l pe poliţist de braţ îl trase în holul de la intrare.

– E maşina mea afară? întrebă el şi la un fluierat o maşină se strecură în Whitehall.

– Cine este hoţul? întrebă domnul.

– Billy Marks, domnule, răspunse Howard. S-ar putea să nu îl cunoaşteţi, dar la Lambeth este un personaj bine cunoscut.

– O, da, se grăbi Falmouth să îl corecteze. Îl ştiu pe Billy chiar foarte bine – o să vedem ce are de spus.

Maşina se opri în faţa secţiei de poliţie şi cei doi bărbaţi coborâră repede. Sergentul se ridică atunci când îl recunoscu pe Falmouth şi îl salută.

– Vreau să văd prizonierul Marks, zise Falmouth scurt şi Billy, trezit din somn, veni clipind în birou. Acum, Billy, zise detectivul. Am câte ceva de discutat cu tine.

– E chiar domnul Falmouth, spuse uimit Billy şi ceva asemănător cu frica îi umbri chipul. Nu am fost implicat în afacerea Oxton, pe cuvânt.

– Linişteşte-te Billy, nu te acuz de nimic şi dacă o să îmi răspunzi la întrebări sincer s-ar putea să scapi de acuzaţii şi să mai primeşti şi o recompensă cadou.

Lui Billy nu îi venea să creadă.

– Nu o să dau de gol pe nimeni, dacă asta vreţi să spuneţi, zise el bosumflat.

– Nici asta nu vreau, spuse detectivul pierzându-şi răbdarea. Vreau să ştiu unde ai găsit agenda asta. Şi i-o arătă.

Billy rânji.

– Am găsit-o pe trotuar, minţi.

– Vreau adevărul, îl ameninţă Falmouth.

– Bine, zise Billy supărat, am furat-o.

– De la cine?

– Nu m-am oprit să întreb cum îl cheamă, veni răspunsul impertinent.

Detectivul trase aer adânc în piept.

– Uite care e treaba, zise el mai încet, ai auzit de Cei Patru Justiţiari?

Billy încuviinţă din cap şi deschise ochii uimit la această întrebare.

– Posesorul acestei agende, zise Falmouth vrând să îl impresioneze, este unul dintre ei.

– Ce! strigă Billy.

– Pentru capturarea lor este o recompensă de 1000 de lire. Dacă descrierea ta duce la arestarea lor, mia e a ta.

Marks rămase paralizat la acest gând.

– O mie... o mie? Murmură el stupefiat şi aş fi putut să îl prind chiar eu.

– Hai, haide! se răţoi detectivul, încă poţi să îl mai prinzi, spune-ne cum arată.

Billy se încruntă gânditor.

– Arăta ca un gentleman, zise el încercând să îşi amintească din haosul minţii sale o imagine a victimei. Avea veston alb, o cămaşă albă, pantofi frumoşi din lac...

– Dar faţa lui – faţa! ceru să ştie detectivul.

– Faţa? strigă Billy indignat, de unde să ştiu eu cum arăta? Nu mă uit în faţă la tipul căruia îi fur ceasul, nu?

Capitolul 9

Lăcomia lui Marks

– Neghiob blestemat, imbecilule! Se înfurie detectivul luându-l pe Billy de guler şi zgâlţâindu-l ca pe un şobolan. Vrei să îmi spui că ai avut pe unul din cei patru în mână şi nici măcar nu te-ai sinchisit să te uiţi la el?

Billy se zbătu şi scăpă.

– Lasă-mă în pace! spuse el sfidător. De unde era să ştiu că era unul dintre Cei Patru Justiţiari şi de unde ştii tu că ăsta era? Adăugă el, schimonosindu-se cu şiretenie. Billy începu să se gândească repede. Văzu în această afirmaţie uluitoare a detectivului oportunitatea să facă un venit din situaţia, care cu câteva minute în urmă, o privise drept clar nefericită.

– Adevărul e că m-am uitat un pic la ei, zise el, erau...

– Ei? întrebă detectivul repede. Câţi erau?

– Nu contează, se bosumflă Billy. Simţea cât de puternic era.

– Billy, zise detectivul sincer. Vorbesc serios, dacă ştii ceva, trebuie să ne zici!

– Stai aşa! strigă prizonierul. Trebuie, nu-i aşa? Ştiu legea ca şi dumneata – nu poţi să forţezi oamenii să zică dacă nu vor. Nu poţi...

Detectivul făcu semn celorlalţi poliţişti să plece şi când aceştia au fost suficient de departe ca să nu poată auzi, zise mai încet:

– A ieşit Harry Moss săptămâna trecută.

Billy coborî privirea în pământ şi se înroşi.

– Nu cunosc niciun Harry Moss, murmură el cu încăpăţânare.

– Harry Moss a ieşit săptămâna trecută, continuă detectivul imediat, după ce a făcut trei ani pentru furt şi violenţă – trei ani şi zece lovituri de bici.

– Nu ştiu nimic de asta, zise Marks pe acelaşi ton.

– Era să scape basma curată, poliţia nu avea dovezi, continuă detectivul fără pic de remuşcare, şi nu l-ar fi prins nici în ziua de azi, dacă nu ar fi fost pontul primit, aşa că l-au luat într-o noapte din patul lui de pe Leman Street.

Billy îşi umezi buzele uscate dar tot nu vorbi.

– Harry Moss ar vrea să ştie cui îi datorează cei trei ani şi cele zece lovituri. Oamenii care au fost trădaţi au memorie bună, Billy.

– Nu e cinstit, domnule Falmouth, strigă Billy răguşit. Eram un pic strâmtorat pe atunci şi Harry Moss nu îmi era prieten şi sticleţii voiau să îl găsească...

– Şi sticleţii vor să afle şi acum, spuse Falmouth.

Billy Marks nu răspunse un timp.

– O să vă spun tot ce e de spus, zise în cele din urmă şi îşi drese vocea. Detectivul îl opri.

– Nu aici, zise el. Apoi, întorcându-se către poliţistul de serviciu, poţi să îl eliberezi pe acest om pe cauţiune – o să fiu eu sponsorul lui. Comicul acestei situaţii îi era pe plac în sfârşit lui Billy, pentru că rânji prosteşte şi îşi recuperă starea de spirit anterioară.

– E prima dată când sunt scos pe cauţiune de poliţie, observă el glumeţ.

Maşina îi duse pe detectiv şi pe hoţul aflat în grija sa spre Scotland Yard şi, în biroul detectivului Falmouth, Billy se pregătea să dea tot din el.

– Înainte să începi, spuse poliţistul, vreau să te avertizez că trebuie să fii cât mai concis posibil. Fiecare minut e preţios.

Aşa că Billy îşi spuse povestea. În ciuda avertismentului, au fost multe înflorituri, pe care detectivul a fost obligat să le asculte răbdător.

În cele din urmă hoțul de buzunare ajunse la subiect.

– Erau doi, un tip înalt şi unul nu prea înalt. L-am auzit pe unul spunând „Dragul meu George“ – tipul scund a zis asta, acela de la care am luat ceasul şi agenda. Era ceva în agendă? întrebă Billy deodată.

– Continuă, zise detectivul.

– Păi, reluă Billy, i-am urmărit până în capătul străzii şi ei aşteptau să treacă Charing Cross Road când le-am şterpelit ceasul, înțelegi?

– Cât era ceasul?

– Zece şi jumătate – sau poate unsprezece.

– Şi nu le-ai văzut feţele?

Hoţul clătină din cap cu regret.

– Să nu mă mai ridic eu de aici dacă i-am văzut, domnu' Falmouth, spuse el cu sinceritate.

Detectivul se ridică oftând.

– Mă tem că nu prea îmi eşti de ajutor Billy, zise el cu mâhnire. Ai observat dacă purtau barbă sau dacă erau proaspăt bărbieriţi sau...

Billy clătină din cap amărât.

– Aş putea foarte uşor să vă mint, domnu' Falmouth, zise el sincer şi aş putea să inventez o poveste ca să vă păcălesc, dar sunt cinstit cu dumneavoastră.

Detectivul recunoscu sinceritatea bărbatului şi clătină din cap.

– Ai făcut tot ce ai putut, Billy, zise, apoi, uite ce o să fac. Tu eşti singurul bărbat din lume care l-a văzut pe

unul dintre cei patru justiţiari şi a trăit să ne povestească de asta. Dacă oricum nu poţi să îţi aminteşti chipul lui poate dacă l-ai întâlni din nou pe stradă l-ai recunoaşte – poate e un anumit fel de a păşi, vreun obicei de a îşi ţine mâinile pe care nu poţi să ţi-l aminteşti acum, dar dacă l-ai revedea, ţi-ai da seama. Aşa că îmi voi asuma responsabilitatea de a îţi da drumul din arest până poimâine. Vreau să îl găseşti pe acest bărbat pe care l-ai tâlhărit. Uite o liră de aur, du-te acasă, dormi puţin, trezeşte-te cât poţi de devreme şi ia-o spre vest. Detectivul se duse la biroul său şi scrise ceva pe un bileţel. Ia asta, dacă îl vezi pe bărbat sau pe însoţitorul său, urmăreşte-i, arată bileţelul acesta primului poliţist pe care îl vezi, arată-i bărbatul şi o să te culci mai bogat cu 1000 de lire decât atunci când te-ai trezit.

Billy luă bileţelul.

– Dacă ai nevoie de mine, la orice oră, o să găseşti pe cineva aici care o să ştie unde sunt. Noapte bună.
Şi Billy traversă strada, cu capul plin şi cu o garanţie scrisă pe o carte de vizită în buzunarul de la piept.

****

Dimineaţa care avea să găzduiască evenimente importante aduse soarele şi un cer senin deasupra Londrei. Manfred, care, contrar obiceiului său, îşi petrecuse noaptea în atelierul din Carnaby Street, privea răsăritul de pe acoperişul plat al clădirii.

Stătea întins, cu faţa la pământ, cu un covor sub el şi cu capul odihnindu-i-se pe braţe. Zorile cu lumina lor albă, nemiloasă, dezvăluia chipul dur, încruntat şi sălbatic al bărbatului. Arăta obosit şi descumpănit, atât de diferit de cum era în mod obişnuit, încât Gonsalez, care se strecură prin trapă chiar înainte să răsară

soarele, era cât de alarmat putea să fie un bărbat flegmatic. Îi atinse braţul şi Manfred se sperie.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Leon cu blândeţe.

Zâmbetul lui Manfred şi salutul său nu îl liniştiră pe celălalt.

– E Poiccart şi hoţul?

– Da, încuviinţă Manfred din cap. Apoi spuse cu voce tare. Ai avut acelaşi sentiment în vreun alt caz de al nostru?

Vorbeau atât de încet încât aproape că şopteau. Gonsalez se uită gânditor în faţă.

– Da, recunoscu el, o dată – femeia din Varşovia. Îţi aminteşti cât de uşor părea totul şi cum circumstanţe după circumstanţe potrivnice ... până când am început să mă simt cum mă simt acum, că s-ar putea să nu izbândim.

– Nu, nu, nu! spuse Manfred cu îndârjire. Nu trebuie să vorbim despre eşec, Leon, şi nici măcar să ne gândim la el. Se târî până la trapă şi coborî în coridor iar Gonsalez îl urmă.

– Thery? întrebă el.

– Doarme.

Intrau în apartament şi Manfred avea mâna pe clanţă când se auziră paşi la parter.

– Cine e acolo? strigă Manfred şi un fluierat uşor de jos îl făcu să alerge pe scări. Poiccart! strigă el.

Poiccart era, nebărbierit, plin de praf şi ciufulit.

– Deci? întrebarea lui Manfred era pe atât de directă cât pe brutală.

– Să mergem sus, zise Poiccart scurt. Cei trei bărbaţi urcară scara prăfuită fără să spună un cuvânt până când nu au ajuns în mica sufragerie. Apoi Poiccart zise:

– Sorţii sunt împotriva noastră, spuse el cufundându-se în singurul scaun confortabil din cameră şi

aruncându-şi pălăria într-un colţ. Bărbatul care mi-a furat agenda a fost arestat de poliţie. Este un delincvent binecunoscut din teapa hoţilor de buzunar şi, din păcate, a fost sub supraveghere toată seara. Agenda a fost găsită asupra sa şi totul ar fi fost bine dacă nu ar fi fost un poliţist neobişnuit de deştept care să facă legătura între conţinut şi noi.

După ce m-am despărţit de tine m-am dus acasă şi m-am schimbat, apoi m-am dus în Downing Street. Eram unul dintre curioşii care priveau intrarea păzită. Ştiam că Falmouth era acolo şi mai ştiam că dacă se făcea vreo descoperire era comunicată direct la Downing Street. Am fost oarecum sigur că bărbatul era un hoţ de rând şi dacă era ceva de care să ne temem era posibilitatea ca el să fie arestat. În timp ce stăteam acolo, a sosit în viteză o trăsură şi din ea a sărit un bărbat foarte agitat. Era evident un poliţist şi de abia am avut timp să chem o trăsură, când Falmouth şi noul sosit au ieşit în fugă. I-am urmărit cu trăsura cât de repede am putut, fără să atrag suspiciuni din partea vizitiului. Bineînţeles că ne-au luat-o cu mult înainte dar destinaţia lor era evidentă. Am dat drumul la trăsură la colţul străzii pe care era situată secţia de poliţie şi, exact cum mă aşteptam, trăsura a tras în faţa uşii. Am reuşit să arunc un ochi în birou – mă temeam că dacă ar fi fost vreun interogatoriu, acesta ar fi fost ţinut în celulă, dar spre norocul meu au ales biroul. L-am văzut pe Falmouth, pe poliţist şi pe prizonier. Ultimul, un bărbat cu faţă de om rău şi cu maxilarul mare, cu ochi iuţi – nu Leon, nu îmi pune întrebări despre fizionomia bărbatului, mă interesa doar să văd cum arată – voiam să îi ţin minte chipul. Apoi am văzut furia detectivului, sfidarea hoţului şi am ştiut că bărbatul spunea că nu poate să ne recunoască.

– Ha! suspinul de uşurare al lui Manfred care întrerupse discursul lui Poiccart.

– Dar voiam să mă asigur, continuă cel de pe urmă. M-am întors pe drumul pe care venisem. Deodată am auzit vuietul maşinii în spatele meu şi a trecut pe lângă mine cu un alt pasager. Cred că îl duceau pe bărbat la Sotland Yard. Am fost bucuros că m-am întors pe jos pentru că eram curios să aflu ce voia poliţia să facă cu noul lor recrut. Ocupând o poziţie care îmi oferea o privire bună asupra intrării străzii, am aşteptat. După un timp, bărbatul a ieşit singur. Păşea uşurat şi fericit. Dintr-o privire am văzut pe chipul lui un amestec ciudat de mirare şi mulţumire. A luat-o spre chei şi eu l-am urmat în de aproape.

– Era pericolul ca el să fie urmărit de poliție, zise Gonsalez.

– Sunt conştient de asta, spuse Poiccart bucuros. M-am uitat foarte atent înainte să acționez. Din câte se pare poliţia s-a mulţumit să îl lase să se plimbe liber. Când a ajuns lângă treptele Templului se opri şi se uită nehotărât la dreapta şi la stânga, de parcă nu era prea sigur ce să facă mai departe. Atunci m-am îndreptat spre el, am trecut pe lângă el şi m-am întors scotocind prin buzunare.

– Aveți cumva un chibrit? am întrebat eu. Tipul a fost foarte amabil, a scos o cutie de chibrituri şi m-a invitat să mă servesc. Am luat un chibrit şi mi-am aprins țigara, ținând chibritul astfel încât putea să îmi vadă chipul.

– Asta a fost înţelept, zise Manfred grav.

– Dar puteam să îi văd şi eu chipul şi, cu coada ochiului, îl priveam cercetându-i fiecare trăsătură. Dar nu era niciun semn că m-a recunoscut aşa că am început să vorbesc cu el. Am stat o vreme acolo unde

ne-am întâlnit şi apoi am decis să ne îndreptăm spre Blackfriars, am traversat podul vorbind despre diverse lucruri, despre sărăcie, despre vreme şi despre ziare. De celălalt capăt al podului e un stand cu cafea. M-am hotărât să fac următoarea mişcare. L-am invitat la o cafea şi când cănile au fost puse înaintea noastre, am aşezat o liră de aur. Vânzătorul a clătinat din cap, spunând că nu poate să îl schimbe.

– Prietenul tău nu are schimbat? întrebă el. Şi aici vanitatea hoţomanului mi-a arătat ce voiam să ştiu. Scoase din buzunar, cu un aer nonşalant – o liră de aur.

– Asta e tot ce am, zise el tărăgănat.

– Am găsit repede nişte mărunţiş – a trebuit să gândesc repede. Trebuie să fi spus ceva poliţiei, ceva ce merita plătit – dar ce le-o fi spus? Nu putea fi o descriere a noastră, pentru că dacă ne-ar fi recunoscut atunci, m-ar fi ştiut când am aprins chibritul şi când am stat acolo, în faţa lui, în lumina din standul cu cafea. Şi atunci un fior rece de teamă mă trecu. Poate că m-a recunoscut şi, cu şiretenia lui de hoţ, mă ţinea de vorbă până să primească întăriri ca să mă prindă. Poiccart se opri un moment şi scoase din buzunar un flacon pe care îl puse cu grijă pe masă. Era mai aproape de moarte decât fusese vreodată, spuse el repede, dar suspiciunea îmi dispăruse deja. În drumul nostru trecuserăm pe lângă trei poliţişti – avusese ocazia dacă voia. Îşi bău cafeaua şi spuse:

– Ar cam trebui să mă duc acasă.

– Într-adevăr, am spus eu. Cred că şi eu ar cam trebui să mă duc acasă. Am multe de făcut mâine. Se uită chiorâş la mine.

– Şi eu, zise el rânjind, dar nu ştiu dacă sunt sau nu în stare să o fac.

Am plecat de la standul cu cafea şi ne-am oprit sub un felinar de la colţul străzii. Ştiam că aveam doar

câteva secunde să verific informaţia, aşa că am fost îndrăzneţ şi am deschis direct subiectul.

– Şi ce crezi de aceşti Patru Justiţiari? am întrebat eu chiar când se pregătea să o întindă.

– Ce-i cu ei? întrebă el repede.

I-am explicat apoi pe îndelete identitatea celor patru. Era foarte dornic să vorbească despre ei, nerăbdător să afle ce credeam eu, dar dintre toate era cel mai preocupat de recompensă. Era absorbit de subiect când s-a aplecat dintr-o dată spre mine şi bătându-mă pe piept cu degetele lui soioase, comentă despre o stare ipotetică. Poiccart se opri să râdă – râsul lui se curmă cu un căscat somnoros.

– Ştii genul de întrebare, zise el şi ştii cât de naivi sunt oamenii fără educaţie când vor să îşi ascundă identitatea prin ipoteze elaborate. Asta e povestea. Marks e numele lui – crede că poate să recunoască pe unul dintre noi printr-o norocoasă şansă a memoriei. Ca să facă asta a fost eliberat – mâine va scotoci toată Londra, a zis el.

– E toată ziua de muncă, râse Manfred.

– Într-adevăr, îl aprobă şi Poiccart sobru, dar lăsaţi-mă să îmi continui povestea. Ne-am despărţit şi am luat-o spre vest foarte satisfăcut de secretul nostru. M-am îndreptat spre Piaţa Covert Garden pentru că este unul dintre puţinele locuri din Londra unde un bărbat poate fi văzut la ora patru dimineaţa fără să stârnească suspiciuni. M-am plimbat prin piaţă şi m-am uitat fără ţintă prin aglomeraţie, când, din nu ştiu ce motiv, m-am răsucit dintr-o dată pe călcâie şi am dat nas în nas cu domnul Marks! A rânjit somnoros la mine şi m-a salutat cu o înclinare din cap. Nu a aşteptat să îl întreb ce vrea ci a început să îşi explice prezenţa acolo. Am acceptat cu uşurinţă explicaţia, şi pentru a doua oară în acea noapte, l-am invitat la o cafea. La început a ezitat,

apoi a acceptat. Când ni s-a adus cafeaua, a tras-o spre el, cât mai departe de mine şi am ştiut că domnul Marks m-a pus la încercare, că eu îi subestimasem inteligenţa, că în tot acest timp cât m-a ţinut de vorbă el mă recunoscuse. Mă făcuse să îmi las jos garda.

– Dar de ce?... începu Manfred.

– Asta m-am întrebat şi eu, răspunse celălalt. De ce nu a făcut în aşa fel încât să fiu arestat? se întoarse spre Leon, care tot acest timp ascultase în tăcere. Spune-ne de ce, Leon.

– Explicaţia este simplă, spuse Gonsalez încet. De ce nu ne-a trădat Thery? Din lăcomie, ce-a de-a doua forţă a civilizaţiei. Se îndoieşte de recompensă. Se teme că poliţia nu e cinstită – mulţi delincvenţi sunt aşa, s-ar putea să aibă nevoie de martori. Leon merse până la perete, acolo unde era agăţată haina lui. O închise pe gânduri, îşi trecu mâna peste gulerul moale, apoi pipăi micul flacon de pe masă.

– Sper că ai scăpat de el? întrebă el.

Poiccart încuviinţă din cap.

– Unde locuieşte?

– Pe Reed Cross Street, la numărul 700, în Borough – e o pensiune binecunoscută.

Leon luă un creion de pe masă şi schiţă repede un chip pe marginea ziarului.

– Cam aşa? întrebă el.

Poiccart examină portretul.

– Da, spuse el surprins, l-ai văzut?

– Nu, spuse Leon nepăsător, dar un astfel de bărbat ar arăta cam aşa.

Se opri în prag.

– Cred că e necesar. Era un fel de întrebare în afirmaţia sa. Era adresată mai mult lui Manfred care stătea încruntat cu braţele la piept şi se uita în podea.

Drept răspuns, Manfred îşi întinse pumnul. Leon văzu degetul întors în jos şi părăsi camera.

****

Billy Marks avea o dilemă. Prin cele mai ingenioase mijloace din lume îi scăpase prada printre degete. Când Poiccart se oprise în faţa uşilor lustruite ale unuia dintre cele mai bune hoteluri din Londra, unde ajunseseră în timpul plimbării lor, îi spusese simplu că intră puţin şi dispăru în hotel, Billy nu şi-a pus întrebări. Aceasta era o situaţie pentru care nu era pregătit. Îl urmărise pe suspect din Blackfriars şi era aproape sigur că acesta era bărbatul pe care îl tâlhărise. Ar fi trebuit să îl cheme pe primul poliţist care îi ieşise în cale şi să îi spună să îl aresteze, dar suspiciunea hoţului, teama că s-ar putea să i se ceară să împartă recompensa cu bărbatul care îl ajutase, îl făcu să nu pună în aplicare acest plan. Şi, în plus, s-ar putea să nici nu fie bărbatul acela, se gândi Billy şi totuşi...

Poiccart era un chimist, un bărbat care găsea bucurie în precipitate nesănătoase, care amesteca medicamente cu miros groaznic şi distila, filtra, carboniza, oxida şi făcea tot soiul de lucruri în epubrete din sticlă legumelor, animalelor şi mineralelor de pe pământ.

Billy plecase din Scotland Yard după un bărbat cu mâinile decolorate. Dacă nu s-ar fi temut de trădare, ar fi spus acest detaliu poliţiştilor.

Pare o scuză foarte proastă să spui că doar această lăcomie i-a oprit mâna lui Billy când s-a găsit faţă în faţă cu bărbatul pe care îl căuta. Dar aşa era. Şi totuşi era multe elemente de luat în calcul. Dacă unul singur dintre Cei Patru Justiţiari făcea o mie de lire, cât făceau toţi patru? Billy era un hoţ cu minte de aface-

rist. Nu pierdea nicio ocazie în programul lui de lucru. Nu era un găinar conservator care rămânea fixat într-o singură ramură a profesiei sale. Şterpelea un ceas, sau sertarul cu bani sau împărţea florini falşi cu aceeaşi uşurinţă. Era ca un fluture al delincvenților, zbura dintr-o floare ilicită în alta şi putea să pună cap la cap informația primită.

Aşa că atunci când Poiccart a dispărut în spatele uşilor colosale de la Hotel Royal de pe Northumberland Avenue, Billy a primit o informație prețioasă. Şi-a dat seama într-o secundă că prizonierul lui se dusese într-un loc unde el nu putea ajunge fără să se dea de gol; şi că erau mari şanse să se fi dus pentru totdeauna. Se uită în susul şi în josul străzii, nu era niciun polițist prin preajmă. În hol un hamal în cămaşă lustruia decorațiunile din bronz. Era încă foarte devreme, străzile erau pustii şi Billy, după un moment de ezitare a luat o decizie pe care nu ar fi luat-o în mod obişnuit la o oră obişnuită.

A deschis uşile şi a intrat în hol. Hamalul s-a întors spre el când a intrat şi l-a întâmpinat cu o încruntare suspicioasă.

– Ce vrei? întrebă el uitându-se dispreţuitor la haina jerpelită a vizitatorului.

– Uite ce e, frate, începu Billy pe tonul său cel mai reconciliant. Chiar atunci brațul puternic al hamalului îl apucă de guler şi Billy se trezi împleticindu-se în stradă.

– Afară cu tine, spuse hamalul hotărât.

Tocmai de un şut în fund avea nevoie Billy ca să meargă mai departe. Îndreptându-şi hainele şifonate scoase din buzunar cartea de vizită a lui Falmouth şi se întoarse în hol cu deminate.

– Sunt un poliţist, zise el adoptând replica pe care o ştia atât de bine şi dacă îmi stai în cale o să o încurci tinere.

Hamalul luă cartea de vizită şi o cercetă cu atenţie.

– Ce vrei? întrebă el pe un ton mai prietenos. Ar fi adăugat şi „domnule", dar i se oprise oarecum în gât. Dacă bărbatul este un detectiv, îşi zise el, e foarte bine deghizat.

– Îl caut pe domnul care a intrat aici înaintea mea, spuse Billy.

Hamalul se scărpină în cap.

– Care e numărul camerei lui? întrebă el.

– Lasă numărul camerei, zise Billy repede. Mai e vreo ieşire din hotel, în afară de intrarea din faţă?

– O mulţime, răspunse hamalul.

Billy oftă.

– Du-mă la una dintre ele, bine? îl rugă el. Şi hamalul îl conduse.

Una dintre intrările pentru aprovizionare era dintr-o străduţă întunecată şi un măturător îi confirmă temerile lui Marks. Cu cinci minute în urmă un bărbat care corespundea descrierii ieşise din clădire, o luase spre Strand, chemase o trăsură şi plecase.

Tras pe sfoară şi amărât că dacă ar fi fost mai îndrăzneţ ar fi putut măcar să îşi asigure o parte din cei o mie de lire, Billy o luă încet spre chei, înjurând prostia care îl făcuse să arunce pe fereastră averea din mână. Cu mâinile îndesate adânc în buzunare, traversă obosit strada şi se tot gândea la întâmplările din acea noapte şi tot bombănea greşeala pe care o făcuse. Cam la o oră după ce îl scăpase pe Poiccart îşi dădu seama că nu era totul pierdut. Ştia cum arată bărbatul, se uitase la chipului său şi îi cunoştea fiecare trăsătură. Asta însemna ceva oricum. Şi îşi dădu seama că dacă bărbatul era arestat pe baza descrierii sale, el tot îşi primea recompensa – sau măcar o parte din ea. Nu îndrăznea să îl vadă pe Falmouth şi să îi spună că a

fost cu bărbatul toată noaptea şi nu efectuase arestarea. Falmouth nu l-ar fi crezut niciodată şi, într-adevăr, era ciudat că se întâlnise cu el.

Abia atunci îl izbise acest lucru. Prin ce coincidenţă ciudată îl întâlnise pe acest bărbat? Era posibil – gândul îl speria – ca bărbatul pe care îl jefuise să îl fi recunoscut şi că îl căutase înadins cu intenţii criminale?

O transpiraţie rece îi acoperi fruntea. Aceşti bărbaţi erau criminali, nişte criminali cu sânge rece, dacă ...?

Alungă aceste gânduri neplăcute ca să vadă un bărbat care traversa strada spre el. Se uită suspicios la străin. Noul venit era un tânăr proaspăt ras, cu trăsături dure şi nerăbdare în priviri. Când se apropie mai mult Marks îşi dădu seama că prima impresie fusese una înşelătoare: bărbatul nu era atât de tânăr pe cât părea. Să fie în jur de patruzeci de ani, se gândi Marks. Se apropie, se uită intens la Billy, apoi îi făcu semn să se oprească pentru că Billy se îndepărta.

– Vă numiţi Marks? întrebă străinul autoritar.

– Da, domnule, răspunse hoţul.

– L-ai văzut pe domnul Falmouth?

– Nu de aseară, răspunse Marks surprins.

– Atunci trebuie să vii de îndată la el.

– Unde e?

– La secţia de poliţie din Kensington – a fost arestat cineva şi vrea să îl identifici pe bărbat.

Billy rămase dezamăgit.

– Eu mai primesc ceva din recompensă, a vrut el să afle, asta dacă îl recunosc?

Celălalt încuviinţă din cap şi Billy îşi făcu din nou speranţe.

– Trebuie să mă urmaţi, spuse nou venitul. Domnul Falmouth nu vrea să fim văzuţi împreună. Ia un bilet la

clasa I spre Kensington şi urcă-te în următorul compartiment, haide.

Se întoarse şi traversă strada spre Charing Cross iar Billy îl urmă de la distanţă. Îl găsi pe străin plimbându-se prin staţie şi nu dădu niciun semn că l-ar cunoaşte. Trenul opri în staţie şi îl urmă pe însoţitorul său printr-o mulţime de muncitori care coborâseră. Se urcă într-un vagon gol de la clasa I şi, urmând instrucţiunile, se aşeză într-un compartiment de alături şi se trezi că era singurul pasager.

Între Charing Cross şi Westminster Marks, avut timp să îşi cântărească situaţia. Între ultima staţie şi parcul St. James inventă scuze pentru detectiv, între Park şi Victoria îşi terminase de pus la punct argumentele pentru împărţirea recompensei. Apoi, în timp ce trenul înainta în drumul său de cinci minute prin tunel spre Sloane, Billy simţi că se făcuse curent şi se întoarse să îl vadă pe străin stând în pragul compartimentului care se tot legăna şi ţinând uşa deschisă pe jumătate.

Marks se sperie.

– Ridică geamul de pe partea ta, îi ordonă bărbatul şi Billy, hipnotizat de vocea autoritară, se supuse. În acel moment auzi zgomotul de sticlă spartă. Se răsuci enervat.

– Care-i treaba? ceru el să ştie.

Drept răspuns, străinul plecă din dreptul uşii, o închise uşor şi dispăru.

– Care-i treaba? repetă Marks somnoros. Se uită jos şi văzut un flacon spart la picioarele sale, lângă el sclipea o liră de aur. Se uită prostit la el un moment, apoi, chiar înainte ca trenul să oprească în staţia Victoria, se aplecă să îl ridice ...

CAPITOLUL 10

Trei morți

Un pasager care își căuta compartimentul liniștit cât timp trenul era oprit în Kensington deschise o ușă și se îndepărtă tușind. Un hamal săritor și un funcționar alarmat al gării alergară și deschiseră larg ușa iar mirosul înecăcios de migdale se răspândi în stație.

Câțiva pasageri s-au adunat uitându-se peste umărul celorlalți, în timp ce inspectorul gării cerceta situația. Apoi veniră pe rând un doctor, un brancardier și un polițist de pe strada de alături. Toți ridicară trupul mortului din compartiment și îl așezară pe trotuar.

– Ați găsit ceva? întrebă polițistul.

– O monedă și o sticlă spartă, a fost răspunsul.

Polițistul scotoci prin buzunarele mortului.

– Nu cred să aibă documente care să ne indice cine este, zise el atotștiutor. Are un bilet la clasa I – trebuie să fie o sinucidere. Și aici e o carte de vizită...

O răsuci și citi ce era scris pe spate iar expresia de pe chipul său se schimbă. Dădu câteva instrucțiuni grăbite apoi se îndreptă spre primul birou de telegraf.

****

Detectivul Falmouth, care reușise să fure câteva ore de somn la Downing Street, se trezi cu un sentiment

de îngrijorare şi nelinişte că în ciuda tuturor precauţiilor ziua se va sfârşi în mod dezastruos. Abia dacă se îmbrăcase, când i-a fost anunţată sosirea comisarului adjunct.

– Am ceva de raportat, Falmouth, au fost primele cuvinte ale funcționarului. Ai făcut foarte bine să îl eliberezi pe Marks – ai primit vreo veste de la el în dimineaţa aceasta?

– Nu.

– Hm, spuse comisarul gânditor. Mă întreb dacă... nu apucă să termine propoziția. Te-ai gândit cumva că cei patru şi-au dat seama de pericol?

Pe chipul detectivului se întipări mirarea.

– Dar bineînțeles domnule.

– Te-ai gândit cum o să acţioneze în această situație?

– Nu, doar dacă nu o să ia forma unei încercări de a fugi din țară.

– Nu te-ai gândit că, poate, în timp ce acest bărbat Marks îi caută şi ei s-ar putea să îl caute pe el?

– Billy e deştept, spuse detectivul neliniştit.

– Şi ei la fel, spuse comisarul încuviinţând din cap cu simpatie. Sfatul meu e să iei legătura cu Marks şi să pui doi dintre cei mai buni oameni ai tăi să îl păzească.

– O să fac asta de îndată, răspunse Falmouth. Mă tem că e o măsură pe care ar fi trebuit să o iau mai de mult.

– Mă duc să îl văd pe Sir Philip, continuă comisarul şi adăugă cu un zâmbet ciudat. Va trebui să îl sperii puțin.

– Care e scopul?

– Vrem să renunțe la lege. Ai văzut ziarele de dimineață?

– Nu domnule.

– Toate susţin că ar trebui să se renunţe la lege – spun că nu e suficient de importantă ca să ne asumăm un astfel de risc, că însăşi ţara este scindată în această privinţă, dar de fapt se tem de consecinţe şi, pe cuvântul meu, şi eu mă tem un pic.

După ce a urcat scările, sus a fost luat la întrebări de către unul dintre subordonaţii săi. Aceasta era o procedură introdusă după episodul cu detectivul deghizat. Ministrul de externe era acum într-o stare de asediu. Nimeni nu era de încredere, fusese pusă o parolă şi fuseseră luate toate precauţiile ca să se asigure că greşeala precedentă nu va mai fi repetată. Îşi ridică mâna să bată la uşa biroului, când simţi că e apucat de braţul stâng. Se întoarse ca să îl vadă pe Falmouth alb ca varul şi cu o privire îngrozită.

– L-au omorât pe Billy, spuse detectivul cu respiraţia tăiată. Tocmai a fost găsit într-un compartiment de tren în staţia Kensington.

Comisarul fluieră.

– Cum s-a întâmplat? întrebă el.

Falmouth era imaginea vie a disperării.

– Acid prusic, spuse el cu amărăciune, sunt oameni de ştiinţă. Uite ce e domnule, convingeţi-l să renunţe la nenorocita lui de lege. Arătă spre uşa camerei lui Sir Philip. Nu o să îl salvăm niciodată, simt până în măduva oaselor că este un om pierdut.

– Prostii! răspunse comisarul tăios.

– Începi să ai emoţii – nu ai dormit suficient, Falmouth. Acesta nu este stilul tău obişnuit, trebuie să îl salvăm. Se întoarse din faţa biroului şi îl chemă pe unul dintre poliţiştii care păzeau scările. Sergent, spune-i inspectorului Collins să cheme de urgenţă întăriri. O să pun un asemenea cordon în jurul lui Ramon azi – i se

adresă el din nou lui Falmouth, că niciun om nu o să îl poată atingă fără să-i fie teamă că va fi omorât.

Şi după o oră Londra a fost martora unei scene fără precedent în istoria sa. Din fiecare district a venit câte o mică armată de poliţişti. Au ajuns cu trenul, cu tramvaiul, cu autobuzul, cu orice vehicul sau metodă de tracţiune pe care au putut să o confişte sau să o găsească. Veneau valuri, valuri dinspre străzile principale, până când Londra rămase mută de uimire la forţa apărării sale civice.

În curând Whitehall gemea de oameni; Parcul St. James era plin de ei. Automat Whitehall, Charles Street, Birdcage Walk, partea estică din Mall au fost închise traficului cu ajutorul unor detaşamente zdravene de poliţişti călare. St. George Street era în mâinile poliţiei, acoperişul fiecărei case era ocupat de câte un poliţist. Nicio casă şi nicio cameră care dădea cât de puţin spre rezidenţa ministrului de externe nu a scăpat de o cercetare atentă. Era de parcă legea marţială fusese proclamată şi, într-adevăr, două regimente de gărzi erau toată ziua gata de apel în cazul vreunei urgenţe. În camera lui Sir Philip comisarul, secondat de Falmouth, făcu ultimul apel la înţelegerea bărbatului încăpăţânat a cărui viaţă era în pericol.

– Vă spun domnule, spuse comisarul sincer, nu putem face mai mult de atât şi tot mă tem. Bărbaţii ăştia parcă ar fi ceva supranatural. Mă tem groaznic că în ciuda tuturor precauţilor, tot ne-a scăpat ceva; că am lăsat nepăzită vreo străduţă pe care, cu inteligenţa lor diabolică, o vor folosi. Moartea acestui bărbat, Marks, m-a scos din minţi – Cei Patru sunt omniprezenţi şi atot puternici. Vă implor, domnule, pentru Dumnezeu, gândiţi-vă bine înainte să refuzaţi pentru ultima oară condiţiile. Este aprobarea acestei legi atât de impor-

tantă? – se opri – merită să vă dați viața? întrebă el foarte direct și cruzimea întrebării sale îl făcu pe Sir Philip să ridice din sprâncene.

Așteptă ceva timp înainte să răspundă și, când vorbi, vocea lui era calmă și decisă.

– Nu voi da înapoi, spuse el încet, pe un ton monoton și tărăgănat. Nu voi da înapoi sub nicio formă. Am ajuns prea departe, continuă el, ridicându-și mâna ca să verifice dacă Falmouth îl urmărea. Am depășit teama, chiar și resentimentul, acum e doar o chestiune de dreptate pentru mine. Am dreptate să introduc o lege care va înlătura din această țară colonii de nelegiuiți periculos de inteligenți care, în timp ce se bucură de imunitate în fața legii, îi împing pe oamenii ignoranți la acte de violență și trădare? Dacă am dreptate, Cei Ppatru Justițiari se înșeală. Sau au dreptate; este această măsură injustă, un act tiranic, o barbarie aruncată fix în mijlocul gândirii secolului douăzeci, un anacronism? Dacă acești bărbați au dreptate, atunci eu mă înșel. La asta s-a ajuns, că trebuie să îmi împac conștiința cu un standard de bine și de rău pe care trebuie să îl accept – și eu îl accept pe al meu.

Înfruntă privirea întrebătoare a polițiștilor cu calm și cu o siguranță de neclintit.

– Ați fost înțelepți să luați aceste măsuri de precauție, continuă el mai încet. A fost o prostie să mă irite protecția dumneavoastră.

– Trebuie să luăm chiar și mai multe măsuri, îl întrerupse comisarul, între șase și opt și jumătate am vrea să rămâneți în birou și, în niciun caz să deschideți ușa cuiva – nici măcar mie sau domnului Falmouth. În acest timp trebuie să țineți ușa încuiată. Ezită. Dacă vreți ca unul dintre noi să rămână cu dumneavoastră...

– Nu, nu, veni răspunsul rapid al ministrului. După deghizarea de ieri aş prefera să fiu singur.

Comisarul încuviinţă din cap.

– Această cameră este pregătită împotriva anarhiştilor, spuse el, arătând cu mâna prin apartament. În timpul nopţii am efectuat cercetări amănunţite, am examinat pardoselile, pereţii, tavanul şi am fixat obloane din oţel. Se uită prin cameră cu privirea atentă a unui om pentru care orice obiect vizibil era familiar. Apoi observă ceva nou. Pe o masă era o vază albastră plină cu trandafiri.

– Asta e nouă, zise el aplecându-se să miroasă frumoasele flori.

– Da, răspunse Ramon nepăsător, au fost trimişi în această dimineaţă de la casa mea din Hereford.

Comisarul rupse o frunză şi o plimbă printre degete.

– Par atât de reali, spuse el în mod paradoxal, încât ar putea fi artificiali.

În timp ce vorbea era conştient că asocia trandafirii cu ceva – dar cu ce?

Coborî încet scara masivă din marmură – un poliţist stătea pe fiecare treaptă – şi se întoarse să îi spună părerea sa lui Falmouth.

– Nu poţi să îl învinovăţeşti pe bătrân de decizia lui, de fapt îl admir azi mai mult decât am făcut-o vreodată. Dar, în vocea sa se simţi imediat o notă de seriozitate, mă tem... mă tem.

Falmouth nu spuse nimic.

– Agenda nu ne spune nimic, continuă comisarul, doar nişte rute pe care ar fi mers Sir Philip dacă s-ar fi grăbit să ajungă la Downing Street 44 pe nişte străduţe lăturalnice. Inutilitatea planului este aproape alarmantă, pentru că sunt multe dovezi că există o minte

foarte subtilă şi ageră în spatele unei **aparente înşiruiri nevinovate de străzi**, încât sunt convins că nu am priceput adevărata semnificaţie. O luă pe stradă şi îşi făcu drum prin mulţimea de poliţişti. Caracterul extraordinar al precauţiilor luate de poliţie avusese efectul evident de a ascunde oamenilor de rând ceea ce se întâmpla în Downing Street. Reporterilor le-a fost interzis accesul în interiorul cercului magic iar ziarele şi mai ales ziarele de seară au trebuit să se bazeze pe informaţiile oferite cu zgârcenie de Scotland Yard. Acestea erau sărăcăioase, în timp ce dovezile şi teoriile lor erau multe, variate şi uimitoare.

Megaphone, ziarul care se considera cel mai direct interesat de faptele Celor Patru Justiţiari, făcea tot ce îi stătea în putere ca să obţină informaţii despre recentele evenimente. Cu apropierea zilei fatale nerăbdarea atinsese cote extraordinare, fiecare ediţie a ziarelor de seară era citită de îndată de apărea pe străzi. Erau puţine informaţii care să satisfacă apetitul publicului iubitor de senzaţii, dar cele care erau, câte anume fuseseră oprite din plin. Imagini cu Downing Street numărul 44, portrete ale ministrului, planuri ale împrejurimilor ministerului de externe, cu schiţe ce ilustrau precauţiile luate de poliţie ieşeau în evidenţă din articolele care nu vorbeau pentru prima oară, ci pentru a zecea oară de carierele şi crimele Celor Patru.

Şi astfel, cu o curiozitate ajunsă la culme şi cu toată Londra, toată Anglia, întreaga lume civilizată vorbind despre acelaşi lucru, moartea lui Marks a căzut ca o bombă. Descris fie ca unul dintre detectivii implicaţi în caz, ca un poliţist străin sau chiar ca însuşi Falmouth, moartea lui Marks a trecut de la „Sinuciderea din Compartiment“ la adevărata ei importanţă. Într-o oră, povestea tragediei, imprecisă în detalii dar adevărată în

esență, a umplut coloanele ziarelor. Mister după mister! Cine era acest bărbat îmbrăcat sărăcăcios, ce rol juca în marele plan, cum a fost ucis? se întrebă imediat lumea. Şi puţin câte puţin, pusă cap la cap de către ziariştii omniprezenți, povestea a fost făcută publică. Şi, în plus, mai sosi şi ştirea întăririlor aduse de poliţie. Aici erau suficiente dovezi pentru a demonstra cât de în serios lua poliţia situația.

Din locul în care mă aflam, scria Smith de la *Megaphone*, puteam să văd întregul Whitehall. Era cel mai minunat spectacol pe care l-a văzut vreodată Londra. Nu am văzut altceva decât o mare imensă de caschete negre care se întindea de la un capăt al străzii principale la celălalt. Poliția! Toate împrejurimile erau împânzite de poliţie, erau pe străzile lăturalnice, se înghesuiau în parc, au format un cordon de care era imposibil să treci. Căci şefii poliției nu lăsau nimic la voia întâmplării. Dacă erau convinşi că viclenia poate fi învinsă prin viclenie, meşteşugul prin meşteşug, puterea prin putere, atunci ar fi fost mulţumiţi să îşi apere ţinta prin mijloace convenţionale. Dar au fost păcăliţi. Miza era prea mare ca să se bazeze doar pe strategie – acesta era un caz în care era nevoie de forţă brută. Este greu să scrii după atâta timp de la un eveniment ca să îţi dai seama cum teama de Cei Patru s-a strecurat în cele mai bune organizații poliţiste din lume, să apreciezi panica ce a cuprins o instituție recunoscută pentru calmul său.

Mulțimea care bloca accesul spre Whitehall începu în curând să crească atunci când s-a aflat de moartea lui Billy şi, imediat după ora două, din ordinul comisarului, podul Westminster a fost închis traficului, atât pentru vehicule cât şi pentru pietoni. Porţiunea din chei, de la Westminster la podul Hungerford a fost cercetată

şi eliberată de pietoni, Northumberland Avenue a fost barată şi înainte de ora trei nu mai era niciun spaţiu la mai puţin de 50 metri de rezidenţa oficială a lui Sir Philip Ramon care să nu fie păzit de un reprezentant al poliţiei. Membrii parlamentului în drum spre Cameră erau escortaţi de bărbaţi călare şi, afişând o expresie mândră, erau aplaudaţi de mulţime. Toată după amiaza o sută de mii de oameni au aşteptat răbdători, fără să vadă ceva, doar încercând să ghicească peste capetele a sute de poliţişti, turnurile şi acoperişurile casei parlamentului sau faţadele şterse ale altor clădirilor – în Trafalgar Square, până spre Mall, până unde le dădea voie poliţia, până în partea de jos a străzii Victoria şi pe chei, mulţimea crescând cu fiecare oră. Londra aştepta răbdătoare, în ordine, oameni mulţumiţi să se holbeze împietriţi la nimic, fără vreo altă satisfacţie decât sentimentul că sunt cât se poate de aproape de scena tragediei. Un străin ajuns în Londra, uimit de această adunare, a întrebat care este cauza. Un bărbat care stătea pe marginea cheiului arătă spre râu cu pipa şi îi răspunse:

– Aşteptăm ca un bărbat să fie ucis, zise el simplu, de parcă ar fi descris ceva obişnuit.

La marginea acestei înghesuieli ziariştii făceau o afacere profitabilă. Din mână în mână paginile roz erau trecute peste capetele mulţimii. La fiecare jumătate de oră apărea o nouă ediţie şi o nouă teorie, o nouă descriere a situaţiei în care toţi jucau un rol inutil. Degajarea malurilor Tamisei a produs o ediţie, închiderea podului Westminster o alta, arestarea unui socialist nesăbuit care a încercat să predice mulţimii adunate în Trafalgar Square o alta. Fiecare incident din acea zi era relatat cu rigurozitate şi ziarele erau devorate imediat.

Toată acea după amiază au aşteptat, povestind iar şi iar povestea Celor Patru, făcând teorii, speculaţii şi judecând. Şi vorbeau despre apogeu ca despre punctul culminant mult aşteptat al unui spectacol în timp ce priveau braţele Big Ben-ului care numărau încet minutele rămase.

– Au mai rămas două ore, spuneau ei la ora şase şi această propoziţie, sau mai degrabă tonul anticipării dulci cu care era spusă, indica spiritul mulţimii. Pentru o mulţime este ceva crud, lipsit de inimă şi nemilos.

Se auzi bătaia care anunţa ora şapte şi mulţimea încetă să mai vorbească. Londra privea în tăcere şi cu inima bătându-i mai repede cum ultima oră se scurgea alene pe cadranul ceasului.

****

Se produsese o mică schimbare în pregătirile din Downing Street şi, înainte de şapte, Sir Philip deschise uşa de la biroul în care stătea singur şi le făcu semn comisarului şi lui Falmouth să se apropie. Ei se apropiară şi se opriră la câţiva paşi de locul în care stătea el.

Ministrul era palid şi pe chipul lui erau riduri noi. Dar mâna care ţinea o foaie scrisă la maşină îi tremura şi chipul său era împietrit ca al unui sfinx.

– În curând îmi voi încuia uşa, spuse el calm. Presupun că pregătirile pe care le-am hotărât împreună vor fi duse la bun sfârşit?

– Da, domnule, răspunse comisarul încet.

Sir Philip era gata să mai adauge ceva dar se stăpâni. După un moment vorbi din nou.

– Eu zic că am fost un om corect după judecata mea, spuse el mai mult pentru sine. Orice o să se întâmple eu sunt mulţumit că fac ce e bine. Ce-i asta?

Prin uşa deschisă pătrunse în camera zarva de afară.

– Oamenii, vă aclamă, zise Falmouth care tocmai făcuse înainte o inspecţie.

Buzele ministrului se curbară în semn de dispreţ şi binecunoscutul ton muşcător se simţi iar în cuvintele sale.

– O să fie groaznic de dezamăgiţi dacă nu o să se întâmple nimic, spuse el cu amărăciune. Oamenii! Dumnezeu să mă apere de oameni, de simpatia lor, de aplauze şi de mila lor insuportabilă. Se întoarse şi deschise uşa de la birou, închise uşor uşa masivă de la intrare şi cei doi bărbaţi auziră cheia răsucindu-se în broască când a fost încuiată.

Falmouth se uită la ceas.

– Patruzeci de minute, răspunse el laconic.

****

În umbră stăteau Cei Patru Justiţiari.

– E aproape timpul, se auzi vocea lui Manfred şi Thery păşi încet şi se aplecă să ia ceva de jos.

– Lasă-mă să aprind un chibrit, bombăni el în spaniolă.

– Nu!

Vocea tăioasă a lui Poiccart îl opri iar Gonsalez se aplecă repede şi cercetă podeaua cu degetele lui atente. Găsi un cablu şi îl puse în mâna lui Thery, apoi se întinse şi îl găsi şi pe cel de-al doilea, apoi Thery le înnodă pe întuneric.

– Nu e timpul? întrebă Thery cu respiraţia tăiată de atâta efort.

– Stai.

Manfred cerceta cadranul fosforescent al ceasului său. Aşteptară în tăcere.

– Acum, spuse Manfred solemn iar Thery întinse mâna. Întinse mâna – gemu şi căzu. Cei trei auziră geamătul, mai degrabă simţiră decât văzură cum silueta bărbatului se prăbuşa şi auziră bufnitura când acesta căzu pe podea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă în şoaptă, calm, Gonsalez.

Manfred era lângă Thery şi îi descheia cămaşa.

– Thery a dat-o în bară şi a plătit consecinţele, spuse el în şoaptă.

– Dar Ramon...

– Vom vedea, zise Mandred cu mâinile încă deasupra inimii celui căzut.

****

Acele patruzeci de minute au fost cele mai lungi pe care Falmouth îşi amintea să le fi trăit vreodată. Încercase să-şi petreacă timpul într-un mod plăcut, amintindu-şi de unele dintre cele mai faimoase cazuri în care fusese implicat. Dar constată că buzele nu îl mai ascultau. Deveni incoerent, aproape isteric. Se hotărâse să nu se vorbească decât în şoaptă şi domnea o tăcere adâncă, cu excepţia ocazionalului murmur cât să fie pusă o întrebare şi să i se răspundă.

Poliţiştii erau aşezaţi în fiecare cameră, pe acoperiş, în subsol, pe fiecare coridor şi fiecare bărbat era înarmat. Falmouth se uită în jur. Stătea la biroul secretarului, după ce aranjase ca Hamilton să fie trimis la parlament. Toate uşile stăteau larg deschise, date de perete, astfel încât niciun poliţist să nu fie în afara câmpului vizual al celorlalţi.

– Nu pot să mă gândesc la ce o să se întâmple, şopti el pentru a douăzecea oară superiorului său. Este

imposibil ca acei tipi să se țină de cuvânt – absolut imposibil.

– Eu mă întreb dacă își vor ține cealaltă promisiune, veni răspunsul comisarului. Dacă atunci când vor afla că au dat greș o să renunțe. Un lucru e sigur, continuă el, dacă Ramon scapă cu viață, nenorocita lui de lege o să treacă fără nicio opoziție.

Se uită la ceas. De fapt îl ținuse tot acest timp în mână, de când Sir Philip intrase în biroul său.

– Mai sunt cinci minute. Suspină el nerăbdător.

Merse încet spre ușa lui Sir Philip și ascultă.

– Nu aud nimic, zise el.

Ultimele cinci minute trecură și mai greu decât precedentele.

– E fix, zise Falmouth cu vocea gâtuită. E...

Bătaia îndepărtată a Big Ben-ului se auzi o dată.

– E timpul! Șopti el și amândoi bărbații ascultară.

– Două! Murmură Falmouth în timp ce număra bătăile.

– Trei.

– Patru.

– Cinci – ce s-a auzit? Murmură el repede.

– Eu nu am auzit nimic – da, acum am auzit. Alergă la ușă și se aplecă spre gaura cheii. Ce e aia? Ce...

Apoi din cameră se auzi un țipăt ascuțit de durere, o căzătură – și tăcere.

– Repede – pe aici! strigă Falmouth și lovi ușa cu umărul. Aceasta nu se clinti niciun milimetru.

– Toți odată!

Trei polițiști solizi se opintiră și ușa se rupse.

Falmouth și comisarul alergară în cameră.

– Dumnezeule! strigă Falmouth îngrozit.

Întins pe masa la care stătuse, era corpul ministrului de externe.

Obiectele îngrămădite pe masă fuseseră aruncate pe podea, ca după o luptă.

Comisarul păşi lângă bărbat şi îl ridică. O privire asupra chipului său a fost suficientă.

– Mort! şopti el răguşit. Se uită în jur – cu excepţia poliţiştilor şi a mortului camera era goală.

Capitolul 11

Tăieturi din ziare

Curtea era şi astăzi aglomerată în aşteptarea dovezilor aduse de comisarul adjunct al poliţiei şi de Sir Francis Katling, faimosul doctor. Înainte ca procedurile să reînceapă, procurorul observă că primise o mulţime de scrisori de la tot felul de oameni despre teorii, unele dintre ele neobişnuit de fantastice, cu privire la moartea lui Sir Philip Ramon.

– Poliţia m-a informat că sunt bucuroşi să primească sugestii, zise procurorul, oricât de bizare ar fi ele.

Comisarul adjunct al poliţiei a fost primul martor chemat şi a povestit în detaliu evenimentele ce au dus la găsirea trupului neînsufleţit al ministrului. Apoi a descris cum arăta camera. Biblioteci masive umpleau doi pereţi ai camerei iar cel de-al treilea perete, cel dinspre sud-vest avea trei ferestre, al patrulea perete fiind ocupat de o bibliotecă plină cu hărţi făcute sul.

– Erau ferestrele închise?

– Da.

– Şi au fost protejate în mod corespunzător?

– Da. De obloane din lemn şi oţel.

– Era vreo urmă că acestea au fost forţate?

– Niciuna.

– Aţi percheziţionat camera?

– Da, o foarte mare atenţie .

Primul jurat:

– Imediat?

– Da, după ce corpul a fost luat, a fost scoasă din cameră toată mobila, toate covoarele şi au fost desfăcuți pereții şi tavanul.

– Şi nu s-a găsit nimic?

– Nimic.

– Este un şemineu în cameră?

– Da.

– Exista posibilitatea ca o persoană să pătrundă astfel în cameră?

– În niciun caz.

– Ați văzut ziarele?

– Da, pe unele dintre ele.

– Ați auzi de ipoteza cum că decedatul a fost ucis prin introducerea în cameră a unui gaz otrăvitor?

– Da.

– Este posibil?

– Mi-e greu să cred.

Primul jurat:

– Ați găsit vreo metodă prin care acest gaz putea fi introdus?

Martorul ezită.

– Niciuna, doar o țeavă veche de gaz care avea o deschizătură deasupra biroului.

Rumoare.

– Era vreo dovadă a prezenței unui astfel de gaz?

– Nu.

– Niciun miros.

– Niciunul.

– Dar există gaze care sunt în acelaşi timp şi mortale şi inodore – dioxid de carbon, de exemplu?

– Da, există.

Primul jurat:

– Ați testat aerul pentru prezența unui astfel de gaz?

– Nu, dar am intrat în cameră înainte să aibă timp să se risipească. Aş fi observat.

– Era camera schimbată în vreun fel?

– Cu excepția mesei, nu mai era nicio schimbare.

– Ați găsit conținutul mesei împrăştiat?

– Da.

– Puteți să ne descrieți cum arăta exact masa?

– Unul sau două obiecte grele, cum ar fi sfeşnicele din argint etc. au fost singurele care au rămas pe masă, la locul lor. Pe jos erau mai multe hârtii, călimara, un toc şi (aici martorul îşi scoase carnețelul din buzunar şi extrase un obiect mic, negru şi uscat) o vază spartă şi câțiva trandafiri.

– Ați găsit ceva în mâna decedatului?

– Da, am găsit asta. Detectivul ridică în aer un boboc uscat de trandafir şi în sală se auzi un murmur de groază.

– E un trandafir?

– Da.

Medicul cercetă raportul scris al comisarului.

– Ați observat altceva neobişnuit în legătură cu mâna sa?

– Da, unde fusese floarea era o pată neagră.

Rumoare.

– Puteți să ne explicați acest lucru?

– Nu.

Primul jurat:

– Ce măsuri ați luat când ați descoperit acest lucru?

– Am strâns cu grijă florile şi cât am mai putut din apă cu nişte hârtie absorbantă. Aceste probe au fost trimise la sediu pentru analize.

– Aveți rezultatul acestor analize?

– Din câte ştiu eu, nu s-a aflat nimic.

– Analiza a cuprins şi frunze de la trandafirul pe care îl aveţi?

– Da.

Comisarul adjunct dădu apoi detalii despre măsurile luate de poliţie în acea zi. Era imposibil, a susţinut el cu emfază, ca vreo persoană să intre în Downing Street numărul 44 fără să fie observată. Imediat după crimă, poliţiştilor de serviciu li s-a ordonat să stea pe poziţii. Majoritatea oamenilor, spunea martorul, erau de serviciu de douăzeci şi şase de ore în continuu.

În acest punct a ieşit la iveală cea mai extraordinară dovadă a investigaţiei. A venit pe neaşteptate, ca rezultat al unei întrebări puse de medic, care făcea constant referire la declaraţia din faţa sa în scris a comisarului.

– Cunoaşteţi un bărbat pe nume Thery?

– Da.

– Era unul din membrii bandei care îşi spune cei patru justiţiari?

– Aşa cred.

– A fost oferită o recompensă pentru prinderea lui?

– Da.

– Era suspectat de complicitate în planul de al ucide pe Sir Philip Ramon?

– Da.

– A fost găsit?

– Da.

Acest răspuns monosilabic a declanşat un ţipăt de surprindere din partea mulţimii adunate în sală.

– Când a fost găsit?

– În această dimineaţă.

– Unde?

– În mlaştina Rommey.
– Era mort?
– Da.
Rumoare.
– Era ceva neobişnuit în legătură cu trupul său?
Întreaga curte aştepta răspunsul cu respiraţia tăiată.
– Da, în palma dreaptă era o pată asemănătoare cu cea găsită pe mâna lui Philip Ramon!
Un fior cuprinse mulţimea de ascultători.
– Şi la el în mână a fost găsit un trandafir?
– Nu.
Primul jurat:
– Era vreun indiciu care să arate cum ajunsese Thery în locul în care a fost găsit?
– Nu.
Martorul adăugă că asupra bărbatului nu au fost găsite niciun soi de documente sau acte de vreun fel.
Următorul martor a fost Sir Francis Katling. A fost pus să jure şi i s-a acordat permisiunea de vorbi de la masa avocaţilor pe care îşi întinsese notiţele voluminoase cu observaţiile sale. Timp de o jumătate de oră a explicat în termeni pur tehnici rezultatul examinărilor sale. Erau trei cauze posibile ale morţii. Ar fi putut fi o moarte naturală: bărbatul suferea de inimă şi asta era suficient ca să îi cauzeze moartea; asfixiere sau rezultatul unei lovitori care din motive excepţionale nu a lăsat contuzii.
– Nu e nicio urmă de otravă?
– Niciuna.
– Aţi auzit cele spuse de martorul de dinainte?
– Da.
– Şi dovada petei negre pe piele?
– Da.

– Ați examinat acea pată?
– Da.
– V-ați format vreo teorie cu privire la ea?
– Da, se pare ca a fost cauzată de un acid.
– Acid carbonic, de exemplu?
– Da, dar nu era nicio dovadă a vreunui acid din comerț.
– Ați văzut mâna bărbatului pe nume Thery?
– Da.
– Pata era de aceeaşi natură?
– Da, dar mai mare şi mai neregulată ca natură.
– Era vreo urmă de acid?
– Nu.

Primul jurat:

– Ați văzut multe dintre teoriile fantastice avansate de presă şi de public?
– Da. Le-am cercetat cu atenție.
– Nu ați văzut niciuna care să vă facă să credeți că decedatul şi-a găsit sfârşitul prin metoda sugerată?
– Nu.
– Gaz?
– Imposibil. Ar fi putut fi detectat imediat.
– Introducerea în cameră a unor otrăvuri fine care să îl asfixieze şi să nu lase urme?
– Un astfel de medicament nu este cunoscut în lumea medicală.
– Ați văzut trandafirul găsit în mâna lui Sir Philip?
– Da.
– Cum explicați asta?
– Nu pot să o explic.
– Nici pata?
– Nici.

Primul jurat:

– Nu v-ați format o opinie clară cu privire la cauza morții?

– Nu, eu doar am prezentat cele trei posibilități.

– Credeți în hipnotism?

– Da, până la o anumită limită.

– În inducția hipnotică?

– Din nou, până la o anumită limită.

– Este posibil ca sugestia morții iminente la o anumită oră, anunțate cu atâtă insistență, să fi fost cauza morții?

– Nu prea înțeleg.

– E posibil ca decedatul să fie victima inducției hipnotice?

– Nu cred că este posibil.

Primul Jurat:

– Vorbiți despre o lovitură care să nu lase contuzii. În experiența dumneavoastră ați văzut un astfel de caz?

– Da, de două ori.

– O lovitură care să producă moartea?

– Da.

– Care să nu lase vreo zgârietură sau vreun semn?

– Da. Am văzut un astfel de caz în Japonia, unde un bărbat care a exersat presiune într-un anumit punct al gâtului a cauzat moartea.

– E aşa ceva des întâlnit?

– Nu, e foarte neobişnuit, dar suficient ca să producă agitație în cercurile medicale. Cazul a fost înregistrat în British Medical Journal, în 1896.

– Şi nu a fost nici urmă de contuzie sau vânătaie?

– Nici măcar una.

Faimosul chirurg citi un pasaj lung din British Medical Journal care conținea aceste informații.

– Ați spune că decedatul a murit în acest fel?

– E posibil.

Primul jurat:

– Susţineţi aceasta drept o posibilitate?

– Da.

Cu încă nişte întrebări de natură tehnică mărturia se încheie.

În timp ce marele chirurg pleca din boxa martorilor se auzi un murmur şi dezamăgirea adâncă se simţi din toate părţile. Se sperase că dovezile aduse de expertul medical vor face lumină asupra necunoscutelor, dar a lăsat în continuare fără explicaţie moartea lui Sir Ramon Philip.

Poliţistul Falmouth a fost următorul chemat să dea mărturie.

Detectivul, care şi-a rostit mărturia foarte clar, era evident că vorbea sub un mare stres şi că era foarte emoţionat. Părea să aprecieze foarte exact eşecul poliţiei de a apăra viaţa ministrului acum mort. Nu este un secret că, imediat după tragedie, atât poliţistul cât şi adjunctul comisarului şi-au înmânat demisiile care, la indicaţiile precise ale primului ministru, nu au fost acceptate.

Domnul Falmouth a repetat mare parte din dovezile deja aduse de comisar şi a spus povestea despre cum a stat de serviciu la uşa ministrului de externe până în momentul tragediei. În timp ce detalia evenimentele, o tăcere mormântală se lăsă în sală.

– Spuneţi că aţi auzit un zgomot dinspre birou?

– Da.

– Ce fel de zgomot?

– Este greu de descris ce am auzit. Era unul din acele zgomote indefinibile ce seamănă cu zgomotul unui scaun tras pe o suprafaţă moale.

– Poate fi ca zgomotul unei uşi sau al unei trape?

– Da.

Rumoare.

– Acesta este zgomotul pe care l-aţi descris în raport?

– Da.

– A fost descoperită vreo trapă?

– Nu.

– Sau vreo uşă ascunsă?

– Nu.

– Ar fi fost posibil ca o persoană să se ascundă într-unul dintre birouri sau într-una dintre biblioteci?

– Nu, au fost cercetate.

– Ce a urmat?

– Am auzit un clic şi ţipătul lui Sir Philip şi am purces la deschiderea uşii.

Primul jurat:

– Era încuiată?

– Da.

– Sir Philip era singur?

– Da, aceasta a fost dorinţa sa, o dorinţă exprimată mai devreme în acea zi.

– După tragedie aţi cercetat cu atenţie atât interiorul cât şi exteriorul clădirii?

– Da.

– Aţi făcut vreo descoperire?

– Nu, doar una foarte ciudată, care nu are nicio importanţă acum în acest caz.

– Despre ce este vorba?

– Pe pervazul camerei erau două vrăbii moarte.

– Au fost examinate?

– Da, dar doctorul care a efectuat disecţia a spus că au murit de oboseală şi că au căzut de pe zidul de deasupra.

– Era vreo urmă de otravă în aceste păsări?

– Niciuna care să poată fi descoperită.

În acest moment Sir Francis Katling a fost chemat din nou. El văzuse păsările şi nu a găsit nicio urmă de otravă.

– Luând în calcul posibilitatea unui gaz, despre care am vorbit mai devreme – mortal şi cu proprietatea de a se disipa foarte repede – nu se poate ca eliberarea lui, chiar şi într-o cantitate foarte mică, să ducă la moartea acestor păsări?

– Da, dacă stăteau pe pervaz.

Primul jurat:

– Asociaţi aceste păsări cu tragedia?

– Nu, răspunse martorul înţelegător.

Detectivul Falmouth îşi reluă mărturia.

– Au mai fost şi alte detalii curioase care v-au uimit?

– Nu.

Procurorul a început să îl întrebe pe martor despre relaţia lui Marks cu poliţia.

– Pata găsită pe mâna lui Sir Philip şi pe a bărbatului Thery era prezentă şi pe mâna lui Marks?

– Nu.

Atunci când curtea se împrăştia şi grupuri mici de bărbaţi stăteau şi discutau cel mai neobişnuit verdict dat vreodată de juriul procurorului: Moarte dintr-o cauză necunoscută şi crimă cu premeditare comisă de persoană sau persoane necunoscute, procurorul însuşi se întâlni în pragul curţii cu un chip cunoscut.

– Bună Carson! Spuse el surprins. Şi tu ai fost aici? Aş fi crezut că datornicii te ţin ocupat – chiar şi într-o zi ca asta – un caz nemaiîntâlnit.

– Într-adevăr, încuviinţă executorul judecătoresc.

– Ai fost tot timpul aici?

– Da, răspunse spectatorul.

– Ai observat ce prim jurat isteţ avem?

– Da, cred că ar fi mai bun ca avocat decât ca om de afaceri.

– Atunci îl cunoşti?

– Da, căscă executorul judecătoresc, amărâtul, credea că o să rupă norii, a cumpărat o companie de reproduceri de fotogravuri şi alte chestii – ne-a luat compania Etherington de pe cap, dar acum s-a întors.

– A dat faliment? întrebă procurorul surprins.

– Nu chiar. Doar că a renunţat, a zis că nu-i prieşte climatul – cum ziceai că îl cheamă?

– Manfred spuse procurorul.

Capitolul 12

Concluzie

Falmouth stătea în faţa biroului comisarului şef cu mâinile împreunate înaintea sa. Pe sugativă stătea o foaie gri de hârtie. Comisarul o ridică din nou şi o citi iar.

Când veţi primi acest bilet, noi, cei care ne spunem Cei Patru Justiţiari, vom fi împrăştiaţi prin Europa şi sunt slabe şanse să ne daţi vreodată de urmă. Cu nici cea mai mică intenţie de a ne lăuda, spunem: am îndeplinit ceea ce ne-am propus. Cu nici cea mai mică urmă de ipocrizie vă repetăm regretul că astfel de măsuri au trebuit să fie luate.

Moartea lui Sir Philip Ramon va părea că a fost un accident. Asta mărturisim. Thery a ezitat – şi a plătit pentru asta. Am depins prea mult de cunoştinţele lui tehnice. Probabil că prin cercetări amănunţite veţi rezolva misterul morţii lui Sir Philip Ramon – când o astfel de căutare va fi răsplătită, veţi înţelege adevărul acestei afirmaţii. Cu bine.

– Nu ne spune nimic, zise comisarul. Falmouth clătină din cap dezamăgit.

– Să căutăm! spuse el cu amărăciune, am căutat toată casa din Downing Street, de la un cap la celălalt – unde altundeva să mai căutăm?

– Nu e nicio hârtie printre actele lui Sir Philip care să îţi dea vreo pistă?

– Nu din câte am văzut eu.

Şeful muşcă gânditor capătul stiloului său.

– Casa de la ţară a fost cercetată?

Falmouth se încruntă.

– Nu credeam că e necesar.

– Nici Portland Palace?

– Nu, era închis în momentul crimei.

Comisarul se ridică.

– Încearcă la Portland Palace, îl sfătui el. Momentan e în mâinile avocaţilor.

Detectivul chemă un servitor şi, într-un sfert de oră, bătea la poarta mohorâtă a casei din oraş a fostului ministru de externe. Un servitor sobru deschise uşa; era majordomul lui Sir Philip, un bărbat pe care Falmouth îl cunoştea. Acesta îl salută înclinându-şi capul.

– Vreau să inspectez casa, Perks, spuse el. A fost ceva atins?

Bărbatul clătină din cap.

– Nu, domnule Falmouth, răspunse el, toate sunt aşa cum le-a lăsat Sir Philip.

Falmouth traversă holul rece spre camera mică, aranjată pentru majordom.

– Aş vrea să încep din birou, zise el.

– Atunci, mă tem că s-ar putea să fie o problemă, domnule, zise Perks respectuos.

– De ce? întrebă Falmouth tăios.

– Este singura cameră din casă pentru care nu avem cheie. Sir Philip avea o încuietoare specială pentru birou şi purta cheia cu dânsul. Vedeţi, fiind un ministru

şi un bărbat foarte precaut, era foarte atent cu cine intra în biroul lui.

Falmouth se gândi. Câteva dintre cheile secrete ale lui Sir Philip se aflau la Scotland Yard. Mâzgăli un bilet scurt pentru şef şi trimise un lacheu cu trăsura la Scotland Yard.

În timp ce aştepta îl chemă pe majordom.

– Unde erai când s-a comis crima, Perks? întrebă el.

– La ţară, Sir Philip a trimis toţi servitorii, după cum vă amintiţi.

– Şi casa?

– Era goală. Cu desăvârşire goală.

– Era vreun indiciu când te-ai întors că ar fi intrat cineva prin efracţie?

– Nu domnule, ar fi aproape imposibil să spargă cineva această casă. Sunt cabluri de alarmă care comunică cu secţia de poliţie iar ferestrele se închid automat.

– Nu erau urme la uşi sau la ferestre care te-ar putea face să crezi că a încercat să se intre în casă?

– Nu, în cadrul datoriei mele zilnice fac o inspecţie amănunţită a vopselei şi aş fi observat vreo urmă de acest gen.

În jumătate de oră lacheul, însoţit de un detectiv, se întoarse şi Falmouth luă de la poliţistul îmbrăcat în civil un mănunchi de chei. Majordomul îi conduse la primul etaj. Arătă spre birou, o uşă masivă din stejar dotată cu o broască foarte mică.

Cu mare grijă Falmouth căută cheia. Încercă de două ori fără succes, dar la a treia încercare cheia se răsuci cu un clic şi uşa se deschise fără zgomot. Rămase câteva moment în prag pentru că această cameră era în întuneric.

– Am uitat, spuse Perks, obloanele sunt închise – să le deschid?

– Dacă vrei, răspunse detectivul.

În câteva minute camera se umplu de lumină.

Era un apartament mobilat simplu, destul de asemănător cu biroul în care ministrul de externe își găsise sfârșitul. Mirosea a piele veche și pereții camerei erau acoperiți cu biblioteci. În centru era un birou mare, din mahon, cu teancuri de hârtii aranjate îngrijit.

Falmouth se uită repede și cu atenție pe birou. Era acoperit cu un strat gros de praf. La un capăt, la îndemâna scaunului gol era un telefon obișnuit.

– Nu e clopoțel, zise Falmouth.

– Nu, răspunse majordomul. Lui Sir Philip nu îi plăceau clopoțeii – e o sonerie.

Falmouth își aminti.

– Bineînțeles, spuse el repede. Îmi amintesc.

Se aplecă în față, curios.

– Dar ce s-a întâmplat cu telefonul?

Întreba degeaba, căci firul său era deformat și răsucit. Jos, unde stătea receptorul, era o grămăjoară de cenușă neagră și din cablul flexibil care îl lega de exterior, nu mai rămăsese nimic decât o bucată contorsionată de fir alb.

Masa pe care stătea era scorojită, ca în urma unei temperaturi ridicate. Detectivul trase aer adânc în piept. Se întoarse spre subalternul său.

– Fugi la Miller, pe Regent Street – electricianul – și roagă-l pe domnul Miller să vină aici de îndată.

Încă se mai uita la telefon când sosi electricianul.

– Domnule Miller, spuse Falmouth calm, ce s-a întâmplat cu acest telefon?

Electricianul își fixă ochelarii și inspectă rămășițele.

– Hm, zise el, arată de parcă cineva a fost foarte neglijent.

– Cineva? Ce vreţi să spuneţi? Ceru să ştie Falmouth.

– Vorbesc de electricianul chemat să repare cablurile telefonice. Mai făcu o inspecţie. Nu vedeţi? Arătă spre instrumentul contorsionat.

– Văd că maşinăria este în întregime distrusă, dar de ce?

Electricianul se aplecă şi ridică firul pârjolit de jos.

– Vreau să spun că cineva a ataşat un cablu cu mare voltaj – probabil de curent continuu – la acest telefon şi dacă cineva s-ar fi întâmplat să fie la... se opri dintr-o dată şi faţa lui deveni palidă.

– Dumnezeule mare! şopti el, Sir Philip Ramon a fost electrocutat!

Pentru o vreme niciunul dintre cei prezenţi nu vorbi. Apoi mâna lui Falmouth cercetă repede buzunarul şi scoase agenda pe care o furase Billy Marks.

– Asta e soluţia, strigă el, aici e traiectoria cablurilor – dar cum de telefonul din Downing Street nu a fost distrus într-un mod asemănător?

Electricianul, palid şi tremurând, clătină neliniştit din cap.

– Am renunţat să mai înţeleg căile nebănuite ale electricităţii, zise el, şi în plus, curentul, întreaga putere a curentului, ar fi putut fi redirecţionată – s-ar fi putut produce un scurt circuit – totul e posibil.

– Aşteaptă! Spuse Falmouth nerăbdător. Să presupunem că bărbatul care a făcut conexiunea a făcut treaba de mântuială şi a fost lovit de întreaga forţă a curentului – asta ar fi dus la cele întâmplate?

– Posibil...

– Thery a dat-o în bară – şi a plătit pentru asta, rosti Falmouth rar. Ramon a suferit doar un şoc minor – suficient ca să îl sperie – avea inima slabă – arsura de pe

mâna lui, vrăbiile moarte! Cerule mare! Este clar ca lumina zilei!

Mai târziu, un număr mare de poliţişti au cercetat casa din Carnaby Street, dar nu au găsit nimic – cu excepţia unei ţigări pe jumătate arse cu monograma unei tutungerii din Londra şi cotorul unui bilet spre New York. Era însemnat RMS Lucania şi era pentru trei pasageri la clasa I.

Când Lucania a ajuns în New York a fost cercetată de la cap la coadă, dar Cei Patru Justiţiari nu au fost găsiţi.

Gonsalez a fost cel care pusese „indiciul“ ca să îl găsească poliţia.

Cuprins

Edgar Wallace

Cei Patru Justițiari

DREPTATE FĂRĂ LEGE

„Sute de bărbați pot fi eroi fi zic dar moral să fie niște lași, bărbați care ar râde în fața morții – dar care trăiesc cu teama propriei rușini. Judecătorii ascultă zilnic poveștile de viață ale unor astfel de bărbați – dar și ale morții lor."

„Primul dintr-o serie de thrillere semnate Edgar Wallace, scris într-un ritm antrenant și plin de suspans. Siguranța în Anglia a unui lider al rezistenței spaniole este amenințată de trecerea în Parlament a unei legi de extrădare. Ministrul responsabil de aceasta primește un mesaj de la patru personaje misterioase care îl amenință cu moartea, asta dacă nu retrage legea."

„Dacă ar fi să ne gândim numai la faptul că peste 160 de filme au fost realizate după romanele sale - în număr de 175! - și ar fi de ajuns pentru a înțelege ce rol uriaș a jucat Edgar Wallace în istoria literaturii de suspans."

George Arion

ISBN 978-973-733-350-6

Crimescene Publishing
FLACĂRA
t...
TRITONIC